

Redacció i Administració:
València, 244.1.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

En la primera Pentecosta tots els pobles estaven al voltant de Pere; en la Pentecosta d'avui Pere te la sol·licitud de visitar tots els pobles.

Nº 36

Setmana de l'1 al 7 de juny de 1980

30 Ptas.

Joan Pau II a França

La visita es clourà al carmel de Lisieux

Des de dimarts 30 de maig fins al dilluns 2 de juny el Papa Joan Pau II donant molta més importància als aspectes pastorals i catequètics, s'han reduït al mínim les visites i els gestos protocol·laris.

Després d'haver volgut celebrar la seva primera missa en terra francesa voltat pels sacerdots ancians, malalts i impossibilitats, Joan Pau II s'ha reunit el dissabte amb els responsables de la catequesi i dels moviments caritatius, amb les religioses de París i, al vespre, amb els responsables cristians en el món obrer i dels moviments d'apostolat secolar. Avui diumenge, forçant l'horari, vol trobar-se a dos quarts de vuit del matí amb els estudiants i professors de l'Institut Catòlic abans d'assistir a la magna concentració a l'aeroport de Le Bourget, on hi celebrarà la missa amb una multitud de cristians que es calcula que sobrepassarà amb escreix el milió de persones. El servei d'ordre està assegurat per 20.000 escoltes i guies que han acampat sobre el terreny.

Després d'haver fet una vetlla de pregària i reflexió sobre l'esdeveniment de la visita papal; utilitzant el mateix podium que servirà per a la missa, 600 actors, alternant el teatre, amb el mim i els cants, a la manera dels misteris medievals conduiran la celebració escolta.

Després d'haver conversat amb els seminaristes, amb els secretariats dels consells presbiterals de la regió de París i d'haver tingut una sessió de treball amb els bisbes, el Papa conclourà la seva estada a França amb dos actes molt significatius, tant per al món com per a l'Església: la visita i discurs a l'UNESCO i el pelegrinatge a Lisieux on pregarà amb les carmelites recordant i confirmant el missatge de santa Teresa de l'Infant Jesús.

Afinant

El misteri de fe

Fa temps que ho vaig dient. Ara em sembla l'hora d'escriure-ho. L'Església - nosaltres - no ha rebut la missió de celebrar una litúrgia ben "viva i simpàtica" (això ja es dona per descomptat, puix que a nosaltres ens pertoca de ser "vius i simpàtics"). L'Església ha rebut la comanda de conservar ben viva la fe en el misteri del Senyor "... fins que Ell torni". Podem celebrar l'Eucaristia com volguem - ara hi ha més llibertat de la que molts són capaços d'emprar amb intel·ligència. El que no podem fer es anar perdent la fe en la realitat misteriosa de l'Eucaristia: gest perenne del Senyor sacrificant-se, donant-se, quedant-se sota les "aparences" del pa i del vi. Si aquesta fe s'esmussa, l'Església, talment un cos vivent atacat, reacciona; tota ella, els uns disposant i decretant, els altres aplaudint o obeint a contracor, cada u segons el propi ministeri, carisme o "taranà".

J.E.J.

"Comprèn la joventut"

60 joves de Tarragona escriuen al Papa

TARRAGONA. - Un grup de seixanta joves del barri de Torreforta ha escrit una carta al Papa Joan Pau II en la qual li fan present el seu agraïment per la comprensió, entusiasme i ajut del Sant Pare a la joventut. Tanmateix, els joves de la Parròquia de l'esmentada barriada encoratgen el Papa en la direcció de l'Església.

Josep Sabaté

A la tornada d'Alemanya de l'Est

El prior de Taizé exhorta a un diàleg entre les esglésies

De retorn de l'Alemanya de l'Est, on ha estat invitat a presidir uns encontres de joves a Dresde, Leipzig i Erfurt, el prior de la comunitat ecumènica de Taizé, germà Roger, ha declarat:

"La sorpresa d'aquesta estada foren aquestes multituds arribades per

a reunir-se en les esglésies o a l'aire lliure, i això en presència del bisbe luterà i del bisbe catòlic vinguts conjuntament. També hi havia joves d'altres ciutats i viles de diversos països de l'Est que, igualment, van voler prendre-hi part.

La crida a una reconciliació immediata dels cristians ha merescut una gran atenció. Una reconciliació no perquè l'Església es torni més forta contra qualsevol altra, sinó perquè ella sigui signe de credibilitat, conseqüent amb l'amor del Crist. Una reconciliació que sigui una transfiguració dels esquinçaments actuals: en la família cristiana, l'Església, i tota la família humana a través de la terra.

He pensat que haig de posar tota l'atenció sobre això: avui, a l'Alemanya de l'Est, no resulta pas possible perdre un sol minut en enfrontaments entre cristians, per exemple, no essent possible oposar tradicionalistes i progressistes: serà el camí de l'ambient mesura el que farà que actuem amb justícia; no hi ha manera de viure la profunditat sense l'obertura i reciprocament. Si hom només viu la pregona, no arribarà a assolir mai les capacitats universals del cor de l'home. Si hom no viu més que l'obertura, per molt primordial que sigui, són focs artificials que efímerament s'apaguen deixant-vos a les fosques.

Per a perseguir una recerca de reconciliació, els joves i els grans volen esdevenir pelegrins, veient-se de persona a persona, de grup en grup, de parròquia en parròquia".

Trobada de 600 persones

L'Església és present als barris populars de Barcelona

Recentment va tenir lloc a Sant Andreu, la trobada d'una bona part dels membres dels 200 grups de l'Assemblea diocesana que pertanyen a la zona pastoral de Barcelona-Nord i Est, és a dir, Poble Nou, Sant Andreu, La Sagrera, El Bon Pastor, La Trinitat, Les Roquetes-Verdum, Ciutat Meridiana, Torre Baró, Vallbona, Provençals, La Verneda, els barris del Besòs, etc. Unes 600 persones distribuïdes entre els vuit temes de l'Assemblea van confrontar les conclusions de cada grup, es van conèixer, van debatre alguns punts i s'ajudaren a traçar el relleu de les pròpies conclusions.

La missa final que va presidir el cardenal Jubany, amb la participació d'un miler de persones, fou l'expressió dels sofriments, realitats i esperances dels barris populars a la llum de l'Ascensió del Crist. Va constituir una festa de comunió, d'alegria i de compromís: de Poble de Déu en camí; com estava escrit en una grossa pancarta.

"Poble de Déu en marxa"; sota aquest lema el cardenal Jubany presidí els actes religiosos.

Televisió

DIUMENGE	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE
PRIMERA CADENA 10.05 Parlem 10.30 El dia del Senyor, retransmissió de la Santa Missa. 11.15 Desfilada de les Forces Armades, des de València. 12.30 Sobre el terreny 14.00 Set dies 15.00 Notícies 15.15 L'home i la terra 15.50 Fórmula 1, des del circuit del Jarama. 16.10 La casa de la oradora 17.10 Fantástico 80 17.35 Fórmula 1, des del circuit del Jarama. 18.05 Fantástico 80 18.30 La batalla dels planetes 19.05 825 línies 19.40 Informació esportiva 19.45 Llargmetratge: "Duelo en el Atlántico". 21.30 Notícies del diumenge 2 22.00 Estudi 1: "Cosas de papá y mamá", de Alfonso Paso. 23.55 Bona nit SEGONA CADENA 15.32 Documental 16.30 240 Robert 17.20 Vickie el vikingo 17.45 Starsky i Hutch 18.50 La música: L'Orquestra Simfònica de RTVE interpretarà: "Concert en re major, Op. 35, per a violí i orquestra", de Tchaikovsky. 20.00 La dansa 20.30 Espanya entera 21.00 Mes enllà 21.30 Llargmetratge: "La aventura es la aventura", 1972. 23.25 Bona nit	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Crònica esportiva 14.00 Crònica TARDÀ. Entre nosaltres Novel·la: "El mestre", de Josep M. Carandell. Intèrprets: Joan Borràs, Montse García, Pep Munné, Núria Durán, Jordi Martínez, Esteve Roca i Mercè Aranaga. CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 D'aprop 16.15 La chica de la tele 16.45 Hípica: "Concurs de Salts, Copa del Rei". 18.35 Barrio Sésamo 19.05 La mansión de los Plaff 19.40 Un món per a ells 20.15 Gran estadi 21.00 Telediari 2 21.30 300 millions 22.30 Grans Relats: "Detroit". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Revista de cine 21.45 Opinió pública 22.20 A fons 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Signes 14.00 Crònica TARDÀ Musical-Express: Avui: Lluís Claret, Georges Moustaki i orquestra Plateria. Novel·la: "El mestre", de Josep M. Carandell. CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.50 Revista de premsa 16.15 Bob Crane 18.35 Barrio Sésamo 19.05 Destí Plutón 20.00 Entre dos que bien se quieren 20.30 Revista de toros 21.00 Telediari 2 21.30 Primera plana 22.30 Grans Relats: "Detroit". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Retrat en viu 22.00 Tribuna de la cultura 22.45 Flamenco: Ayer y hoy. 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 De bat a bat 14.00 Crònica TARDÀ Les nits de la tieta Rosa. Avui: "L'abnegació de la tieta". Cantem Novel·la: "El mestre", de Josep M. Carandell. CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Viure cada dia 16.15 Doctor Locke 18.35 Barrio Sésamo 19.00 Tom i Jerry 19.20 Cine espanyol: "Búscame a esa chica", 1964. Direcció: Fernando Palacios. Intèrprets: Marisol, Isabel Garcés, Dúo Dinámico, Robert Hutton. 21.00 Telediari 2 21.30 Antologia 22.30 Grans Relats: "Detroit". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Musical-Express 22.00 Tribuna de la història 22.45 Imatges 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Les nostres coses. Avui: "Els fills de sant Benet". Crònica TARDÀ Vostè pregunta Novel·la: "El mestre", de Josep M. Carandell. CIRCUIT ESTATAL 10.31 Santa Missa i processó de Corpus Christi, des de Granada. 11.30 Concert 13.00 Patinatge artístic 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Mirador dels esports 16.15 Aquí estoy otra vez 16.45 Hípica: Campionat militar d'Espanya. 18.35 Barrio Sésamo 19.05 El gran circ de TVE 20.00 Harold Lloyd 20.30 El canto de un duro 21.00 Telediari 2 21.30 Hores daurades 22.30 Grans relats: "Detroit". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Trobada amb les lletres 22.00 Tribuna econòmica 22.45 Horitzons 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Barcelona-RTVE 13.52 Anella 14.00 Crònica CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Coses 19.30 Amb vuit n'hi ha prou 20.25 Més val prevenir: "El porro". 21.00 Telediari 2 21.35 Els diners de tots 22.00 Teatre breu: "La rifa del matón", de César García Iniesta. 22.30 Grans relats: "Detroit". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Cicle Irene Dunne: "Ana, y el rey de Siam", 1946. Direcció: John Cromwell. Intèrprets: Irene Dunne, Rex Harrison, Linda Darnell, Lee J. Cobb, Gale Sondergard. 22.45 Tribuna Internacional 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 10.15 Lliçons de català 10.30 Quixalla CIRCUIT ESTATAL 12.01 Loteria de la Creu Roja. Retransmissió des de Granada. 12.30 003 i mig 13.15 El món de la música 14.00 Parlament 15.00 Notícies del dissabte 1 15.30 El osto Mischa 16.00 Primera sessió: "La primera ametralladora del Oeste", 1972. Direcció: Andrew V. McLaglen. Intèrprets: Dean Martin, Brian Keith, Honor Blackman, Carol White, Albert Salmi, Robert Donner. 17.45 Aplauso 19.30 Vacaciones en el mar 20.30 Informe setmanal 21.30 Notícies del dissabte 2 21.50 Dissabte cine: "La leyenda del indomable", 1967. Direcció: Stuart Rosenberg. Intèrprets: Paul Newman, George Kennedy, J.D. Cannon, Lou Antonio, Robert Drivas, Clifton James. 23.50 Bona nit SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.32 Hawai 5-0 16.25 Les olimpíades del riure 17.00 Mork i Mindy 17.30 Retransmissió esportiva: Handbol, torneig internacional. 19.00 La clove 23.55 Bona nit

Mobilització a favor de Catalunya Cristiana

FAMÍLIA I COMUNICACIONS SOCIALS

Catalunya Cristiana
 SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CIÈNCIES

Full dominical
 BISBAT D'URGELL

Església d'Urgell

Tenim a mà uns mitjans informatius específicament cristians. A nivell de país, «Catalunya Cristiana» cada setmana informa sobre l'Església universal i catalana. A la diòcesi, «Església d'Urgell» i «Full dominical». Aquestes publicacions no assoleixen la presentació d'altres publicacions frívols i fins i tot immorals. Econòmicament són deficitàries. És una acusació a la nostra consciència, car la difusió de la Boia Nova depèn de la responsabilitat dels cristians.

(Del "Full dominical" del bisbat de La Seu d'Urgell)

Bebiendo siempre

AGUA VITAL DE FOURNIER

se protege la salud contra infecciones y otras dolencias que los doctores saben como tratar

AVUI 2.000
 Campaña per la consolidació i relançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MON VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms:
 Carrer: Nº: Pis:
 Telf.: Població:

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

L. Barcelona (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes. Trimestral 2.074 ptes.
 Semestral 4.458 ptes. Semestral 4.148 ptes.
 Anual 8.916 ptes. Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
 Campaña AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
 Barcelona-7

Busca Feina
 Senyoreta s'ofereix per cuidar nens; persona delicada o altre càrrec de confiança.
 Horari de 9 a 4 o a 4 hores convingudes.
 Zona alta de Barcelona.
 Sap conduir.
 T. 247 85 15 de 6 a 9

Excursions Cosmos a la Vall d'Aran

Estades d'1 setmana 6000 Ptes.
 Estades de 2 setmanes 10000 Ptes.
 Sortides en autocar, de dissabte a dissabte, dies Maig 31, Juny 7 i 14. Setembre 20 i 27, octubre 4

Especial Revetlla de sant Joan 21 al 24 Juny: 7500 Ptes.
Especial cap de setmana 27 tarda al 29 Juny: 4700 Ptes
 Viatges de 4 dies. Preu sensacional!
 5 al 8 de Juny, 12 al 15 de Juny, 24 al 27 de Juny 6500 Ptes.
 Viatges de 5 dies
 1 al 5 de Juny, 8 al 12 de Juny, 15 al 19 de Juny 8000 Ptes.
 Juny 29 a Juliol 3 9000 Ptes
 Altres sortides cada setmana d'estiu
 Facultatius a Lourdes per només 300 Ptes. i sense passaport.

Viatges Cosmos
Enric Granados, 19 Granvia, 654
Passeig Valldaura, 266
Tel. informació: 254 28 49

Catalunya terciliana

SEMANARI POPULAR

Montserrat Vilaseca i Francesc Gamissans. **Compaginació:** Eugènia Vidal. **Col·laboradors habituals:** Esteve Busquets i Molas, Climent Forner, Albert Pera, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavin, Josep M.* Aragonès, Josep Faulí, Josep M.* Ballarín, Enric Planas, Vicenç Nolla, P. Angel Marsà, Xesc Soliu, Guillem del Món, Picanyol. **Documentació:** Ferran Camps. **Traducció i correcció:** Oriol Camps, Agustina Turullols. **Publicitat:** Josep M.* Truñó. **Muntatge, composició i fotolits:** GRUP TRES. **Administració:** Joan Manuel Checa. **Impremta:** EMSA, Carrer de Llúria, 35. Barcelona-9. **Dipòsit legal:** 14.387. **Subscripció:** ANUAL, 1.500 ptes. SEMESTRAL, 750 ptes.

La França veïna

El Papa és a França. Mai no l'havíem tingut tan a prop. L'Església francesa ens és ben propera també per moltes raons, ultra la geogràfica. Els nostres moviments apostòlics s'han inspirat ben sovint, o ens han estat directament importats, del país veí; la nostra pastoral mira, amb més o menys encert, d'aplicar a casa nostra les seves troballes; la literatura cristiana, que ells produeixen amb abundància, ens arriba aviat, sigui que molts la llegeixen directament —llibres o revistes—, sigui que fàcilment s'en fan traduccions. Es pot ben dir que és la nostra Església germana. Aquesta visita del cap visible de l'Església a França ens interessa més que moltes d'altres.

Oi més quan, confessem-ho, potser a causa del que acabem d'apuntar, sempre hem anat a remolc —amb uns quants anys de distància, tant en el que és bo com en el que és dolent— dels nostres germans francesos. D'ells ens han vingut successivament l'"encarnació", el "testimoniatge", l'"engatjament", la "presència", la "posta en comú"... i els arrauxaments corresponents, pujats de to per la nostra superficialitat i la nostra por endèmica de no estar "a la page", de no estar de moda.

Nosaltres comencem tot just ara a viure en la situació d'Església que ells viuen des del 1905, data de la separació entre l'Església i l'Estat francès. Un cert patriotisme els acostà altra vegada en les dues guerres; a les trinxeres, en la primera; als camps de concentració i a la resistència, en la segona. Però, llevat d'aquests dos moments d'excepció, a França fa molt de temps que ni la pressió social, ni la institucional influeixen en la gent —més aviat al contrari— perquè adopti un comportament cristià. Tot amb tot, el catolicisme hi és ben viu i actiu, i l'anticlericalisme és pràcticament inexistent.

Els han passat abans que nosaltres pel fenomen de la transformació de la societat eminentment rural en quasi totalment urbana, amb les conseqüències negatives per a la pràctica de la fe que tots coneixem; i sen'han sortit bastant bé (31% de practicants, dels quals un 17% de regulars, ja els voldríem nosaltres!). El sotrac de la laïcització els va fer perdre, com a nosaltres, una generació cristiana; però és un país de conversions. Tant de bo que nosaltres les comencéssim a tenir ben aviat.

Cal seguir, doncs, amb atenció aquesta visita del Papa a l'Església germana. Cal preparar-nos per a la que ens farà aviat; i tot enmirallant-nos en els veïns, com solem fer-ho, mireu també, amb un galicisme més, de "cremar les etapes" en la nostra recuperació cristiana.

Xantatges, minut a minut, sobre la caritat

La caritat és potser una de les virtuts que més repòs dona a la consciència. L'ànima caritativa no es troba mai sola. Cap semblant no li es alià, en el més rigorós sentit de l'expressió. S'està amb el proïsme el seu dolor, en la seva alegria i, per damunt de tot, en la seva necessitat. En aquesta necessitat que endogalla l'home, des de la manca de pa, de sostre i de vestit, fins a l'angoixa de sentir-se solitari, en l'abandó i allunyament dels altres, somiant amor i companyia. La caritat es la forma més pura, més desinteressada, d'estar amb els altres mortals i endinsar-nos en els seus sentiments; d'intentar compartir-los en la problemàtica mesura que un esperit pot identificar-se amb un altre. Per al cor caritatiu, qualsevol generositat es poca. Donar-se amb constant desprendiment de si mateix pot constituir la pràctica perfeccionadora del desenvolupament humà. La sensibilitat de l'ànima s'engrandeix amb el noble desprendiment, amb la donació del que és possible i del que és impossible, d'allò que es té i d'allò que se somia.

L'esplendidesa de l'home constitueix l'ampli denominador de la seva grandesa. Sense aquesta esplendidesa en l'atorgament d'allò que és propi, d'allò privat, d'allò atresorat, tant en bens materials com l'exempladora il·luminació de les creacions de l'esperit, no és fàcil contribuir a la forja d'un incontestable humanisme.

Les exemplars pràctiques de sant Vicenç de Paül, per exemple, varen compondre el més viu quadre dialèctic per a la convivència. La vigorosa dels seus actes transcendeix més enllà dels dolors alleugerits, de les llàgrimes eixugades, de les mans obertes en un definitiu estimul d'esperança i serenitat. El teixit subtil i enèrgic de les liberalitats i les tendreses, amb la seva reiteració paradigmàtica, va creant una ben lligada filosofia del dolor i del consol.

Sense arribar a aquestes arquetípiques sublimitats, on el present de l'almoïna no sembla cosa d'aquest món, la caritat estén la senzillesa de la bellesa a tot el que toca. A la llegenda cidiana -des de les seves perspectives, una llegenda d'or- resplendeix "una gesta del Cid, neta com una rosa", com diria el vers afínat de Rubén Darío. El de Vivar marxa abandonat, al pas del seu cavall, per un d'aquells camins seguits durant tot el seu viure lluitador, entre victòries i amargors. Un leprós al caire del camí, amb la seva pell mossegada per les llagues, demana una moneda. El llagat pidolàire insisteix, mentre el Cid mira la buidor de la seva bossa. El cavaller de Castella rep la il·luminació de la seva possible caritat; de l'acte profund i significatiu que donarà consol a la castigada sensibilitat del pobre leprós, considerat per la seva malaltia com intocable, un inadmissible, poc menys que un maleit: es treurà el guantellet de la mà dreta que allargarà a l'adolorit leprós per estrenyer la seva plena de pústules i esquerdes corrompudes, en una acció d'autèntica comunitat fraterna.

Aquella estreta de mans del senyor Cid i el leprós desvalgut ens mostra l'entramament de dos sers per mitjà de la caritat, amb una espiritualització d'amorós abast. Baudelaire, el processat per "Les flors del mal" en

copsà una subtilíssima explicació: "Es de la mateixa força —va escriure el patètic autor de "La carronya"— i de la certesa que atorga a qui la posseeix, d'on deriva l'esperit de justícia i de caritat". Aquesta força que empeny l'un vers els altres, vers la integració espiritual amb el proïsme per proveir la caritat del seu impuls transcendent i apropar-nos a la set de Déu que il·lumina la condició humana, sembla que vulgui ser desviada dels seus nobles camins.

La societat moderna —tan agressiva en tots els seus aspectes!— diríeu que és impotent o complaent enfront els atacs a la caritat. No és qüestió exclusiva dels seus esgarriaments quant a la subversió dels seus valor i virtuts més alts. La desespiritualització de l'home actual no solament va instal·lant la violència en els mateixos fonaments de la col·lectivitat —malgrat les seves hipòcrites i permanents proclamacions— sino que treballa amb incansable obstinació per a dinamitar les essències de la comprensió fraterna, liberal i caritativa.

La coacció vol substituir la sol·licitud en nom dels generosos instints de l'ànima. Tots hem vist els gestos comminatius amb què es reclamen unes monedes, tant a les portes dels cinemes i teatres, com a les dels temples. L'amenaça endureix els rostres i les actituds. Aquesta aixeca els seus tons intimidants en certes circumstàncies, quan els peticionaris aprofiten les dificultats per estrènyer l'acuit. El tancament, per exemple, dels semàfors de la circulació, s'utilitza —en moltes ocasions— per a pressionar el conductor del vehicle forçosament aturat i demanar-li llobregament una mena de dret de pas, o tribut que altres diuen.

Es podrien multiplicar els quotidians petits exemples de xantatges que es fan, minut a minut, sobre la caritat i els sentiments que la inspiren. Imagino que tant una prova més que una de menys. El més greu és el que signifiquen quant a símptomes de degradació de les més ennoblidors nocions per a la convivència. Si lamentable era el to implorador —amb el seu rebaixament del sentit de la dignitat personal, del qual tenien el costum de servir-se els captaïres consuetudinàries, aquells que semblaven extrets d'un vell retaule de captaïres i ploranes—, pitjor encara resulten la veu i el gest, quasi ofensius, amb què acompanyen els seus requeriments.

Tal com les veiem, són dolentes les maneres amb la seva agressivitat mal dissimulada; o, el que seria pitjor, amb la seva tàctica intimidadora. Però és més paorós el que aquests hàbits encobreixen: el desig d'apartar de la consciència col·lectiva aquelles virtuts capacitades per a desarmar, pel seu sol exercici, els tenebrosos sofismes de la violència. Perquè en moltes ocasions les coses es tornen d'una simplificada claretat. I ara la partida ha arribat als extrems més elementals. O la nostra ciutat retorna a les fonts dels més purs sentiments de la caritat —aixopluc de la fraternitat i comprensió comunes—, o serem arrasats pels torbs de la violència. Ah! I no oblidem que la caritat, a semblança d'altres virtuts, com es predica millor és amb l'exemple.

José Maria Alfaro

L'Assemblea del Poble de Déu

Llegint al diari Avui i en una ressenya sobre l'anomenada Assemblea del Poble de Déu de Terrassa, em va sorprendre l'aire triomfalista en que estava redactada.

Durant molts anys hem après que una forma de manipular-nos era el control dels periòdics i la selecció i redacció "adequada" de les notícies. Hom, ingenuament, pensava que els nous posseïdors del poder-del tipus que sigui- serien honestos i veig que no.

En l'autoanomenada Assemblea del Poble de Déu, no tot marxa; entre altres coses, perquè no tot es fa net.

Es posen les propostes que fan els "programaires", volen que s'ignorin les incòmodes, es fa callar qui pugui comprometre, etc.

I el fet que la presideixi el senyor bisbe (?), vol dir res, ja que d'altra banda, poc cas en fan, malgrat que se n'aprofitin. A més, un bisbe també va a les presons a presidir Eucaristies i no vol dir que es faci solidari dels robatoris o assassins dels empresonats.

Lamento haver de fer aquesta carta però crec que cal prevenir els incauts pusil·lanimes i despistats.

Emili Badiella Bosch
Terrassa

El lector escriu

Enfront del divorci i l'avortament

Segons les noves lleis que llegim als diaris, acaba d'entrar al Congrés un projecte de Llei del Divorci elaborat pel Govern. La nostra entitat "Acció Familiar" ha iniciat diverses accions informatives posant públicament de manifest la seva oposició a una legislació en tal sentit.

Determinats sectors pretenen que legalitzar el divorci és un pas més vers de la indissolubilitat del matrimoni s'hi afegeixen altres posicions retrògrades i clericals. Desgraciadament, una vegada més per la via de la simplificació s'intenta de passar per alt un plantejament rigorós sobre un tema de tanta transcendència.

Ens preocupa que de temes de tanta transcendència se'n parli amb lleugeresa. Les declaracions del titular de la cartera de Justícia del darrer 26 de febrer sobre la regularització de l'avortament és un altre exponent de la filosofia

ètica que defensa i que contradiu la posició religiosa que, segons diu, ell mateix professa. És que potser s'pot afirmar que el Govern ha trobat la fórmula sobre si un fetus és persona d'un, dos, o tres o quatre mesos?

Quan el Papa insisteix tantes vegades sobre una rigurosa i científica base genètica, quan l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa es manifesta amb expressions idèntiques, resulta incongruent, agosarat i retrògrad fer manifestacions com les descrites.

La nostra "Acció Familiar" dona un toc d'atenció, un cop més, sobre els mals irreparables que de la implantació del divorci se'n derivarien i proclama el dret a la vida de tot ser humà des del moment precís de la seva concepció.

"Acció Familiar"
Junta Directiva de
Catalunya

Més sobre Justícia i Pau

He llegit amb molt de gust, la carta signada per Josep M. Ortega, sobre el tema de l'avortament i "Justícia i Pau".

També a mi varen produir-me tristesa i confusió les declaracions

de "Justícia i Pau" sobre aquest tema, tan diferents del que és l'ensenyament del magisteri oficial de l'Església, tal com també l'aparegut a les pàgines de CATALUNYA CRISTIANA, amb declaracions oficials del Sant Pare, Conferències Episcopals, etc. etc.

Ramon Armengou
i Musach

Comunicació i fe

A Catalunya, hem tardat a posar-nos en marxa, però tots plegats, heu demostrat i demostreu, en primer lloc, que teniu FE, en segon lloc, que teniu AMOR i per damunt de tot, que escampeu CARITAT.

Em plau dir que jo he estat subscrit a moltes revistes que podien titular-se com a cristianes, fins i tot en algunes d'elles vaig procurar de col·laborar-hi, però a la llarga, m'han demostrat que estaven mancades de FE.

Estic satisfet de rebre setmanalment la nostra Catalunya Cristiana, i em plau d'empassar-me tots els seus escrits i tots els seus detalls. En primer lloc, perquè hi veig el vostre desig d'INFORMAR, la vostra il·lusió de SERVIR i per damunt de tot, el gran goig d'escampar la vostra pròpia fe.

Avui el poble Cristià necessita

comunicació, necessitem conèixer els problemes dels nostres germans, conèixer les dificultats de la mateixa Església i arrel d'aquesta coneixença i d'aquesta informació, poder donar-nos més i més cada dia.

Joan Brunet
(Sabadell)

Renovació carismàtica

En el nº 32 -i en algun altre- han sortit informacions respecte al moviment de Renovació Carismàtica; de l'existència de la revista "Koinonia", servei de llibreria i "cassettes". En algun explar ha vist, informació de llibres de l'editorial Roma respecte a aquesta matèria.

Desitjaria que pogués informar-me d'alguna adreça que a hom li sigui factible d'adreçar-se per a una més completa informació de la revista, llibreria, "cassettes" i, en general, aprofundir per conèixer o pertànyer a tal moviment.

Ignoro si aquí a Terrassa existeix cap nucli que respongui a aquest esperit.

J.M.H.
Terrassa

Orientacions dels bisbes catalans sobre el matrimoni

Pau López galardonat amb el premi "Bravo"

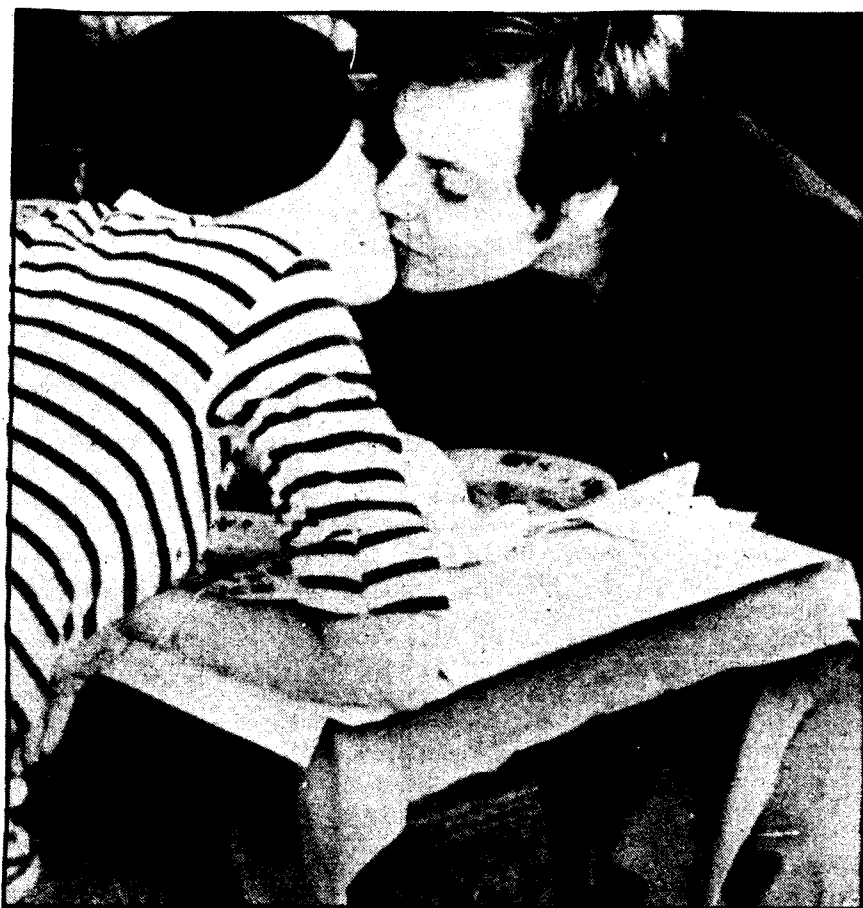
Els promesos han de presentar-se a la parròquia tres mesos abans de les noces

"Malgrat que la disciplina de l'Església consideri no vàlid el matrimoni civil dels batejats, cal tenir en compte que la institucionalització del matrimoni és un autèntic valor humà, com a compromís de la parella que vol constituir una convivència social justa i pacífica de la societat que reconegui a la nova família que comença. Cal evitar, doncs, la creença de que aquest matrimoni és quelcom superficial, per als que viuen un amor immadur i inestable o apte només per als qui no arriben al mínim necessari per a rebre el sagrament del matrimoni."

Criteris de preparació

Aquest fragment forma part del document "Orientacions per a una pastoral prematrimonial", publicat pels bisbes catalans, en el que s'ofereixen criteris per a una més gran preparació al matrimoni, fruit de l'experiència en aquests darrers anys, de les delegacions de pastoral familiar de les distintes diòcesis. Ha dirigit el treball de redacció del document el bisbe de Tortosa, que és l'encarregat d'aquesta secció pastoral a la Conferència de Bisbes de Catalunya. La presentació la signa l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Pont i Gol.

D'antuvi es contempla el matrimoni des d'una perspectiva de l'educació total de l'home i de la dona: la preparació del matrimoni comença ja amb la tasca educativa de la família. Més endavant es fa una anàlisi de les diferents actituds de les parelles, de manera particular davant la fe i l'amor. "Qui acull als nuvis —s'afirma en el document— no pot erigir-se en jutge de la fe d'aquells i de llur amor; la seva missió és la d'acollir a la parella siga quina sigui la seva situació, amb el fi d'ajudar-la a caminar cap al matrimoni." També insisteix en que cal adonar-se de la manca de facilitat d'expressió per part de les persones, sobre realitats tan pregones com la fe i l'amor.

El document ofereix també uns criteris més concrets d'actuació davant tres tipus de parelles: les que es declaren no creients i les que es declaren creients, però que de fet viuen al marge de l'Església; en fi, els nuvis que es declaren creients i practicants. La línia general del text podria resumir-se així: l'Església no refusa a ningú; desitja acollir a tots els que s'adrecen a ella per a acompanyar-los, des de la seva situació i en una actitud de respecte i ajuda, a creure en la fe i en l'amor.

La intervenció de laics

S'indica també que a la pastoral prematrimonial és molt necessària la intervenció d'una manera activa i responsable de laics casats, degudament preparats: d'aquesta manera hom donarà una imatge més comunitària de l'Església.

Tanmateix, hom assenyala que la necessària reflexió i preparació al matrimoni exigeix que els promesos es presentin a la parròquia, com a mínim, tres mesos abans del dia fixat per al connubi. Sense preses, resultarà més fàcil l'assistència a curssets, conferències i reunions que ajudin a aquesta preparació.

Després de donar algunes orientacions sobre la celebració litúrgica, en la conclusió del document s'afirma: "Per tal d'anar posant en pràctica totes aquestes orientacions, és necessari que, a nivell diocesà, existeixi un programa coherent de pastoral matrimonial i familiar, ben articulada amb tota la pastoral de conjunt. Moltes vegades aquesta estructuració no podrà fer-se a nivell parroquial, sinó a un nivell més ampli (arxiprestal, zona pastoral, comarca)".

"La confiança, un missatge que hem de fer arribar a les famílies"

El Secretariat interdiocesà de mitjans de comunicació social de Catalunya ha otorgat els premis Bravo, amb motiu de la Diada mundial de les comunicacions socials. El bisbe de la Seu d'Urgell, monsenyor Joan Martí Alanís va fer el lliurament d'aquest premi que ha estat concedit al nostre col·laborador Pau López Castellote, professor i pedagog pels seus treballs informatius en pro de la família en la premsa i ràdio i per les seves obres escrites sobre educació i família. També ha estat otorgat a l'Editorial Claret pel conjunt de la seva labor publicista, particularment en el camp dels "mass media" i els instruments audiovisuals.

Aprofitant la concessió del premi "Bravo" a Pau López, "Catalunya Cristiana" ha volgut recollir les impressions del galardonat.

—¿Quin és el teu sentiment predominant davant el fet del premi?

—L'agraïment i el goig. Agraeixo al Secretariat, especialment al seu president el bisbe Martí Alanís i al seu director Mn. Martínez Roura, que s'hagin fixat en el meu treball que, si per alguna cosa es voldria distingir, és per estar al servei de la gent senzilla, de la gent que manté el sentit comú i la naturalitat sana. Es per això que sento goig, perquè el fet de concedir-me el premi em sembla que és un acte d'encoratjament no solament a mi, sinó al meu públic predilecte.

—Ara fa un any va sortir el teu llibre "Els cristians i l'educació dels fills". En ell, en efecte, fas moltes vegades esment de la gent senzilla. Perquè?

—Jo diria que l'esperit de l'Evangeli és un esperit de senzillesa, i jo vull ser fidel al l'Evangeli. Però, a més a més, és que he arribat a desenganyar-me de tota inflor, àdhuc de la inflor de la ciència i de la saviesa aplicades a les coses sagrades. Fins i tot humanament parlant, només puc tenir confiança en la gent senzilla, que no és pas la gent ignorant sinó la gent que cerca amb humilitat i confiança la veritat i el bé.

Hi ha molts pares de família senzills, hi ha molts joves senzills, hi ha molts ancians senzills. I de vegades són torbats per les dogmatitzacions d'uns "entesos" que ridiculitzen l'obediència a Déu i a l'Església i en canvi imposen la seva dictadura despistada.

—¿Quina és la paraula clau del missatge que voldries fer arribar a les famílies?

—La confiança. Estem en un món que només cerca la seguretat que fa innecessària aquesta vigilància amorosa i responsable que anomenem confiança. I això és deshumanitzador. Hem de dir als esposos que confiïn l'un en l'altre; als pares que confiïn en els fills; als fills que confiïn en els pares; als catòlics que confiïn en l'Església... La seguretat de la confiança no té les garanties de la llei ni les del garrot. Té les garanties de l'amor: les de la generositat, les del sacrifici, les del compromís definitiu. Quan l'Evangeli ens diu que si no ens fem com els infants no entrarem al regne dels cels, jo entenc que ens està dient que confiïm per damunt de tot. Per a mi, el que caracteritza un infant és precisament la confiança.

—Quina bandera aixecaries davant els lectors de Catalunya Cristiana?

—La de la mobilització. Hem de mobilitzar mobilitzadors. El món ens necessita, l'Església ens necessita, la família ens necessita, el país ens necessita. No es tracta de sentir-se important. Al cap i a la fi, hi ha tan poca diferència d'un home a un altre! Tots som una pobre gent. Però aquesta pobre gent que tots som ha estat dotada per Déu d'un cor per estimar. Estimem i treballem amb amor pel proïsme. ¿No es redueix això el missatge de Jesucrist, el Fill de Déu fet home per l'Amor? ¿I quina mobilització més profunda que deixar-se arrossegar per aquest Amor?

Bisbats i moviments

Record de Josefina Vilaseca

A Horta d'Avinyó, s'ha celebrat el passat diumenge dia 11, la tradicional concentració que aquest poble dedica com a homenatge a la seva filla, Josefina Vilaseca, morta en defensa de la seva puresa. Enguany, el que fa 23, va exaltar la seva memòria Mn. Ramon Homs. A més de la missa i l'ofrena floral davant la tomba, hi va haver una ballada de sardanes. Tot i que el testimoni de la seva valentia, segueix essent perenne, oi més en el nostre temps tan erotitzat, sembla ser que el record de la seva figura es va perdent, ja que cada any minva l'assistència.

Opinions contraposades a Terrassa

Esta a punt de cloure's a Terrassa, l'Assemblea del Poble de Déu. Sembla però, que han sorgit alguns problemes, ja que un grup d'un centenar de persones van demanar la inclusió d'unes propostes en les quals volien que tota l'Assemblea fés una manifesta adhesió a la Jerarquia, al Sant Pare i al Sínode Holandès. Sembla que la "Permanent" no ha cregut convenient incloure les esmentades propostes, ateses les manifestacions d'uns membres de l'Assemblea que s'hi oposaven. Això ha provocat algunes desercions de persones i grups.

De totes maneres l'Assemblea continua i el proper dissabte es reunirà la comissió pertinent per a començar els escrutinis de propostes.

Morí una monja amb esperit missioner

Es tracta de la germana Maria del Tura Tenas, monja Benedictina del Monestir de Sant Pere de les Puèlles, que dintre del claustre, va demostrar tenir una magnífica ànima missionera.

Sempre havia mantingut correspondència amb missioners de tot el món. Per mitjà del seu arxiu epistolar, s'ha conegut que va ajudar tothom, moralment i econòmicament, durant més de 25 anys.

Quan quedà lliure de càrrecs i responsabilitats, a l'única cosa que no renuncià fou el treballar per al Tercer Món, col·laborant concretament amb la Secció de Farmàcia de **Medicus Mundi**, durant 10 anys, fins que el 13 de gener de 1978, una fractura de fèmur, la va obligar a deixar les seves activitats apostòliques.

Quinzena de la joventut, a Manresa

Amb la participació de diverses organitzacions juvenils, coordinades per la Conselleria de Joventut de l'Ajuntament, es va celebrar a finals d'abril comptant amb actes per a tots els gustos: concerts, xerrades, exposicions, tabola, etc. Cal destacar que hi hagué també una Missa jove, amb la projecció d'un audiovisual sobre Taizé, organitzat pel Moviment Júnior. Realment una participació sense exclusivismes.

Oliana estrenà orfeó

Oliana ha estrenat orfeó. Per aquest motiu a l'església parroquial tingué lloc un concert a càrrec de nou corals lleidatanes de la zona nord. Dos-cents vuitanta cantaires festejaren el naixement de la "Coral d'Oliana", que serà dirigida per Mn. Bonifaci Fortuny i pel Sr. Jaume Patsi. En algunes de les peces interpretades hi ha la mà de Mn. Albert Vives, fill d'Oliana, el qual presentà l'acte.

Urgell: nova junta de la Mutualitat

Els socis de la Delegació diocesana de la Mutualitat del clergat, per votació, han elegit la Junta diocesana de l'esmentat organisme. Hi han participat 130 socis dels 178

convocats amb dret a vot. Per majoria relativa han estat elegits els socis següents: Mn. Antoni Vidal, 61 vots; Mn. Josep M.ª Porta, 44 vots; Mn. Ramon Vilardell, 43 vots, i Mn. Domènec Sangés, 32 vots. Aquests elegiren president a Mn. Vidal. Mn. Jesús Castells és el delegat diocesà de la Mutualitat.

Mataró: ordenació d'un prevere als salesians

Fou ordenat de prevere en Ramon Vera i Peralta, a l'Església del Col·legi dels Salesians de Mataró. El nou prevere, de 27 anys, és fill de Llinàs, però desenvolupa les seves tasques pastorals a Mataró. Ajuda a la Parròquia de M.ª Auxiliadora del barri de La Llanta, i era professor de la Residència d'Orientació Vocacional que té l'orde salesiana a la capital del Maresme.

L'Església estava plena de gom a gom i destacava la presència de molta gent jove, ja que Ramon Vera gaudeix de gran estimació entre el jovent.

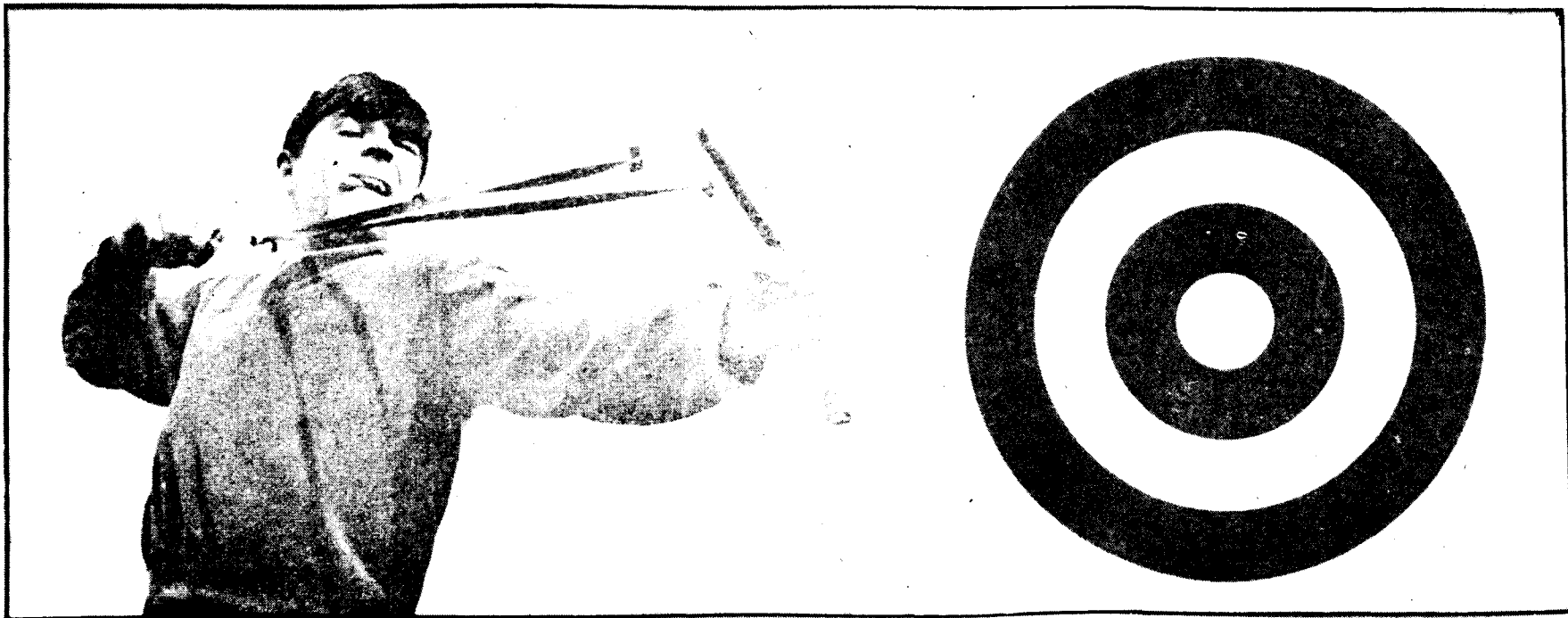
El bisbe, en la homilia destacà que: "Com a cristià i religiós el nostre germà Ramon és cridat a ser testimoni de Jesucrist. Tant de bo que alguns dels joves que m'escolteu sentíssiu créixer en el vostre cor aquesta ànsia d'amor a Déu".

Romiatge sabadellenc a Montserrat

Fa cent anys que els sabadellencs pugen a Montserrat en Romeria, a oferir-li el "vot" de la vila, tots unànims, en ofrena vivent de cors i voluntats, d'agraïments i d'esperances.

Enguany, doncs, els sabadellencs han pujat a Montserrat i la seva Schola Cantorum, va cantar la missa a les 10 del matí a la Basílica, i feu la tradicional ofrena del ciri votiu a la conventual de les 11.

Un any més que els sabadellencs demanen a la nostra Mare la seva protecció i li reten homenatge.

Una experiencia que ha sido considerada como muy positiva

Setmana Vocacional a Malgrat de Mar: Oferir al jovent el projecte d'home cristià

MALGRAT DE MAR.— La comunitat parroquial d'aquesta població ha celebrat la Setmana Vocacional que ja s'havia celebrat anteriorment al col·legi dels GG. Maristes de la vila, si bé només en règim intern. Animats per les orientacions de les Jornades diocesanes de Pastoral vocacional del nostre bisbat, la d'enguany l'hem dut a terme sumant esforços i inquietuds a nivell parroquial. El Consell pastoral de la nostra comunitat se'n féu responsable i va encarregar la funció organitzadora a l'equip format per un sacerdot de la

diòcesi, una religiosa carmelita, un germà marista i un parell de matrimonis.

Objectius

Podríem sintetitzar-los així:
—Clarificar en la nostra comunitat cristiana local el sentit de la pastoral vocacional i adquirir consciència de la urgent responsabilitat per a cada cristià d'aquesta tasca eclesial.
—Oferir a la joventut de Malgrat una exposició del projecte d'home i de compromís presentat per Jesucrist i realitzat en el matrimoni, en el sacerdot, en la vida religiosa o en qual-

sevol altra forma vàlida. Aquest ventall s'ha d'oferir com un servei d'orientació vocacional sense cap pretext de captació particular.

—Potenciar la integració dels diferents grups parroquials i de les comunitats religioses de Malgrat.

—Oferir aquesta tasca sense por, sabent que ajudar a un noi o una noia a trobar el seu camí, és el millor servei que els hi podem oferir.

—Fer possible que des d'aquest treball programat sorgeixi algun grup de joventut d'orientació cristiana que donaria un bon servei a la nostra comunitat.

Realització

Convocatòria.— Anava orientada vers els grups parroquials, adolescents i joves. Per arribar als primers s'aprofità l'avinentsa de la III Trobada al Col·lell feta l'11 de maig. Es va fer una informació del projecte i es va convidar preferentment a participar en els actes programats, publicant també les diverses activitats en el Full Parroquial.

La convocatòria a adolescents i joves es féu arribar a mans a través dels col·legis. Fören invitats els alumnes de 8è d'EGB de tots els

centres escolars, a més dels alumnes de BUP i de Formació Professional. No cal dir que el diàleg amb els responsables dels diferents centres sempre fou de col·laboració.

Balanc

Podem dir que l'experiència ha resultat positiva. S'han acomplert els objectius proposats i ens esperona a repetir aquesta Trobada vocacional millorant-ne alguns detalls. Des d'ací voldríem animar a d'altres persones que es dediquin sense païra a pensar en realitzacions concretes, cara a la vocació; sense cap dubte que n'hi hauran molt de sorpresos.

El dilluns, malgrat el dia plujós, molta gent participà en el col·loqui vocacional i exposició doctrinal del nostre bisbe. Creiem que respongué als anhels dels assistents.

El film del dimarts, tot i ser bo, va resultar lent i el fòrum quedà fred. Potser hauria estat més escaient passar-lo l'endemà en els respectius col·legis.

La taula rodona vocacional, que durà unes dues hores fou seguida per més de 300 joves amb palpitant interès. Aquests nois i noies de 14/17 anys preguntaren tot allò que els interessà. Remarquem la joia i espontaneïtat dels presentadors.

La pluja ens retardà la Ruta Vocacional del divendres; tanmateix també aquest dia ens va fer agafar un peix. Amb tot, alguns dels components van fer un bon treball.

La celebració litúrgica fou la menys concorreguda, doncs creiem que l'hora no era l'adient i el temps no acompanyà gens. Els que vam assistir-hi demanàrem a l'Amo dels sembrats que envii obrers als seus camps. I que trobi gent decidida i preparada. Ara només ens resta anar revivint el caliu que aquesta Setmana Vocacional ha deixat i que ens empenya a tenir-la present en el transcurs de l'anv.

Paco Aller, marista

Sacerdots de Solsona porten a terme una gran tasca pastoral

El "Virolai" fou cantat a les terres de l'Uruguay

Fa 28 anys els catalans de l'Uruguai celebren la festa de la Mare de Déu de Montserrat. Es ja una llarga tradició. El diumenge més proper al dia 27 d'abril, tots ens reunim a la capella del Col·legi de les Germanes Dominiques de l'Anunciata de Montevideo per a celebrar la nostra festa.

Missa cantada en català, recordant antics cànecs populars de la nostra terra... després berenar de germanor, ballada de sardanes, etc., etc.

Tenim també una petita reproducció de les muntanyes de Montserrat als jardins del Col·legi. Si el temps acompanya, mai no falta la processó "a les muntanyes" cantant el Virolai.

En celebrar els 25 anys varem tenir el goig de veure presidida la festa pel senyor arquebisbe de Montevideo qui parlà amb gran estimació de Montserrat i la Verge Bruna a la qual —va dir-nos— des de jovent tenia molta devoció... doncs al seminari tingué un professor català que els hi va encomanar l'estimació per Montserrat.

També tenim el goig de que en el santuari de Montserrat hi hagi una bandera que uneixi l'uruguai i la catalana, oferta pels catalans de l'Uruguai a la Verge de Montserrat.

Seria bonic que en les pàgines de "Catalunya Cristiana" poguéssim veure com celebren la diada de Montserrat altres col·lectivitats catalanes, lluny de la nostra terra, arreu del món.

Visita del bisbe de Solsona

Darrerament vam rebre la visita del bisbe Miquel de Solsona, cosa que mai hauríem somniat, doncs ha vingut per veure els fills de Solsona que treballem a fora i conèixer les nostres comunitats; no simplement a fer turisme. I pensem que ha aconseguit una major comunió entre les nostres inquietuds i la gent d'aquí.

Som tres els sacerdots, Sebastià Pijuan, Jaume Pubill i Llorenç Membrilla, que signa aquestes ratlles; també hi ha una religiosa, la germana Teresa Santamaria, que treballem a l'Uruguai.

Les fotografies corresponen a la concelebració a la parròquia d'Aiguà on hi som tots els solsonins; d'esquerra a dreta, Mn. Jaume Pubill de la parròquia de Varela, Mn. Josep Sala que acompanyava el bisbe com a delegat de la Diòcesi de Solsona pels sacerdots d'América, Mn. Llorenç Membrilla de la parròquia d'Aiguà, el bisbe Miquel, el bisbe Carlos Mullín de la diòcesi de Minas on pertany la parròquia d'Aiguà i Mn. Sebastià Pijuan, també de la parròquia de Varela. L'altra foto correspon a una dansa que nois i noies ballaren en honor dels visitants en sortint de missa.

Llorenç Membrilla
Rector d'Aiguà-Uruguai

Aniversari d'una religiosa

Un acte emotiu al santuari del Sant Crist de Balaguer

BALAGUER (La Noguera).— Fou molt emotiva la celebració dels vint-i-cinc anys de vida religiosa de Sor Teresina Lloret Sullà, el darrer 20 d'abril, a la Comunitat de les GG. Clarisses del Monestir de Santa Maria d'Almatà, de Balaguer. L'acte tingué lloc al temple del Sant Crist, a la tarda. El poble va respondre a la invitació que li havia estat feta. Una vegada més els fidels de la ciutat de Balaguer demostraren l'afecte que professen a les monges del Sant Crist. El temple era ple de gom a gom i tothom participà plenament en l'Eucaristia, amb els cants i la pregària.

Sor Teresina era al presbiteri acompanyada dels padrins de la fes-

ta, senyors Petit-Sullà, cosins seus i per la Mare Abadessa i una germana de la Comunitat. Dos nebots de la religiosa llegiren les lectures. Acabat l'Evangeli, el P. Jaume Fontseca, celebrant de l'Eucaristia, glossà el valor de la vida consagrada al Senyor en la vida contemplativa, recordant el bé que suposa a l'Església universal la pregària i la vida oculta en el Crist. També rep Balaguer els beneficis d'unes religioses que amb llur pregària són una benedició per tota la ciutat. Sor Teresina féu la pregària dels fidels dedicant un record als seus difunts pares, a la Comunitat, als familiars, a tot el poble de Balaguer, als seus padrins, el matrimoni Petit-Sullà, i a tots els allunyats de Déu als quals oferí tot el que li resta

de vida perquè un dia retrobin l'amor del Pare. Seguidament féu la renovació de la seva consagració a Déu, agraïnt una vegada més les benediccions rebudes del Senyor.

Acabat l'acte es van repartir els recordatoris de la festa i tots els assistents acudiren a la porteria del monestir per felicitar a la religiosa homenajada, essent obsequiats amb pastes i vi bo per acabar d'arrodonir la festa. Tots marxaren molt complaguts. Que aquestes diades commemoratives serveixin per avivar en el cor de moltes joves l'anhel d'una vida de lliurament a Déu, que tant necessita l'Església i és tan escaient per marxar prop de Crist pels camins de l'Evangeli.

novetat en llibres d'educació

Els cristians i l'educació dels fills

Pau López

ceac

PAU LOPEZ

Els cristians i l'educació dels fills

Aquest llibre va adreçat als pares i professors cristians, com un ajut per a trobar millor el camí que els permeti educar segons els principis cristians dels nostres temps. Pau López, home sincer i apassionat —com ell mateix es defineix—, ha sintetitzat, per una part, la seva experiència com a professional de l'educació, i, per una altra, les seves conviccions d'home de fe que es projecta vers la societat que l'envolta.

202 pàgines

470 ptes.

EDICIONES CEAC / vía layetana 17 / barcelona

Esforços constants en camps molt diversos

Múltiples activitats a Manresa

Manresa.— L'activitat eclesial, tant pel que fa a la ciutat de Manresa com a tota la seva comarca, és àmplia, diversa i rica. Heus aquí uns quants exemples:

Assemblea Càritas Manresa. Celebrada el passat 18 d'abril, s'hi va presentar l'informe de les activitats del seu servei local, que ha consistit bàsicament en l'atenció a la 3.ª edat i infants amb problemes familiars i socials, actuant en coordinació amb altres organismes. Aquest servei és atès per una assistent social a dedicació plena, una a mitja jornada, una secretària i voluntaris, alguns amb molta dedicació. Quant a la procedència dels usuaris dels serveis, destaquen pel seu nombre els del Barri Vell. S'ha començat un arxiu de premsa e temes socials. També es va presentar el balanç que porta uns ingressos de prop dels 4 milions, durant el 1979, provinents sobretot de donatius i col·lectes. Les sortides van la major part per sous i seguretat social del personal i aquest any cal consignar les despeses de les obres del nou local. Al final l'Assemblea va acordar renovar per dos anys més els càrrecs del Consell Permanent.

Noves imatges. Després de la benedicció de la nova talla de fusta de la Mare de Déu dels Dolors abans de Setmana Santa, que ve a substituir la que es va cremar en l'incendi de maig de l'any passat, ha estat l'església de les GG. Dominiques de l'Anunciata, la que s'ha vist embellida per una imatge del P. Coll, beatificat ara fa un any. També la Parròquia de la Sagrada Família estrena una imatge de la Immaculada per a la seva nova capella, coincidint amb el mes de Maria. En pocs dies, com es pot veure, el nostre patrimoni artístic s'ha vist incremen-

tat. També s'espera poder fer ben aviat la festa de reposició de la reproducció de la imatge de la Verge de l'Alba, també cremada ara fa un any. Els treballs de decoració de la talla en fusta, que reproduïx exactament l'anterior, es troben molt avançats. Sembla probable la festa de la Pentecosta, com a diada de la seva entronització a l'altar major de la Seu.

Celebració comunitària de la unció dels malalts. El diumenge dia 11, la Parròquia de la Seu acollí uns 80 malalts i persones d'edat avançada, juntament amb molts altres manresans, en una emotiva i perfectament organitzada celebració a càrrec de la Comissió de pastoral Sanitària. Als assistents se'ls va distribuir un recordatori de l'acte i els malalts foren obsequiats pel Grup de Renovació Carismàtica de la ciutat un llibre sobre l'Esperit Sant. Tot plegat ha servit per fer una àmplia catequesi sobre aquest sacrament, tan sovint mal entès.

Restauració de l'ermita de Sant Pere Sarraima. Amb molta assistència de gent, s'han celebrat a Sallent els dies 10 i 11 de maig, els actes amb motiu de la inauguració de les obres de restauració d'aquesta ermita romànica del s. XI. Després de l'acte acadèmic de dissabte al vespre a la moderna església del P. Claret a càrrec de l'incansable promotor del nostre patrimoni artístic religiós, Sr. Josep M.ª Gavín, el diumenge a l'ermita hi va haver la projecció d'un audiovisual sobre el procés de restauració, concert i missa concelebrada, amb benedicció de les obres tan bellament portades a terme.

15è. Aniversari d'un agrupament escolta. L'ha celebrat el que porta el nom d'Antoni Gaudí a la Parròquia de la Sagrada Famí-

lia. Aprofitant també la festa del seu patró sant Jordi, els pares, varen preparar una jornada de convivència al bosc de les Marçetes, per a tots: pares, caps, infants, nois i noies, amb xocolatada, Olimpíades, i una celebració eucarística molt animada, per ajudar a entendre com Crist ens anima a superar amb l'esforç les proves de cada dia. No hi va faltar el toc formatiu amb la conferència sobre educació sexual, el dia abans als locals de la Parròquia. Fem constància de l'efemerides pel que suposa d'esforç continuat en la tasca tan difícil avui dia com és l'educació cristiana dels nois i noies en l'amor al País i la Natura.

II Assemblea Consiliaris Mijac-Junior Català. Es va celebrar a finals d'abril a la casa de colònies de Viladoms, prop de Vacarisses. S'aprofundí en la tasca de construir l'Església en el món infantil i adolescent. Els assistents, uns 30 sacerdots i animadors laics procedents de les Diòcesis de Lleida, Girona, Barcelona i Vic.

Primer Consell Nacional celebrat recentment a la Cova de S. Ignasi de Manresa, la JOC aprovà el document programàtic anomenat "Document d'identitat". En el text es parla de la necessitat d'identificació del Moviment amb les aspiracions del poble català i es reafirma en els seus principis bàsics: educar, optar per la classe obrera, protagonisme dels joves treballadors, identitat cristiana, evangelització, dimensió massiva, no pas d'èlite i autonomia com a realitat del país. A la trobada hi assistiren 25 joves treballadors representants dels diferents grups existents a Barcelona, Lleida, Granollers, Manlleu, Torelló i Manresa.

Fundadora de l'escola nocturna del Sagrat Cor

En la mort de Conxita González, un magnífic exemple d'apostolat seglar

Barcelona.— Bé mereix aquesta gran dona, tan feble de cos com forta d'esperit, que li dediquem un record.

Una ànima totalment lliurada a Déu i al servei del proïsme. Però la seva obra capdal, el seu fruit més visible, fou l'ESCOLA NOCTURNA DEL SAGRAT COR, fundada i dirigida per ella i Maria Samsó, dues ànimes agermanades per un mateix ideal.

Aquesta Escola començà a l'abril de 1939, amb dues taules, unes cadires i una imatge de la Puríssima, en

un pis del passatge del Credit, al cor de la Barcelona vella. Avui, el cap de 41 anys, han passat per les seves aules unes 6.000 noies.

Però les xifres expressen molt poc, dir això és, gairebé, no dir res. Relatar la labor de Conxita González, ajudada per la que pot dir-se la seva germana i per un grup de professors incansables, ocuparia moltes pàgines, algunes ja escrites, sens dubte, en el llibre de la vida.

Perquè l'Escola, apart de la seva docència que arribà a comptar fins a sis graus, amb classes de secretària i per a la llar, féu una labor social veritablement extraordinària. Fundada en l'època de la postguerra, temps durs de racionament i de restriccions, i dedicada a noies treballadores, moltes d'elles filles de famílies immigrades, bé es pot dir que Conxita González sentí com a propis tots els problemes i les necessitats de les seves deixebles. Quantes col·locacions assolides, quants malalts assistits, quants infants ingressats a colònies, quants fills reconeguts, quantes vivendes per a famílies sense sòl, quantes llàgrimes eixugades... i aquí podríem afegir-hi un llarc etcètera.

I si girem la mirada vers els fruits espirituals, la collita de l'Escola no es, gràcies a Déu, menys esplèndida: més de 70 baptismes d'adults, més de 30 religioses sortides de l'Escola, algunes d'elles avui a missions, una a la Índia, una altra al Perú, una altra a Rufisque-Gabón...

Crec que es pot dir, amb tota veritat, que l'obra que ha fet Déu per mitjà de Conxita González és, realment, per a nosaltres, un gran exemple d'apostolat seglar.

Avisos i comunicats

Barcelona

Romiatge a Roma

L'organitza la parròquia de Sant Joaquim de Martorelles, del 29 de juliol al 9 d'agost de 1980; es visitarà. Niça, Mònaco, Montecarlo, Gènova, Milà, Venècia, Florència, Pisa i Marignane. Places limitades. Per a més detalls i inscripcions: Anton Matons, c/ Barcelona (merceria); Joan Farres, c/ Anselmo Clavé, 44 i Parròquia de St. Joaquim, Tel. 593 21 34 - Martorelles.

Església ortodoxa espanyola

Organitza les II Jornades de Teologia, els dies 7 i 8 de juny, a Santa Cecília de Montserrat. Els temes seran: Teologia sacramental i Comentarís a la Didaché. Estaran emmarcades dins el ritme del cant de les hores monàstiques i la celebració de la divina litúrgia. Seran presidides pel vicari general de l'Església Ortodoxa Espanyola. Per a informació i inscripció, truqueu, si us plau, el telèfon 258 86 48, senyoreta Maria Rosa.

Mes d'exercicis per a sacerdots i religiosos

Se celebrarà de l'1 al 28 de setembre a la casa d'exercicis de St. Ignasi, dirigit pel pare A. Muntané, S.J., a la llum de la Bíblia i dels documents del concili Vaticà II.

Per a informació: Casa d'exercicis de St. Ignasi, c/ Carrasco i Formiguera, 32 (abans, Dr. Amigant), Tel. 203 88 66.

Festivitat del Corpus. Sabadell

Com de costum, diumenge, dia 8 de juny, festivitat del Corpus, se celebrarà al santuari de la Mare de Déu de la Salut, a les 6 de la tarda, la missa solemne al bosc i la processó pels voltants del santuari.

Trobades de Promoció Juvenil

Diumenge dia 8 de juny i al Col·legi de Jesús Maria, Passeig de Sant Gervasi, 15, tindrà lloc una convivència de fi de curs de les Trobades de Promoció Juvenil, a la qual hi assistirà el Cardenal de Barcelona, Dr. Narcís Jubany.

Els actes començaren a les 9.30 del matí per acabar a les 6 de la tarda, amb la celebració de l'Eucaristia.

La convivència resta oberta als pares i amics que desitgin assistir-hi.

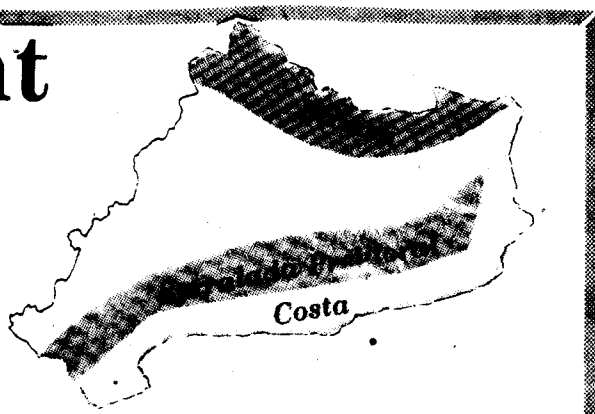
Parròquia de la preciosíssima sang de nostre Senyor Jesucrist, de Barcelona

Diumenge, dia 8, festa del Cos i la Sang de Crist, aquesta parròquia celebrarà la seva festa titular concelebrant solemnement l'Eucaristia a la una del migdia, tots els sacerdots, grups i comunitats de la parròquia.

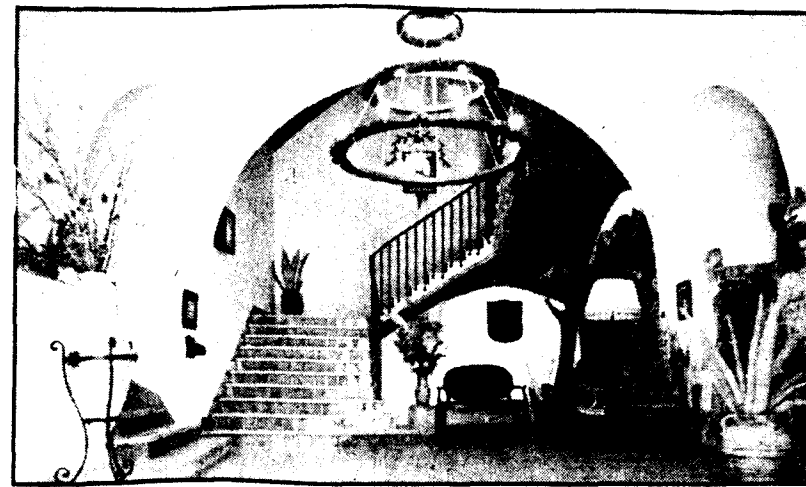
Avis important

Avis important

Hi ha moltes zones de muntanya o platja que durant l'estiu dupliquen o tripliquen el nombre dels seus habitants. Lògicament creix també l'assistència a les celebracions litúrgiques; per aquest motiu recordem als rectors de parròquies i llocs de culte que, simplement per telèfon, poden sol·licitar la quantitat d'exemplars que estimin convenient per atendre la demanda durant els mesos d'estiu.

Vacances en el Castell de Corbera

En el pintoresc poble de Corbera de Llobregat, situat a 27 Km de Barcelona, amb una població de 1300 habitants i a 350 m per sobre del nivell del mar, es troba emplaçat el "CASTELL DE CORBERA", construït el segle XVI per a albergar als pelegrins que visitaven la imatge de Santa Magdalena, que es venera a l'església parroquial de l'esmentada població.

Actualment el "CASTELL", situat en un lloc privilegiat, és un punt de partida per a efectuar excursions a les boniques fonts i atapeïts boscos dels entorns, completament restaurat, amb una capacitat per allotjar unes setanta persones, dotat d'una sèrie de comoditats per tal d'oferir als seus residents el major benestar possible, i sota el patrocini del **Moviment de Germandats del Treball** del Consell Diocesà de Barcelona, obre les seves portes oferint-se't com una magnífica CASA de Vacances per a famílies, on poden gaudir de 6 ó 13 dies de complet repòs a preus veritablement econòmics.

Per a més informació poden trucar al telèf. 317 54 05 de 5 a 9 de la tarda, i els seran facilitats preus i condicions.

Catalunya
Crística

Clar i català

en català i en castellà

C. Valencia, 244, 1.º
Barcelona 7.

Mons. José Gea Escolano, bisbe d'Eivissa:

“En el contacte bisbe-sacerdots no hi calen intermediaris”

“El bisbe, a qui representa dintre de l'Església és a Crist que ha volgut perpetuar a l'Església la seva acció sacerdotal a través del ministeri episcopal. El poble, com a receptor d'aquesta missió, no pot constituir-se en dipositori d'aquesta. A través del sagrament de l'ordre es continua a l'Església la missió que Crist ha rebut del Pare”, ha declarat monsenyor José Gea Escolano, bisbe d'Eivissa.

“No obstant això -continua dient- cal estar atent a la crida que Déu ens fa a través de totes les veus que demanen una participació del poble en el nomenament dels seus pastors. Cal saber discernir el correcte i el positiu d'una participació popular, de l'incorrecte i negatiu. Evidentment que tots ens hem de moure en una correcta concepció de l'Església i de les competències dintre de la mateixa. Encara que calgui estar amatents a l'opinió del poble. Es positiu saber el que el poble pensa dels candidats; es positiu que s'assenyalin noms; es positiu que s'aportin suggeriments; es positiu que totes aquestes dades siguin valorades a l'hora dels nomenaments episcopals”.

Els valors de cada Església local

—Bisbes de la pròpia regió?
No resta clara l'amplitud que s'ha de donar al terme regió. Se la pot concebre com a nació, nacionalitat, província o diòcesi, àdhuc les diòcesis més petites. En aquest sentit crec que hi han dos extrems que cal evitar: l'empobriment i l'encarcarament d'una diòcesi per una banda, i la manca de connexió i sintonia entre el bisbe i els seus diocesans. No crec que es pugui donar una regla que valgui per a tots els casos, ni tan sols per a la majoria. La problemàtica concreta d'una diòcesi ha d'ésser la que indiqui el més convenient en aquest sentit. El sentit de l'Església una, és el que ha prevaler a l'hora dels nomenaments; i en dir Església una, em refereixo a l'enriquiment que ha d'aconseguir-se per a l'Església amb l'aportació a la comunió de les múltiples experiències i carismes que hi ha a les distintes esglésies locals. Conjuguar la intensificació dels valors propis de cada una d'elles, és quelcom que cal aconseguir, en no petita part, amb l'adequat nomenament de bisbes.

Sintonia amb els diocesans

— Monsenyor Gea Escolano, malgrat la gran importància que té el nomenament de bisbes per a una diòcesi, penso que és més important el problema de la permanència en el càrrec. Què ha de dir sobre aquest tema?

El fet de la seva pertinença al col·legi episcopal, una possible acció negativa pot ésser contrarestada per la presència en el mateix col·legi d'altres bisbes. En quant a la permanència en la diòcesi és diferent. El bisbe ha de mantenir la seva sintonia amb els diocesans. Hi han casos en que no succeeix així, el bisbe és bo i els sacerdots i els diocesans amb els qui està en tensió, també ho són. No em refereixo al fet de grups petits en tensió amb el bisbe, que això es necessari que hi sigui a qualsevol diòcesi, sinó a les tensions generalitzades causades per la manca de tacte en les decisions de govern, per alguna radicalització del bisbe o de la diòcesi o pel simple desgast en el govern o també, perquè ja ha donat hom el que s'esperava d'ell.

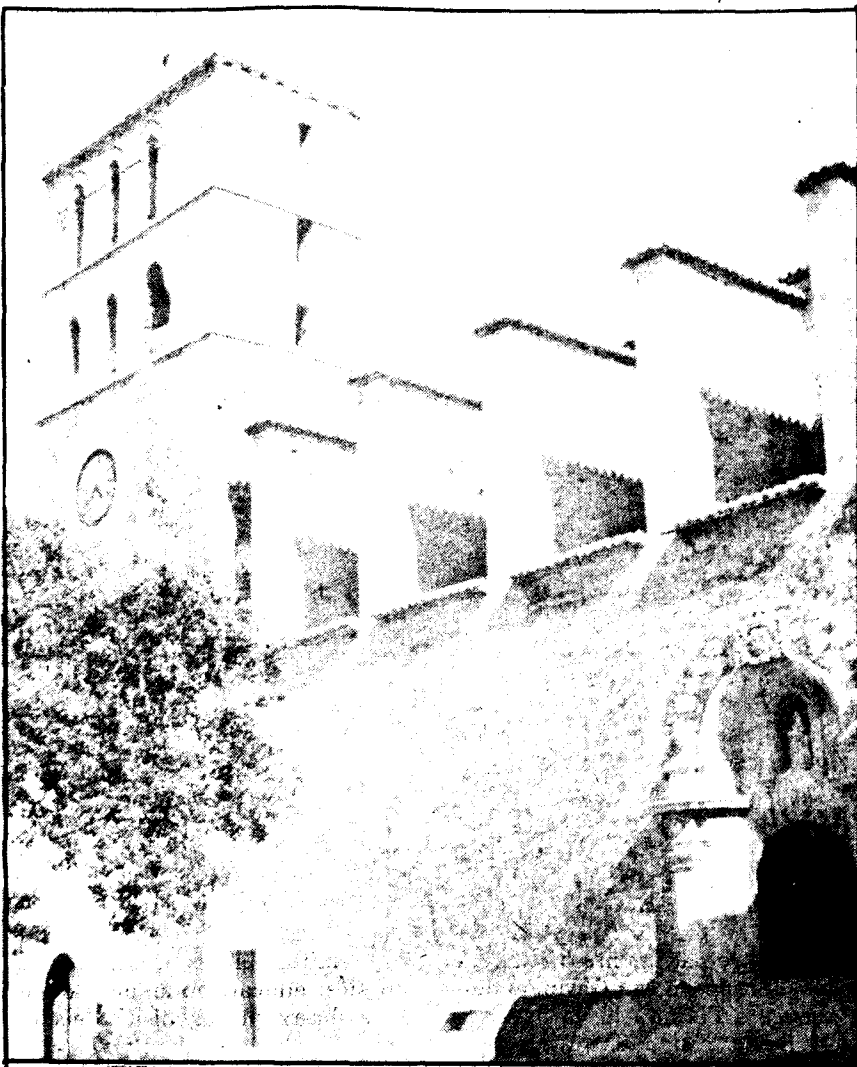
—Per aquí anava la meua pregunta, monsenyor. L'interrompeixo, en aquests casos, quin sentit pot tenir la continuïtat d'un bisbe al front de la seva diòcesi?

També en aquest cas segueix latent la mentalitat d'ofici-benefici. Perquè no ha de cessar d'estar al front no d'aquesta diòcesi, sinó de qualsevol altres, si ha demostrat no tenir qualitats per a un càrrec de direcció? Podrà ser molt sant, o un gran especialista en qualsevol dels camps de les ciències eclesiològiques però el seu lloc en l'Església no rau precisament en dirigir una diòcesi. El bisbe de l'Església, en aquest cas, demana un trasllat o un destí nou, que no sigui regir una diòcesi. Si hi ha hagut una equivocació a l'hora del nomenament o la permanència al front de la diòcesi és contraproduent, ha de buscar-se un remei per a aquestes situacions.

Dimitir de tant en tant

—Solucions, monsenyor?

Sense entrar en propòsits que podrien ser vàlids per a això, crec que presentar la dimissió de tant en tant i que fos acceptada al menys per algun temps podria ser convenient per una millor redistribució de les tasques pastorals. Això podria servir també de model per als sacerdots, per les mateixes raons apuntades per als bisbes. Resumint, una espècie d'any sabàtic que, alhora que permetés una actualització de la nostra formació, possibilités un canvi de les persones que són al front de les diòcesis.

Eivissa: Una Església que s'ha d'acomodar a una realitat canviant.

—A què és deguda la manca de sintonia entre el bisbe i els sacerdots?

La resposta és senzilla. És deguda a la magnitud de la diòcesi que impedeix un tracte mutu, un coneixement a nivell personal i una col·laboració fonamentada en el diàleg. I aquí no hi caben mitjancers. Ha de ser el propi bisbe qui entri en contacte personal amb els seus sacerdots doncs aquests són els seus immediats col·laboradors; i en aquesta immediatesa no hi caben suplències. Hi ha diòcesis de tal magnitud en les que el bisbe ni coneix a tots els seus sacerdots, inclús després d'uns anys de romandre al front de la mateixa. Hi ha sacerdots que ni tan sols han intentat apropar-se a llur bisbe, i n'hi ha que han tractat amb ell qüestions pastorals amb motiu de la visita pastoral que es realitza a cada parròquia. Quan hi ha un contacte continuat i personal, les qüestions que poden sorgir no tenen la

mateixa virulència que quan no hi ha aquest contacte. Les discussions entre amics no tenen la mateixa radicalitat ni el mateix tractament que les que sorgeixen entre desconeguts.

El tamany de les diòcesis

—Això ens porta a plantejar-nos la qüestió de la revisió dels límits diocesans. Com hauria d'ésser la diòcesi tipus? Gran? petita? Fins a quin punt gran o petita?

Una correcta atenció a les necessitats pastorals del poble en col·laboració personal del bisbe amb els seus sacerdots, crec que ha d'ésser el criteri. Ni tan petita que corri el perill d'un encarcarament pastoral per la pobresa de persones i mitjans, ni tan gran que impedeixi una col·laboració personal conjunta del bisbe i dels sacerdots en l'acció pastoral, de manera que aquesta sigui el que ha de ser, una acció personal i directa del bisbe

amb la col·laboració dels sacerdots. “No és important que -afegí monsenyor Gea Escolano- en funció d'aquesta mena d'acció pastoral, haguessin de fondre's algunes diòcesis petites, malgrat el pes que pogués tenir un tradició i unes costums. Com tampoc seria important que grans ciutats haguessin de dividir-se en diverses diòcesis; també es divideixen les ciutats en parròquies en funció d'una millor atenció pastoral. Certament que una gran diòcesi és més rica en possibilitats de clergat, de centres formatius, de moviments apostòlics.

—Però, no podrien cercar-se serveis d'aquest tipus que fossin comuns a les distintes diòcesis d'una regió o ciutat, depenent la direcció d'aquests dels propis bisbes en règim col·legial?

Evidentment hi haurien inconvenients, però no crec que fossin més grans que el gran inconvenient de no tenir el bisbe contacte personal amb els seus sacerdots en ordre a portar conjuntament la pastoral diocesana.

El bisbe auxiliar

—En el cas de les grans ciutats o diòcesis, algunes veuen la solució en el nomenament de bisbes auxiliars als quals encarregar dels diferents sectors.

Des d'aquest angle no veig clara la figura del bisbe auxiliar. Per l'ordenació, efectivament és agregat al col·legi episcopal i per tant amb missió de cara a l'Església universal. Però de cara a una Església particular és un vicari episcopal. No es comprendria.

—Baixem al terreny de la pràctica...

Ni els sacerdots ni el poble miren al bisbe auxiliar com al residencial, no veuen a llur propi bisbe. A més, el bisbe auxiliar en prendre les decisions ha de fer sempre una referència al bisbe resident, la qual cosa li treu iniciativa, frenant-li en quant a adoptar línies d'actuació que ell creu més vàlides i positives.

Segons entenc jo -afegí, finalment, monsenyor José Gea Escolano- els bisbes auxiliars caben en circumstàncies especials i ocasionals, però l'existència de bisbes auxiliars donats a una diòcesi degut a les seves grans dimensions, és contraproduent. Per a mi és millor dividir-les i nomenar bisbes residencials que, en contacte personal i directe amb els agents de pastoral, regeixen llurs respectives esglésies, amb la plenitud del sacerdoci que posseeixen per la seva ordenació episcopal.

Antonio Díaz Tortajada

¡Pinti'l Vostè mateix!

És el bricolatge més fàcil i més net.
Animi's i sorprengui's dels resultats.
Compti amb nosaltres,
per tal d'aclarir qualsevol dubte sobre
pintat, lacat o envernissat.

Servei TITANLUX

Gratuït

309 42 66

Escriu al Servei TITANLUX Gratuït. Av. Bogatell, 29-47
Barcelona-5, si desitja rebre gratuïtament el prospecte:
“pintar és el bricolatge més fàcil”
Nom _____ Adreça _____ Població _____ C.A.C. _____

Nou bisbe de Berlín

Joan Pau II ha nomenat un nou bisbe de Berlín. Ha estat escollit mons. Joaquim Meisner, fins ara bisbe auxiliar de Erfurt-Meininge. El nou prelat, el territori del qual s'estén en dos Estats, la República De-

mocràtica Alemanya i la República Federal Alemanya, té 46 anys. Ha cursat tots els seus estudis a la República Democràtica i succeïx al cardenal Bengach, arquebisbe-bisbe de Berlín, que ha mort recentment.

Congrés mundial de la premsa catòlica

ROMA.- El comitè italià del 12è Congrés Mundial de Premsa Catòlica ha convidat a periodistes i organitzacions professionals de premsa per a participar en el Congrés Mundial que tindrà lloc a Roma els dies del 23 al 26 de setembre vinent amb el tema general "Una premsa per a una so-

cietat de Comunicació". Els treballs del Congrés es realitzaran en quatre grups de treball amb els temes següents: Premsa, comunitat i cultura; La comunicació a l'Església; El nou ordre internacional de la informació; Els cristians i les noves tecnologies de la informació.

El Papa projecta visitar el Parlament Europeu el 1981

Joan Pau II projecta visitar Estrasburg (França) el 1981, per a dirigir-se al Parlament Europeu, anuncia mons. Elchinger, bisbe d'Estrasburg al diari romà "Il Tempo".

La notícia, assenyala que Estrasburg no serà una parada de la visita del Papa a França del 30 de maig al 2 de juny d'enguany, sinó que estarà,

probablement, en connexió amb l'esperada participació del Papa Joan Pau II en el Congrés Eucarístic Internacional de Lourdes, el 1981.

Mons. Elchinger va fer aquest anunci una setmana després d'entrevistar-se amb el Papa en una audiència privada al Vaticà.

"Amor i responsabilitat" de Karol Wojtyla, traduït al lingala

En ocasió de la benedicció per Joan Pau II de la primera pedra de la Facultat de Teologia Catòlica de Kinshasa, fou lliurat al sant Pare, el text traduït al lingala de la seva obra

"Amor i responsabilitat", estudi de moral sexual. El departament de filosofia de la Facultat s'ha encarregat de la traducció i de l'edició, feta pel professor Mazongelo Libongo-Nday.

Les vocacions augmenten a tot el món

Així ho ha divulgat "L'Osservatore Romano" en un article titolat: "El sacerdoti, força viva de l'Església". "Sorpren, però, —diu— que certs comentaris molt poc documentats, i mancats de dades objectives, age-

ganten la crisi, com si ens trobéssim

devant d'una comunitat eclesial en liquidació". Fins i tot al Tercer Món el nombre de candidats al sacerdoti segueix en augment constant, i el mateix es pot dir de les comunitats de l'anomenada "area de socialisme reial".

Xifres i estadístiques

Després de l'adveniment del papa Joan Pau II, hi ha un veritable

augment a les estadístiques, com n'és testimoni l'últim volum de "les acti-

Estampa-record del pas de Joan Pau II pels sis països africans visitats. Els infants de tots els colors són els predilectes del Papa.

vitats de la Santa Seu 1979" que acaba de sortir, i que hom pot jutjar per la seriositat d'aquesta publicació: el volum té 526 pàgines de més que el volum de l'any anterior que en va tenir 920.

Hi ha un augment en el que es refereix a les trucades telefòniques internacionals registrades per la central del Vaticà, en un any hi ha un augment de 24.000 a 25.000.

Els Museus del Vaticà han acollit a

1.540.000 visitants contra 1.320.000 de l'any anterior.

Igualment hi ha un augment respecte als ciutadans de l'Estat de la Ciutat del Vaticà de 391 a 407.

Al supermercat "Annona" on es proveeixen els treballadors del Vaticà, hi ha un augment de 22.500 tones a 24.300 tones.

Contràriament, ha minvat el nombre de treballadors de 1.365 a 1.351; disminució causada principalment per les mesures econòmiques.

Joan Pau II visitarà Brasil

Aquest viatge està previst del 30 de juny al 10 de juliol.

El Papa no vol luxe ni ostentació, sinó ser atès amb la més gran simplicitat. Visitarà Brasília, Belo Horizonte (Minas Gerais), Río de Janeiro, Sao Paulo, Aparecida del Norte, Porto Alegre y Curitiba, Recife, Belem, Tereniza i Fortaleza.

Els bisbes brasilers, de comú acord, han fet anular un contracte

que havia estat firmat per la fundació "Nuestra Señora Aparecida" per a la retransmissió exclusiva, per a diferents cadenes de televisió, de la propera visita del Papa a la localitat de Aparecida. Mons. Ivo Lorscheider, president de la Conferència Nacional dels Bisbes, ha declarat que "aïtal iniciativa era absurda i que la imatge del Pontífex no podia ser comercialitzada".

Un pastís monumental de 105 kg. per als infants

Entre d'altres actes importants que Joan Pau II presidí amb motiu del seu aniversari cal remarcar la visita que féu la tarda del diumenge 18 d'abril, a la parròquia romana del Sagrat Cor de Crist Rei.

El titular d'aquesta església, el cardenal africà Gantin, li preparà una

"festa africana", en el curs de la qual li oferiren un pastís de 105 kg. amb la inscripció "Ad multos annos". El Papa apagà l'únic ciri posat en el pastís i va dir que ho acceptava amb la condició de que fos repartit entre els nens de la parròquia.

Seixanta mil joves del moviment "Gen"

Arribats d'uns quaranta països, assistiren a una missa celebrada pel Papa, els seixanta mil joves del moviment "Generació Nova".

A la homilia, entre altres coses, Joan Pau II digué als joves: "Només qui sap respectar el seu semblant pot obrir-se al diàleg constructiu. Aquesta és la única solució —afegí el Papa— davant de les divisions i con-

tradiccions introduïdes a la humanitat per aquelles ideologies que tenen una base comú materialista, i que, si ho pensem bé, no poden tenir altra perspectiva final que esglaiant destrucció mútua. Vosaltres, joves, cal que sigueu els capdavanters del poble en camí vers els nous cels i la nova terra, on hi haurà una justícia estable".

La catequesi del Papa a "Documents d'Església"

La revista mensual "Documents d'Església", és un dels serveis més útils que l'Abadia de Montserrat ofereix a tots els cristians de casa nostra: "una bona selecció de textos autoritzats, en un horitzó de universalitat i objectivitat gens comú", comentava J.M. Vía a La Vanguardia.

Ara, per a commemorar la sortida del número 300, acaba de publicar un quadern extraordinari, en el que recull íntegrament les 14 primeres catequesis de Joan Pau II sobre el matrimoni, algunes de les quals publicà també CATALUNYA CRISTIANA.

Documents

La por que no s'ha de tenir

També l'Església té les seves temptacions. Molt diverses. Entre d'altres hi ha la ben coneguda i ben determinada amb paraules de St. Pau: "No penseu a fer-vos semblants al món". "No cerqueu de fer-vos semblants al món". Vol dir: cerqueu de fer el món a semblança de la paraula eterna. Això és l'essencial. Accepteu aquestes paraules amb tota veritat i amb tota caritat i sabreu com i què heu de fer per tal de posar al dia els vostres estatuts i donar al vostre apostolat una dimensió post-conciliar i no quedar endarrerits. Es una temptació. Ser tinguts per poc moderns i no anar al compàs del progrés, tampoc no ha de fer-vos por. El Vaticà II va parlar del veritable progrés en la fe i és aquest el que cal cercar. A la paraula "progrés" se li donen diversos sentits i interpretacions distints dels del Vaticà II i de Sant Pau". Així parlava el papa a la Pia-Associació de Sant Pau reunida per a elegir nou Superior General (L'Osserv. Rom. 31-3-80).

Pau veritable i universal

Tenim el ple convenciment que la PAU VERITABLE, ESTABLE I UNIVERSAL no és pas possible sense el guiatge i l'ajuda del Crist.

Igualment creiem que la Pau de Crist, ben lluny d'afeblir els homes i de fer tornar la gent paürosa i víctima de la prepotència dels altres, els fa més capaços de lluitar per la justícia i de resoldre multitud de qüestions gràcies a la generositat i al geni propis de l'amor".

Són paraules molt profundes i d'actualitat roent innegable, que hom pot llegir en el Missatge de Pau VI per a la Jornada Mundial de la Pau de l'any 1978 (L'Osserv. Rom. del 21-12-77).

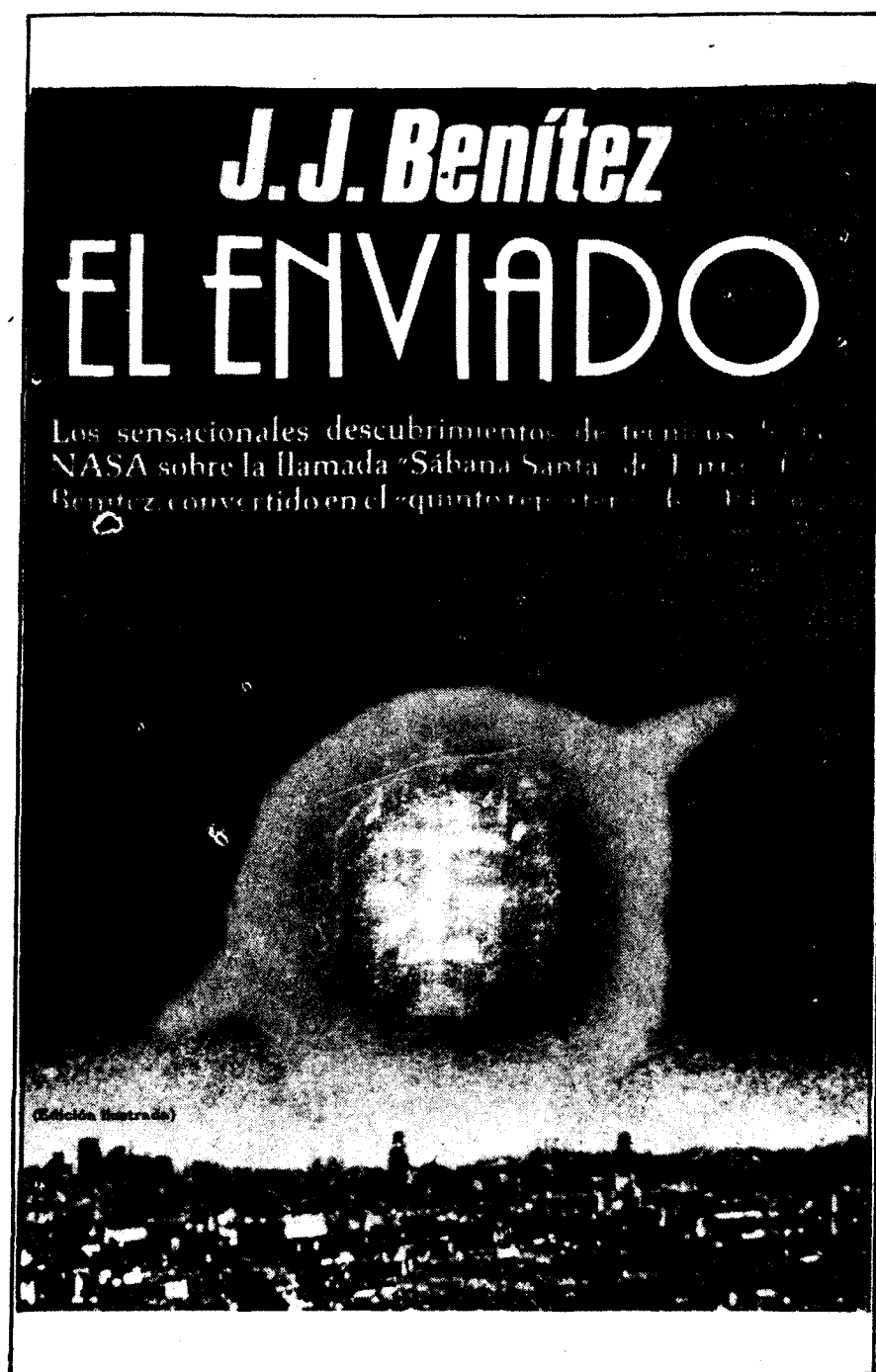
L'Europa contemporània

A Núrsia, poble natal de Sant Benet, el papa el 23 de març, demanava, per intercessió del patró d'Europa, per les més urgents necessitats actuals en aquests termes: "Sant Benet és el patró d'Europa, no solament perquè Pau VI el proclamés com a tal, sinó perquè la seva figura té una nova actualitat per l'Europa contemporània... En el lloc del naixement de Sant Benet preguem, doncs, per la pau d'Europa i de les altres parts del món. Puguem per la llibertat de l'home, la qual correspon a la dignitat de les seves idees i de les seves obres. Resem per la justícia social i per l'amor veritable, sense el qual la vida de l'home no pot respirar a ple pulmó. Resem perquè s'acabi aquesta terrible amenaça per l'home, que els mitjans actuals de destrucció comporten, i l'amenaça que s'amaga en els cors dels homes disposats a matar i a destruir... Puguem al Senyor perquè mogui els cors i deturi la mà homicida de tots els qui estan implicats en les obscures conspiracions de l'odi i dels delictes, i perquè tothom senti el deure de col·laborar per tal d'aïllar aquestes atrocitats absurdes, i el deure de testificar amb la vida els valors inestimables de la pau, la fraternitat i l'amor recíproc (L'Osserv. Rom. 24-4-80).

La premsa catòlica

Pel que fa a la premsa catòlica i a la seva raó de ser, juntament amb les seves funcions, el papa, parlant-ne a la Pia-Associació de Sant Pau, va precisar dient: "El que la premsa catòlica es proposa i la seva raó de ser és això: "il·luminar amb la paraula de Déu els esdeveniments de la crònica i de la història; defensar els valors humans i cristians dels quals la societat actual sent una necessitat tan profunda i donar a l'opinió pública i a l'educació social un sentit moral genuí, més sà i més fort" (L'Osserv. Rom. del 31-3-80).

V. N.

Missatge del Papa amb motiu de la XIV Jornada de Comunicacions Socials

Cal una actitud crítica davant dels "Mass media"

Amb motiu de la Jornada de les Comunicacions Socials (18 de maig), Joan Pau II ha dirigit al món un missatge en el qual, aquest any, tracta de la influència que tenen aquests mitjans a la família i de la responsabilitat dels pares. Després d'una salutació cordial el Papa diu:

Enguany, coincidint amb el proper sínodo de bisbes, que considera les qüestions que fan referència a la família en les canviants circumstàncies del temps moderns, som convidats a fixar l'atenció a les relacions entre mass-media i família. Un fenomen, el d'àmplia difusió dels mitjans de comunicació social: premsa, cinema, ràdio i televisió, afecta totes les famílies, fins i tot en la seva intimitat. Avui es fa difícil trobar una llar on no hi hagi entrat, si mes no, un d'aquests medis. Mentre, fins no fa gaires anys la família era composta de pares, fills i alguna altra persona vinculada per motius de parentiu a feines domèstiques, avui, en un cert sentit, el cercle s'ha obert a la companyia, més o menys habitual d'anunciant, actors, comentaristes polítics i esportius, així com la visita d'importants personatges famosos, pertanyents a professions, ideologies i nacionalitats diverses.

És aquesta una dada objectiva, que tot brindant unes oportunitats extraordinàries no deixa d'amagar alhora artificis i perills als quals no cal passar per alt la seva importància.

En aquesta situació de dificultat i a voltes de crisi, els mitjans de comunicació social intervenen sovint com a factors d'ulterior malestar. Els missatges que porten, a vegades donen una visió deformada de la naturalesa de la família, de la seva fesomia, del seu paper educatiu; ultra poder introduir entre els seus components certs hàbits negatius, de gaudi distret i superficial dels programes, de crítica passivitat davant els seus continguts, de renunciament a la mútua confrontació i al diàleg constructiu. Sobretot, mitjançant uns models de

vida que aquests presenten, amb la suggestiva eficàcia de la imatge, de les paraules i dels sons, tendeixen a substituir a la família en el paper de preparació a la percepció i a l'assimilació dels valors de l'existència

Influència creixent de la televisió

Es necessari sobre això subratllar la influència augmentativa que els mass-media, majorment la televisió, exerceixen en el procés de socialització dels joves, facilitant un visió de l'home, del món i de les relacions amb els altres que, moltes vegades, difereix profundament de la que la família tracta de transmetre. Algunes vegades, els pares no s'ocupen prou del fet. Amatents en general a les amistats que tenen els seus fills, no ho estan igualment pel que fa als missatges que la ràdio, la televisió, els discos, la premsa i les historietes gràfiques porten a la intimitat "protegida" i "segura" de la seva llar. Així és com els mass-media entren freqüentment a la vida dels joves sense la necessària mediació orientadora dels pares i educadors, que podria neutralitzar els possibles elements negatius i valorar en canvi degudament les no petites aportacions positives, amb prou capacitat per servir al desenrotllament harmoniós del procés educatiu.

Enriquiment cultural

No hi ha cap dubte, tampoc, que els mitjans de comunicació social representen també una preuada font d'enriquiment cultural per l'individu i tota la família. Des del punt de vista

d'aquesta última, particularment, no podem deixar de banda que aquests mitjans poden contribuir a animar el diàleg i intercanvi en la petita comunitat i fer més amples els centres d'interès, obrint-la als problemes de la més gran família humana: permet, a més, una certa participació en els esdeveniments religiosos llunyans, que poden constituir un motiu de singular confiança per malalts i impossibilitats. El sentiment d'universalitat de l'Església i de la seva presència activa en la solució dels problemes dels pobles, es fa d'aquesta manera, més profunda. Així doncs, els mitjans de comunicació social poden contribuir molt que els cors dels homes s'acostin en la simpatia, en la comprensió i en la fraternitat. Amb el seu ajut la família pot obrir-se a sentiments més estrets i pregonos

envers tot el gènere humà. Beneficis que, és clar, deuen ser degudament valorats.

Però cal que els seus components, i en primer lloc els pares, vulguin situar-se en una actitud activa davant d'ells, dedicant-se a accentuar les facultats crítiques i renunciant a la passivitat davant els missatges, per comprendre millor i jutjar els continguts. També caldrà decidir de manera autònoma el temps de la seva utilització, en relació a les activitats i compromisos que la família com a entitat i cada un dels seus membres han d'atendre.

Correspon als pares educar-se ells mateixos i conjuntament amb els fills, per entendre el valor de la comunicació, i com saber escollir entre els diversos missatges que la comunicació ofereix, rebent-los seleccionats i sense deixar-se absorbir, reaccionant abans de manera responsable i autònoma. Quan això es fa ben fet, els mitjans de comunicació paren d'interferir-se en la vida de família a manera de competència perillosa que priva les funcions fonamentals, i en canvi es presenten com una bella ocasió de confrontació raonada amb la realitat i també útils components del procés gradual de maduració humana que exigeix la introducció de la joventut a la vida.

Evidentment, en aquesta delicada tasca les famílies han de poder comptar, en bona mesura, amb la bona voluntat, rectitud i sentit de responsabilitat dels professionals dels mass-media: editors, comentaristes i actors, categories en les quals hi prevalen els laics, vull tornar a dir a aquests homes i dones allò que ja vaig dir l'any passat en un dels meus viatges: "Les grans forces que modelen el món-política, mass-media, ciència, tecnologia, cultura, educació

indústria i treball -són camps on els laics són especialment competents per dur endavant la seva missió" (Limerick, 1-X-1979).

Una de les grans forces que modela el món

Sense cap dubte que els mass-media són avui una de les grans forces que modelen al món, i que en aquest camp un creixement nombre de persones, capacitades i altament preparades, és cridat a trobar-hi feina i a exercir llur pròpia vocació. L'Església creu en ells amb afecte atent i respectuós i també prega per ells. Poques professions exigeixen tanta energia, dedicació, integritat i responsabilitat com aquesta, i a més, a la vegada, poques són les professions que tinguin una semblant incidència en els destins de la humanitat.

Convido, doncs, vivament a tots aquells que s'ocupen d'activitats relacionades amb els mitjans de comunicació social, que s'associïn a l'Església en aquesta diada de pregària i reflexió. Demanem junts a Déu que aquests germans nostres creixin en la consciència de llurs grans possibilitats de servei a la humanitat i d'orientació del món cap el bé. Demanem que el Senyor els doni la comprensió, saviesa i valor que necessiten per a poder contestar a les seves importants responsabilitats. Demanem perquè estiguin sempre amatents a les necessitats dels receptors, que en una gran part són membres de famílies semblants a les seves, amb pares sovint massa cansats, després d'una dura jornada de treball, per mantenir-se suficientment atents, i amb nens plens de confiança, impressionables i fàcilment vulnerables. Si volen tenir present tot això, no s'oblidaran dels enormes ressons que poden tenir, sigui pel bé, sigui pel mal, llurs activitats i s'esforçaran a ser coherents en si mateixos i fidels a la seva vocació personal.

Crònica de Roma

El mètode de control "Billings"

ROMA (Del nostre corresponent).— L'Església està d'acord en que s'engendrin els fills que es desitgin i es vulguin. Per a fer realitat això s'està celebrant precisament aquests dies, a l'Auditorium de la Universitat catòlica del Sagrat Cor, a Roma, el II Curs d'Informació i reciclatge sobre el mètode de l'ovulació (Mètode Billings) per al control natural de la fertilitat. A aquesta universitat catòlica Pau VI havia encomanat, de manera especial, l'estudi de sistemes compatibles amb la doctrina pontificia sobre l'angoixosa -per a tants- qüestió de la regulació del nombre de fills.

Les unions s'han vist incidides per una sèrie de dades fa poc publicades. Fan referència al nombre i característiques socioeconòmiques dels avortaments que es realitzen al país. Clandestins i no. I resulta que les dades -només en facilitaré les indispensables- assenyalen a l'avortament sobretot, com a un mètode anticonceptiu. No és estrany, doncs, que allò que preocupa a l'Església italiana abans de plantejar-se la licitud de tal o qual sistema de regulació, sigui que els creients, abans que res, es responsabilitzin i, amb aquell mínim de maduresa que s'ha de tenir, impedeixin que tirin de veta d'allò que inclou en la legislació vigent només hauria d'ésser utilitzat en casos extrems. Perquè el fet és que són les molt joves o les molt grans les que se serveixen de l'avortament com a solució fàcil, així com també les solteres; la xifra assolida és esglaïadora: 300 avortaments per cada mil naixements. El doble que a Anglaterra, país tingut com a despreocupat i permissiu.

Podem veure doncs que no sempre als països que hom pensa baluards del catolicisme, és on la conducta està més d'acord amb la creença.

El de l'avortament, però, és un cas límit -que ja està a Espanya, junt amb la qüestió del divorci, a la cantonada. Sembla mentida, però pel que fa referència al control de la natalitat, no s'ha trobat encara un mètode satisfactori des de tots els punts de vista: moral, mèdic, emotiu, estètic, etc... Així és després a través de les informacions i experiències referides en l'esmentat curs. I, entre tots -evidentment el millor entre els anomenats "naturals"-, potser el menys dolent sigui el Mètode Billings, objecte de tres congressos celebrats fa poc i punt de pertinença de dues iniciatives a nivell mundial. La primera tindrà lloc a Guatemala, el mes de juliol per a tota Amèrica i a Roma, i el desembre d'aquest any, per a Europa i Africa.

Mentrestant, aquests encontres van posant en evidència el difícil equilibri en el qual es mou l'Església respecte d'aquests temes. El Magisteri episcopal resta lluny d'ésser uniforme, i especialment en aquells llocs en els quals mostra una certa rigidesa és a on en general es dona un major allunyament de la pràctica religiosa.

Lamento aquesta mena d'embull de paraules en que s'ha convertit aquesta crònica, però les dades que m'arriben són formulades en mitges paraules i no seré jo qui les tradueixi en llenguatge completament obert. De moment em limitaré a expressar el desig que els propers congressos i encontres anunciats sobre aquest espinós tema signifiquin una passa endavant tant en la doctrina, com en les solucions pràctiques.

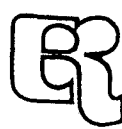
E. Planes

PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

Bata
Bata
Bata

Concesionario:
GALLES

Condesa Sobradie, 3
Barcelona 2

EDITORIAL REGINA

Edicions
Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Breus

Estats Units: Un altre sacerdot que abandona la política

Washington.- Després del jesuïta Robert Drinan, un altre sacerdot americà, el P. Robert Correll, ha anunciat que, obeint a les directrius del Vaticà comunicades pel seu bisbe, renuncia al seu projecte de presentar-se com a candidat demòcrata a l'Estat de Wisconsin. Havia estat membre del Congrés, durant quatre anys, abans d'ésser vençut a les eleccions del 1978.

Polònia: Els bisbes defensen als dissidents

Varsòvia.- Els bisbes de Polònia han posat en guàrdia a les autoritats contra les "tensions socials" que resulten d'una recent "accentuació de la repressió" contra els dissidents, amb un comunicat publicat a Varsòvia, després de la reunió de la 173 conferència de l'Episcopat polonès.

L'Episcopat polonès, que ja havia proclamat que "ningú a Polònia ha d'ésser objecte d'amença i repressió a causa de les seves opinions o activitats útils a la societat" ha fet ara un nou pas evocant prudentment l'eventualitat d'empresonaments polítics. "No fa falta, subratlla el comunicat, abocar-se a una situació en la que es tindria la convicció de que existeixen a Polònia presoners polítics".

Detenció de capellans independentistes bàltics

Moscú.- Sis dels 45 signants d'una petició per a l'autodeterminació d'Estònia, Letònia i Lituània, nacions bàltiques annexionades per la URSS el 1940, foren detinguts, segons informa el Servei d'Informació de Lituània. La majoria dels signants són lituans i entre aquests, quatre sacerdots.

Entre els detinguts hi ha un antic pres de consciència, Jonas Petkevicius i Algirdas Statkevicius, membres del grup lituà que lluita per l'acceptació dels acords d'Helsinki, signats el 1975, sobre la seguretat europea, la cooperació i els drets humans.

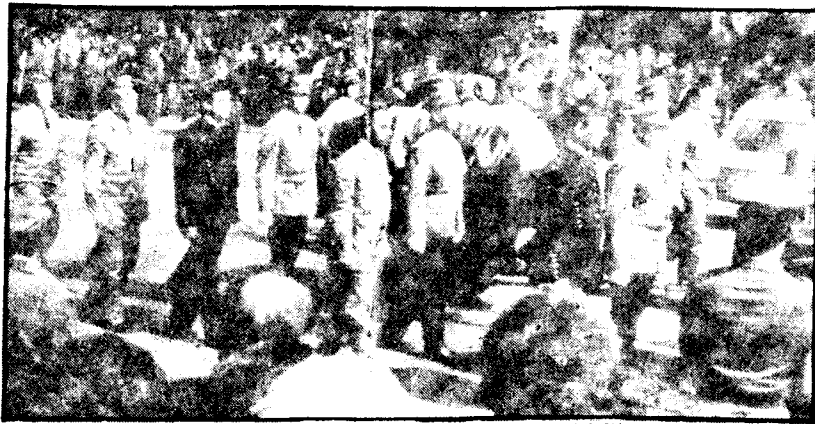
Dinamarca: proceso de un film sobre Jesucristo

Copenhaguen.- El tribunal d'apel·lació de Copenhaguen ha segrestat el procés intentat pel cineasta danès Jens Joergen Thorsen contra el ministeri d'Afers culturals i l'Institut danès del Cinema, amb motiu del seu film sobre Jesucrist.

La projecció d'aquest film que no ha estat mai retocat, havia aixecat grans protestes a tot el món desde 1973 a 1976 i especialment pel Sant Pare. Aquestes protestes eren a causa del caràcter pornogràfic i blasfem de les escenes, que feien participar a Crist en actes eròtics amb actors d'ambdós sexes, especialment amb Maria Magdalena i sant Joan Baptista.

Es aventurat dibuixar la política dels nous dirigents

Església iugoslava després de Tito: les incògnites continuen

L'enterrament de Tito marca l'inici d'una nova època en les relacions amb l'Església.

BELGRAD.- Malgrat que feia mesos que hom comptava amb la mort de Tito, al produir-se just tres dies abans de que complís els seus 88 anys, ha estat un xoc pel poble. La mort, a través de greus complicacions després de l'amputació d'una cama, ha paralitzat la vida pública. Tito no era solament el símbol vivent d'un Estat compost de diferents pobles i nacionalitats. Home d'estat de gran envergadura, també era el supervivent dels caps polítics de la segona guerra mundial.

Les simpaties que tenia a l'oest eren amb motiu d'haver reeixit l'any 1948, a l'obrir una bretxa al sistema de la puixança soviètica i saber seguir la via d'un comunisme nacional i neutralista.

Hom pensa que la Iugoslàvia no pertanyent a cap lloc, res ha de temer del seu germà de l'est. Els

russos no volen repetir l'exemple de l'Afganistan, però aprofitaran qualsevol avinentesa per a posar fi al sistema renegat titoista.

Un mosaic de pobles i llengües

Temps abans de la mort de Tito, Iugoslàvia ha buscat la manera d'eludir aquest perill, així com el del disgregament de l'Estat compost per varis pobles, instituint un òrgan suprem col·lectiu per substituir el president i augmentant la seva defensa militar. En tota la necrologia s'ha fet l'elogi del que Tito havia fet a favor de la República Iugoslava, que comprèn sis estats membres, amb cinc nacionalitats, quatre llengües, tres religions i dos alfabetos, però no s'ha fet menció del que foren les relacions del difunt amb les esglésies del seu país i l'evolució de Josip Broz, nomenat Tito.

Relacions normalitzades

Les esglésies formaven part dels seus enemics declarats, i després d'haver obtingut la victòria definitiva va fer detenir a tota la jerarquia eclesiàstica del país i la condemna i desterrament de l'arquebisbe de Zagreb, Stepinac, creat cardenal, va provocar el trencament de relacions amb la Santa Seu. Ni quan a l'any 1948, Stalin va trencar amb Tito, aquest no va canviar la seva animositat contra les esglésies.

Fou durant els anys 50, abandonant l'estalinisme a l'interior del país, que amb una certa descentralització de l'Estat que es reconegueren els drets religiosos encara que molt limitats. Aquest reconeixement va permetre durant els anys 60 la normalització de les relacions entre Belgrad i la Santa Seu. Iugoslàvia ha estat el primer país comunista que ha donat aquest pas, sense, però atorgar més drets a l'Església que altres països comunistes. Tito fou rebut pel Sant Pare, però hi ha qui afirma que Tito no va pas buscar el diàleg amb l'Església, el que altres com Gierek (Polònia) i Kadar (Hongria) han fet. Una qüestió es planteja amb la mort de Tito, i és que si les forces ateïstes fins ara en la clandestinitat, ja que la raó d'estat no permetia continuar la seva ofensiva contra les esglésies, voldran aprofitar l'ocasió, el que representaria el punt de partida de nous perills.

Postures més tradicionals

El 75 per cent dels estudiants americans practiquen la Religió

Nova York.- Una enquesta nacional realitzada entre 355.000 estudiants de batxillerat de les escoles estatals, parroquials i lliures posa de manifest que els millors estudiants de batxillerat s'estan tornant més tradicionals en llurs punts de vista pel que respecta al sexe, el matrimoni, la beguda, les drogues i altres temes socials i polítics.

Els estudiants enquestats per al "Who's Who" (Qui és qui?) anyal entre els estudiants de batxillerat nord-americans, s'han mostrat normalment més tradicionals que llurs companys, resultant que l'enquesta 1979-80 assenyala el major suport en pro dels valors tradicionals des que aquestes enquestes s'iniciaren ara fa 10 anys.

A l'enquesta del 1969-70, el 70% dels estudiants declarà que pertanyia a alguna denominació religiosa. Aquest any la xifra ha pujat fins al 86% amb un 67% que declaren que han escollit llur fe després d'una investigació independent i personal. Les tres quartes parts afirmaren la importància de la religió en les seves vides.

Front a l'onada creixent d'embarassos d'adolescents, el 78% manifestà que mai havia tingut relacions sexuals, front al 60%, el 1970-71. Només el 8% es mostrà favorable a la vida comunitària abans de contraure formalment matrimoni, front al 47% nou anys abans.

Mentre el 62%, el 1975-76, aprovaven les relacions sexuals prematrimonials, només el 38% ho feren aquest any.

Mestre Eckhart: El seu procés i condemna (i 2)

El primer que s'ha de dir tocant a la condemna de mestre Eckhart és que no fou de la persona sinó d'algunes de les seves proposicions i que aquesta condemna tingué lloc després de la mort de l'inculpat. Els estudiosos del cas calculen que l'intel·ligent i prudent Joan XXII, tenint en compte, entre altres coses, les públiques, reiterades i enèrgiques protestes d'ortodòxia que havia donat Eckhart, i més la seva irreprovable vida de religiós, no es mereixia aquell disgust a les seves velleses. La condemna del místic alemany, com d'altres del mateix gènere, venia a ser més que tot una mesura de prudència, a fi de que altres errors no es propaguessin recolzant-se en el seu cas.

La butlla de condemna, signada el 27 de març de 1329 (Eckhart havia mort el 1327), de vint-i-vuit proposicions incriminades, en condemna només disset com contenint errors; la condemna de les restants empra paraules més suaus i no tan categòriques. La mateixa butlla fa menció de les protestes d'ortodòxia de mestre Eckhart i dóna a entendre que s'esperava d'ell que, en haver viscut més llarg temps, hauria segurament corregit el sentit de les proposicions condemnades.

Avui, algunes d'aquestes proposicions no escandalitzen com escandalitzaren llavors i trobem que un sant Bernat, per exemple, com ja ho havia fet notar el propi Eckhart, o un sant Tomàs venien a dir el mateix.

Si s'evoca el procés de mestre Eckhart, s'ha de tenir també en compte la situació polític-social de l'època. La religió es ressentí sovint de la política com a l'inversa. A partir de 1320 els dominis alemanys es troben en dificultats perquè les opinions polítiques es divideixen entre els partidaris de Lluís de Baviera i Frederic d'Àustria que pretenen l'imperi; les divisions són després entre els partidaris de Lluís i els del Papa Joan XXII, que resideix a Avinyó. Són fets que influeixen, encara que avui ens costi de creure-ho, en les decisions eclesiàstiques. Però hi havia més: les lluites entre franciscans i dominics per qüestions d'escola i opinions teològiques. Als primers els havia caigut malament la canonització de sant Tomàs (1323); hi veien l'aprovació oficial de la seva doctrina. Notem que un dels encarregats d'instruir el procés d'Eckhart, fra Pere d'Estate, és un franciscà, antic prior de Colònia. I per això

no és prou, hem de tenir present els grups o fraternitats de fervorosos que a una vida de renovació espiritual ajunten de vegades doctrines extravagants quan no francament herètiques. Hi ha també predicadors de doctrines inquietants que pul·lulen una mica per tot arreu. En el desventurat segle XIV, que poc a poc va preparant al gran Cisma d'Occident, hi havia de tot això en abundància, i succeïa moltes vegades que, com vulgarment diem, pagaven justos per pecadors. Els tribunals de la Inquisició se sentien desorientats per l'atrafegat que estaven.

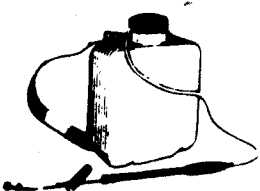
Irregularitats en el procés d'Eckhart, se'n cometeren. L'arquebisbe de Colònia, Enric de Virgeburg, home gens amic dels dominics i suspecte de partidisme polític, nomenà a més del franciscà Pere d'Estate, a l'inquisidor Reyner, d'investigar sobre Eckhart, veient que els dominics Benet de Còme i Nicolau d'Estrasburg nomenats per Joan XXII no havien fet gran cosa contra Eckhart. Aquest en protesta en la seva defensa del 26 de setembre de 1326, en virtut dels privilegis d'exemptió de que gaudia la seva ordre davant l'ordinari diocesà. Eckhart sosté que els comissaris de l'arquebisbe no tenen cap jurisdicció en ell ja que no pesa sobre ell cap acusació d'heretgia ni de males costums, cas en el qual hagués pogut intervenir la jurisdicció diocesana. Coneixia prou bé els seus adversaris quan afirmà: "Encara que hagués tingut una mala reputació davant del poble i encara que hagués estat faltat de zel de la justícia, estic ben segur que ni els meus més encarnissats enemics no m'haurien fet unes semblants acusacions."

Però l'amillor justícia a Eckhart la feren els seus deixebles, sobretot els seus dos germans de religió Tauler i Suso, que sostindran les doctrines del mestre, potser amb més circumspecció de llenguatge, però amb igual fermesa i convicció de principis. Si a Eckhart li tocà arrossegar la creu de baix a la tomba amb la incertesa de la seva condemna tot fet camí cap a Avinyó, on pensava poder-se defensar davant del propi Joan XXII, a nosaltres ens cap la satisfacció de que les seves valuoses orientacions místiques, de gran interès en la trajectòria que experimentarà l'espiritualitat europea després d'ell, no quedaren sense donar fruit. Prou ho notà també, un segle més tard, l'erudit i savi cardenal Nicolau de Cusa. Els seus dos millors tractats **De la docta ignorància** (1440) i **Apologia de la docta ignorància** (1449) estan inspirats en les doctrines d'Eckhart. Acusat pel rector de Heidelberg, Joan Wenck, de sostenir les tesis condemnades d'Eckhart, el pietós cardenal no se n'amaga pas, sinó que va lligar la seva causa a la del dominic alemany, de qui, com ja sabem, n'edità les obres.

Sense la valentia d'Eckhart davant dels seus detractors i la seva enteresa a l'hora del seu procés, hauriem perdut el record d'una figura senyera en la història de l'espiritualitat que avui ens pot ajudar molt a fer la síntesi que necessitem de tots els diversos moviments d'espiritualitat que s'han produït dins l'Església. Potser, al cap i a la fi, el procés de mestre Eckhart ha servit millor a la seva causa. És un fet corrent en la història.

Joan Baqué.

Aparells ruixadors pels horts, vinyes i fruiters. Tota mena d'eines pel camp i pel jardí.

Espanta ocells. El guardià dels fruiters, vinyes i jardins.

J. PLANAS, Princesa, 53. Barcelona-3. T. 3197184

Ha estat notícia

SONRÍO, LUEGO EXISTO

por OLI

Debat polític amb moció de censura inclosa

Per fi va arribar el tan desitjat debat polític; i el cert és que, segons que sembla, en la primera sessió l'expectació pel discurs d'en Suárez es va traduir en les novetats que, fonamentalment en matèria autonòmica, va aportar a la futura política del Govern; concretament en el que fa referència a l'estatut gal·lec, el referèndum del qual se celebrarà abans de sis mesos; l'anunci que Andalusia, encara que la seva autonomia s'aprovi enguany per l'article 143, podrà tenir les tres institucions tradicionals; i el més important és que les comissions mixtes de traspàsos se substituiran per lleis aprovades pel Parlament de l'Estat; en tot això es pot dir que hi va haver novetat. Referent a l'ordre públic i l'economia, el president va reiterar el que en darreres ocasions havia estat exposat, tot ampliant la comunicació tramesa dissabte al Congrés. A més del president Suárez, hi intervingueren: Rojas-Marcos, pel PSA; Roca Junyent, per minoria catalana; Fraga, per CD; Aizpún, Bandrés, De las Rocas i Piñar, pel grup mixte; i Carrillo pels comunistes. En general, tots els oradors es mostraren crítics de la política del govern. Malgrat el fet de reconèixer l'agreujament de la situació.

La sorpresa per la moció de censura presentada pel grup socialista, que Felipe González anuncià en el seu

discurs, ha estat la determinant del clima d'interès que hi havia durant la segona i última jornada del debat polític, ajornat fins el dimarts per a votar la proposta socialista. A la sessió, també hi va haver intervencions espontànies —polèmica entre Suárez i González, per exemple— a més de les més denses respostes dels grups al discurs del president, crítiques en general, amb els matisos propis de la seva procedència. De totes maneres, en l'ànim de la cambra el més important era que el ple es va desenvolupar fora d'ell, abans de començar la sessió de dimarts, a causa de les negociacions i concessions que Adolfo Suárez haurà de realitzar per assolir els nou vots que li

manquen per a enderrocar la moció socialista, encara que per mitjà de les declaracions efectuades, està clar que a UCD no li preocupa aquesta moció.

QUEBEC seguirà unit al Canadà

El bloc separatista de la província francòfona de Quebec va sofrir una forta derrota en el referèndum, en el qual es demanava a la població el seu suport per a negociar la separació política de la resta de la confederació canadenca.

L'opció separatista va obtenir un 40'5 per cent dels vots (1.469.115), davant els partidaris del "no" a la separació de Quebec de la resta del Canadà, que va obtenir un 59,5 per cent dels vots (2.155.622).

En la consulta popular va votar un 83 per cent de l'electorat, xifra rècord en la història de les eleccions a Canadà. En els darrers comicis del mes de febrer, per exemple, va votar un 68 per cent de l'electorat de Quebec.

Puja dels preus del petroli

Vuit països membres de l'OPEP varen seguir ja la iniciativa d'Àrabia Saudí d'apujar el petroli, col·locant de bell nou fora de lloc l'aspirada meta de la unificació dels preus.

Aquesta allau de pugues avui ja ha tingut els seus primers impactes en els mercats monetaris internacionals provocant una forta caiguda del dòlar nord-americà i una puja del preu de l'or i d'altres metalls preciosos.

Punt de vista

Iran: sense progrés

Tot i que les informacions sobre l'Iran són nombroses, no és possible de comptabilitzar un progrés cert en el tema dels nord-americans retinguts en aquell país. És una història en la qual, en tot moment, juguen dos factors que no coincideixen: el de la norma i el de la realitat.

La norma, aquesta vegada, l'ha dictada el Tribunal Internacional de la Haia, davant del qual presentà el cas el govern de Washington; i la norma, una vegada més, ha estat clara: Teheran té l'obligació de posar en llibertat les persones que, contra tota llei internacional, manté en el seu poder. La norma, però, en el marc d'un conflicte que es caracteritza precisament per oblidar-la, no té efectes pràctics i, per tant, no genera progrés real. És bo, però, que una vegada més hagi estat recordada; i és important que, en aquest cas, ho hagi estat pel màxim tribunal mundial.

El món de la realitat va per uns altres camins, i aquests són la continuïtat de la retenció dels nord-americans, la presència de focus de rebel·lió a l'Iran, l'actuació de la comissió de l'ONU —que no ha aconseguit, tampoc, cap progrés— i, de forma més espectacular, la intervenció de la Internacional Socialista, la qual, malgrat que només en una missió informativa, envià a la capital iraniana els senyors Kresiky, González i Palme. Aquesta comissió, tanmateix, també és víctima de la bipolaritat entre norma i realitat, perquè ¿quina utilitat pot tenir la seva gestió, realitzada —com la norma mana— davant el president iraniana, quan el poder efectiu —la realitat que s'imposa— depèn de Khomeiny?

En realitat, en aquesta dilatada qüestió internacional creada per l'Iran, només hi haurà progrés quan la norma i la realitat tornin a trobar-se. El mal, però, és de base, perquè la norma i la realitat se separen el mateix dia que un govern amb pretensions de legal vulnera tota norma internacional en donar suport real als estudiants que ocuparen l'ambaixada dels EUA a Teheran. El president iraniana, segons que es desprèn de moltes coses que diu, desitja precisament salvar aquesta falta de coincidència, en realitat, però, ell és la primera víctima de la bipolaritat assenyalada, ja que té un poder teòric, derivat de la norma, que no pot exercir en xocar amb la realitat actual del país.

En aquesta situació, si més no, la presa de posició del Tribunal de la Haia ha servit per a recordar el que hi ha el perill d'oblidar; i és que, al marge de tota altra consideració i tota altra valoració, en aquest cas hi ha unes víctimes que ho són perquè un govern ha vulnerat la norma. I és greu que això ho facin els particulars, però és gravíssim quan ho fan els mateixos estats.

Josep Faulí

Campanya pels presos de consciència

Són contínues les violacions dels drets humans

La història de cada una d'aquestes persones representa el cas d'un pres de consciència. Tots ells han estat arrestats per les seves conviccions religioses o polítiques, color, sexe, origen ètnic o idioma.

Cap d'ells no ha utilitzat la violència ni l'ha exalçada. El fet que continuïn detinguts constitueix una flagrant violació de la Declaració Universal dels Drets Humans proclamada per las Nacions Unides. Les

crides internacionals poden ajudar a aconseguir que aquests presos siguin posats en llibertat, o a millorar les condicions del seu empresonament. Per la seguretat dels presos, el missatge a les autoritats han

de ser redactats amb compte i cortesia. Vulgueu especificar que la vostra preocupació pels drets humans no respon a interessos polítics. De cap manera no s'han d'enviar comunicacions directament als presos.

sament malalt". Es diu que després fou traslladat al departament psiquiàtric de l'hospital de la presó de Jilava, on els últims anys foren internats alguns disidents polítics. Amnesty Internacional no sap si, des d'aleshores, ha comparegut a judici, o si encara és internat en un hospital psiquiàtric; també es desconeix el lloc actual d'empresonament. Sembla poc probable que les autoritats hagin tramès a la família cap d'aquests detalls.

condicions imperants s'hàn malmenes sensiblement en els últims mesos. Es de destacar que allí tant el menjar com l'assistència sanitària, són inadequades; així mateix s'han denunciat noves tortures i amenaces.

Saudi DARAJ, Sudan

Un dirigent sindical i ex membre del Comitè central del Partit Comunista del Sudan ha passat la major part dels últims nou anys a la presó, sense comparèixer a judici. Després de ser posat en llibertat a començament del 1978, gràcies al programa de "reconciliació nacional", Saudi DARAJ fou detingut l'agost del 1979 juntament amb alguns centenars d'opositors d'esquerra del president Jaafar Nimeiri, després de vagues i manifestacions contra el programa polític i econòmic del govern. Tots ells es troben detinguts segons la llei de Seguretat de l'Estat, que permet la detenció d'un individu durant sis mesos sense formulació de càrrecs i sense comparèixer a judici, temps renovable indefinidament per ordre del president.

El senyor Daraj té 45 anys; treballava a la Proveïdora Nacional i tenia a més un càrrec sindical; fou elegit membre del comitè executiu de la Federació General de Treballadors del Sudan i —del 1967 al 1969— fou membre del comitè central del Partit Comunista, bandejat del país enemics que tots els altres partits polítics quan els militars agafaren el poder al 1969.

Saudi Daraj es troba a la presó Kober de Khartum, la capital, juntament amb més de cent detinguts polítics. Es creu que les condicions d'aquesta presó són molt deficientes. Hi ha restriccions a les visites de familiars, es nega el dret a la correspondència i s'afirma que l'assistència mèdica hi és defectuosa, car alguns presos greument malalts han estat posats en llibertat per aquest motiu. Entre aquests es troba Gasim AMIN, que aparegué en una anterior campanya d'Amnesty Internacional pels presos de consciència del mes. El 28 de novembre propassat els detinguts es declararen en vaga de fam que acabà tres dies més tard, després d'haver negociat amb el govern.

Gueorgue BRASOVEANU, Romania

Gueorgue BRASOVEANU, economista de 60 anys, d'edat, fou internat en un hospital psiquiàtric de Romania el març del 1979, després d'haver ajudat a fundar un sindicat no oficial. És la cinquena vegada que el senyor Brasoveanu és internat en un hospital. Fou víctima dels anteriors confinaments —que duraren molts mesos— per criticar les relacions entre l'Església i l'Estat a Romania.

Segons que es diu, l'esposa del senyor Brasoveanu fou portada a la prefectura de la policia de Seguretat de l'Estat a Bucarest, el 7 de març del 1979, quan una estació de ràdio estrangera transmeté la declaració fundacional del Sindicat Lliure dels Treballadors Romanesos, iniciat conjuntament pel seu espòs i una vintena d'intel·lectuals i obrers. A la declaració, es demanaven millors condicions laborals, acabar amb la jubilació forçosa de disidents per falsos motius psiquiàtrics, i l'abolició de privilegis per als membres del Partit Comunista. Diuen que varen persuadir l'esposa del senyor Brasoveanu que firmés un document declarant que el seu marit era boig, document que suposava que hauria de ser internat per breu temps en un hospital psiquiàtric, en comptes de ser condemnat a llargs anys de presó.

El 10 de març del 1979, el senyor Brasoveanu fou detingut i internat a la policlínica Batistei de Bucarest; es descriví el seu estat com de "perillo-

Ismael WEINBERGER Weisz, Uruguai

Un periodista de 51 anys compleix una sentència de vint anys de presó dictada per un tribunal militar de l'Uruguai l'agost del 1979, més de tres anys després d'haver estat detingut.

Es tracta d'Ismael Weinberger, trobat culpable "d'haver atemptat contra la Constitució", malgrat que el diari on treballava advoqués pel respecte a la Constitució; i "d'associació subversiva", per la seva afiliació al Partit Comunista de l'Uruguai. Aquest partit té una llarga tradició parlamentària i actuà dins la llei fins al 1973, data en què les forces armades prengueren el poder a l'Uruguai.

El senyor Weinberger fou arrestat en el seu domicili, el febrer del 1976, i restà incomunicat durant deu mesos. Quan varen permetre que els seus familiars el visitessin, el pres mostrava senyals de tortures greus: un braç paràlitzat, serioses ferides a les cames i pèrdua de vint-i-cinc quilos de pes. Patia també les conseqüències de les drogues al·lucinògenes que li havien estat administrades.

Ismael Weinberger formà part durant disset anys, del personal del diari EL POPULAR com a articulista d'afers sindicals; també fou dirigent de l'Associació de la Premsa de l'Uruguai. El 1979 rebé a la presó la visita de representants de les ambaixades d'Israel i d'Àustria, així com del gran rabí de l'Uruguai. El senyor Weinberger ha manifestat el seu desig d'emigrar a Israel.

Ismael Weinberger està detingut al Penal de Libertad, a San José, Uruguai, presó on, segons que se sap, les

INAUGURA SU NUEVA TIENDA DE
MUEBLES DECORACION, ARTICULOS
PARA REGALO

Y
LISTAS DE BODA

Paseo de Gracia, 102. Teléfono:
215 32 83

Parlen els protagonistes

Algunes opinions sobre allò que és i el que pretén el MUEC

En acomplir-se els deu anys de la fundació del MUEC recollim algunes opinions de gent que ha treballat i que, per tant, des de dins, ens poden aportar una visió aprofundida del moviment, del que ha estat i del que pot ésser:

“Omplir un espai aleshores buit”

Quan, ara fa deu anys, es va iniciar el Secretariat d'Universitaris Cristians, nosaltres l'acollírem amb molt bons ulls. Ens semblava que ompliria un espai aleshores buit. I que podia ésser profitós en diversos sentits, i, en primer lloc, d'una manera directa, per als joves que s'hi enrolaven. Al mateix temps, en dos altres aspectes: per un costat, un grup de joves podia marcar camins nous a l'Església, molt millor que no pas els adults, més lligats a la tradició; aquesta recerca d'un estil nou és ben necessària i ben important per a l'Església. I, per altre costat, en aquests anys de secularització creixent i de secada de la fe, la proclamació de l'esperança per un grup de joves podia ésser la flama viva que continua brillant enmig del món, sense pretensions però amb continuïtat.

Ara, passats ja deu anys, deu ésser bo de fer un balanç mirant enrera. Sobretot deu ésser necessari de preguntar-se si el Moviment actual és fidel a la seva línia de fe en Jesucrist i a les exigències del nostre present.

Dr. Antoni M. Badia i Margarit i Maria Cardús de Badia

**Rector de la Universitat de Barcelona
Del grup de catedràtics fundadors
del Secretariat d'Universitaris Cristians.**

“Unes opcions que defineixen un projecte de vida”

Què ha significat per mi l'experiència de MUEC? Aquesta pregunta sovint me l'he feta durant els cinc anys que fa que sóc al MUEC i sempre he anat responnent segons les experiències que anava vivint i descobrint en cada moment.

Avui aquesta qüestió em serveix per fer un balanç, quan sembla que el temps d'estada al MUEC se m'acaba i penso: què en queda d'això?

Em vénen al cap mil petits moments i decisions que han anat configurant la meua presència a la universitat, la vivència de la fe i l'experiència eclesial, però allò més significatiu són, sens dubte, les opcions que he fet al llarg d'aquests anys, opcions que defineixen un projecte de vida i que penso que són comunes a molts d'altres (especialment companys del MUEC): una voluntat de transformar la realitat, éssent conscient que no més partint d'una anàlisi seriosa i d'una escolta atenta i expectant es pot dur a terme.

Adonar-me que aquesta voluntat de transformació té un viu punt de referència que m'ha estat transmes per una Església, allora contradictòria i profètica i que en el MUEC he après a estimar.

Imma Mayol, mallorquina, que estudia ara el darrer curs de Psicologia a Barcelona. Fundadora del MUEC a Mallorca i actual presidenta del MUEC Català.

“Ésser presents amb seriositat i compromís”

Quan l'any 1966 vingué en Pepe Acevedo a Barcelona i em demanà que difongués la nota de premsa en la qual feia conèixer la seva dimissió com a President de l'Estat Espanyol de la J.A.C.E. (Juventud de Acción Católica Española) que agrupava els quatre moviments especialitzats J.A.C. (Joventut Agrària), J.E.C. (Joventut estudiant, J.I.C. (Joventut independent), J.O.C. (Joventut obrera); vaig quedar perplex i no vaig adonar-me de la transcendència que aquell fet tindria fins un temps després.

Hi havia una contradicció fonda entre l'eufòria que el Concili, acabat de cloure, ens havia encomanat i la presència episcopal i oficial de l'Església a Espanya. Tant el règim com molts dels jerarques de l'Església ja havien fet tard. No podrien frenar la nostra presència en el món i la descoberta que havíem fet del compromís temporal. Molts anys abans del Concili, prenent model de l'Església a França i sobretot dels moviments especialitzats de joves i adults obrers, JOC i ACO,

que tant ens recordaven aquella experiència de l'Església a Catalunya feta per la Federació de Joves Cristians (anys trenta), ens havíem adonat de la necessitat d'ésser presents en el món per ajudar a transformar-lo com a homes entre els homes. Malgrat la crisi, presentíem que les institucions pastorals que teníem abans del Concili -després confirmades pel mateix Concili- acabarien imposant-se a l'Estat Espanyol i a Catalunya. Havíem après molt bé la lliçó que ens ensenyava que també el laicat formava part del Poble de Déu que avança.

Ignasi Garcia i Clavel

Ultim president dels joves d'Acció Catòlica (1966) actual consiliari laic del MUEC, director d'escola.

“MUEC: Cinc anys de consolidació a Girona”

L'experiència de MUEC a Girona arrenca d'un grup d'universitaris cristians aglutinats aleshores entorn de la revista “Presència” i Justícia i Pau, del que en formava part en Modest Prats, professor del Col·legi Universitari. Aquest grup a partir de la Pasqua de 1974 celebrada al Col·lell, es posà en contacte amb el Secretariat d'Universitaris Cristians de Barcelona.

L'experiència es transmeté al camp de Batxillers-COU, a partir de Mn. Ramon Oller, que va portar a un curset d'iniciació, també al Col·lell a començament del 1975.

Tot aquest procés va portar a la preparació i participació de la diòcesi a la I ASSEMBLEA GENERAL on es va constituir el MUEC Català.

La dinàmica de MUEC s'ha anat consolidant en aquests cinc anys a Girona. No ha estat una tasca fàcil, però sí una presència militant i continuada, tant en el medi universitari, (especialment Col·legi Universitari i Magisteri), com en els Instituts de Batxiller.

Albert Quintana, estudiant de Biològiques, coordinador diocesà del MUEC a Girona (1978-1980).

“El S.U.C. va ser un intent de viure a fons la fe”

Es difícil resumir allò que era el Secretariat d'Universitaris Cristians (SUC), predecessor de l'actual MUEC, que vaig viure; i també és perillós fer-ho amb poques paraules, perquè va ésser un fenomen complex dins d'una universitat i Església complicada.

Penso que, a l'inici, hi havia un nucli de gent molt marcada per dos fets: enfront de la història accidentada del Sindicat d'estudiants de la Universitat de Barcelona (SDEUB), l'espatec del maig del 1968, que arribà a la Universitat de casa nostra els anys següents. Va ésser una eufòria revolucionària d'espontaneïtat, d'imaginació al carrer, de revolta contra les organitzacions i de cultura burgesa, però incapaç també de donar alternatives concretes.

I d'altra part, enfront d'una Església barcelonina fragmentada, instal·lada i eixuta, l'espatec de “Francesco” de J.M. Ballarin, llegit i rellegit, ingenu, pobre, tendre i poètic, utòpic i radical; amb aquella radicalitat també del Crist de Port-Royal d'en Blai Bonet.

I tot això calia viure-ho en una forta clandestinitat on la paraula clau era el compromís en la lluita, a molts nivells, contra l'opressió franquista i sabent que qualsevol afirmació que l'evangeli no tan sols era un límit ans un esperó, en aquesta lluita, era perseguida com a subversiva.

Degut a factors molt concrets s'aglutinà al voltant d'aquest nucli un corrent de simpatia molt ampli nombrós, sovint massiu, que ens caracteritzaven com a compromès i present a l'Universitat i a l'Església, molt crític amb tot i tothom, descaradament creient i sense por de celebrar la seva fe per un gran sentit de festa i per una tendència anti-organització amb un funcionament que volia ésser auto-gestionari i assembleari.

Carles Ahumada, (Fundador del Secretariat d'Universitaris Cristians.)

Una breu historia de l'orga

31 maig 1.970/1 d'Universitaris i Estudiant

I - El Secretariat d'Universitaris Cristians

El 31 de maig de 1970 una colla d'estudiants, professors i capellans, amb el Vicari d'Ensenyament, Mns. J. Capmany, van construir el SECRETARIAT D'UNIVERSITARIS CRISTIANS que aplegava comunitats de Facultat (Medicina, Dret, Ciències, Filosofia...), servei de Preu, grup de catedràtics i el catecumenat universitari, deixat com a testament per la JEC (Joventut Estudiant Catòlica) en el moment de la seva desaparició (1967/68). L'intent era el de coordinar les diverses realitats que es movien en l'àmbit del món universitari en una perspectiva cristiana.

II - Del Secretariat de Barcelona a la resta Catalunya

A partir del 1972/1973 s'inicien experiències semblants a Girona i Tarragona, i més tard a Lleida. Amb l'ajut d'en Bonaventura Pelegrí, lleidetà, i consiliari mundial dels estudiants catòlics (MIEC) es realitzen les primeres Jornades per a consiliaris d'estudiants de Catalunya (Tibidabo). Alhora, la Conferència Episcopal Tarraconense mostra el seu interès en l'extensió i connexió del Secretariat de Barcelona amb la resta de les diòcesis de Catalunya. El Secretariat de Barcelona també amb l'ajut d'en B. Pelegrí, en unes jornades de revisió evoluciona cap a uns plantejaments i un estil de moviment especialitzat (Vallbona de les Monges, estiu 1973).

III - Del Secretariat d'Universitaris Cristians

A partir de la tardor de nom de Secretariat en el Secretariat d'Universitaris i Estudiants Cristians s'estableix una relació perverses diòcesis on existia (Barcelona, Tarragona, Lleida) s'accentuen les relacions internacionals d'estudiants (JECI) i el MUEC és reconegut i afiliat a l'Assemblea Mundial (1975).

IV - La constitució de Catalunya i l

L'any 1975 (19-23-XI) realitat ja existent a la resta de Catalunya, amb un breu període d'existència, forma el MUEC vol com a coordinadora de les diòcesis, i les Illes, allò que la resta intenta fer a la resta de

V - L'extensió del MUEC a C Illes

La nova vertebració i dinamització del seu treball com català. Així, cal

ització a Catalunya

.980: Deu anys del Moviment s Cristians

riat al Movi- taris i Estu-

1974 es transforma el de Moviment d'Uni- stians (M.U.E.C.) i riodica entre les di- centre universitari ida i Girona). Alhora amb els moviments s d'Església (MIEC- negut com a membre dial del MIEC (Lima,

ió del MUEC es Illes

es dona forma a la ssemblea General del eu document d'iden- s Balears. D'aquesta lli, encara que amb mbit de Catalunya i xent JEC espanyola l'Estat.

consolidació talunya i les

el MUEC porta a la all tant a nivell dioce- a any es celebra una

Assemblea General i les respectives Assem- blees diocesanes, de revisió, planificació i elec- ció dels òrgans responsables (comissions dio- cesanes, equip permanent català). També s'instauen Jornades específiques de reflexió (sobre l'iniciació, jornades anyals de consilia- ris, i de militants) i es potencien les relacions internacionals: JEC portuguesa i espanyola, FOCI italiana, JEC Suïssa... assistència al campament d'estiu per a batxillers —Sum- merweek— participació al secretariat europeu, on el P. Antoni Serramona C.O., fa dos anys que hi treballa com a consiliari, presència a l'Assemblea Mundial MIEC-JECI, on el MUEC també és reconegut com a membre nacional afiliat de la JECI i un militant del MUEC, en Josep Maria Carbonell és elegit pel secretariat mundial amb residència a París (78/82). Alhora els Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense i de les Illes Balears, Mallorca i Menorca, donen el vist-i-plau als estatuts proposats pel MUEC (1977/1978). També s'inicien experiències de grups d'estu- diants, sobretot batxillers, a Manresa-Igualada (Vic), Tortosa i Menorca.

El gener de 1980, al constituir-se per part de la Generalitat de Catalunya, el Consell Nacio- nal de la Joventut, el MUEC és elegit com un dels onze membres del secretariat. A més durant el mes de maig s'inicia la celebració del X ANIVERSARI, amb una sessió d'estudis sobre l'Església (1-4. V. Sentmenat) i es clou el mateix dia del X aniversari, el 31 de maig, amb una Eucaristia i una Assemblea festiva a Sant Felip Neri.

Salvador Pié, consiliari general del MUEC català

Un veritable compromís amb el món universitari

MUEC: Encarnació en els problemes estudiantils per a poder anunciar-li Jesucrist

El MUEC entén la militància com una presència transformadora de la realitat, integrant totes les situacions de la vida del militant (família, barri, amics, parella, temps lliure, joventut...). No obs- tant afirmem que el medi estudiant continua essent el més prioritari de la nostra pràctica i és en aquest on centrem aquestes línies.

Com una reacció natural contra l'enorme acti- visme de molts moments passats, molts estu- diants han reaccionat tancant-se a les sales d'estu- di, i s'han concentrat en les matèries més difícils, intentant seguir uns ritmes de treball molt exigent i cada vegada més tecnificats. La crisi econòmica (o, si voleu, la reestructuració del sistema econòmic internacional) agreuja aquesta situació del mercat de treball (atur!) i reforma aquesta tendència vers la competència profes- sional.

Davant de tot això, vegem diversos camins de treball transformador a partir de l'estudi. Un d'ells és l'aspecte de com s'estudia: memorística- ment, individualment, acríticament, només per tal de passar els exàmens, unidimensionalment, sen- se cap connexió amb la realitat i amb la pràctica...

Interpel·lar-nos mútuament sobre la manera com estudiem i oferir alternatives concretes, això ens sembla un bon treball a fer.

Un altre aspecte: els continguts dels cursos. Hem descobert amb sorpresa que, implícits dins dels plans d'estudi, ens eren transmesos, sense que ens n'adonéssim, una gran quantitat d'axio- mes, de postulats científics i filosòfics, d'esque- mes d'anàlisi i de pensament. Aleshores, una tasca apassionant se'ns ha aparegut: analitzar a fons els diferents currículum i plans d'estudi de les nostres escoles i facultats, el contingut i l'enfocament de les matèries, els models de pràctiques, el tipus de professionals que es formen, etc...; i proposar alternatives, i lluitar per la qualitat de la docència, exigint al professorat uns nivells alts d'enseny- ament, i exigint una organització i funcionament de l'ensenyament àgil i eficaç.

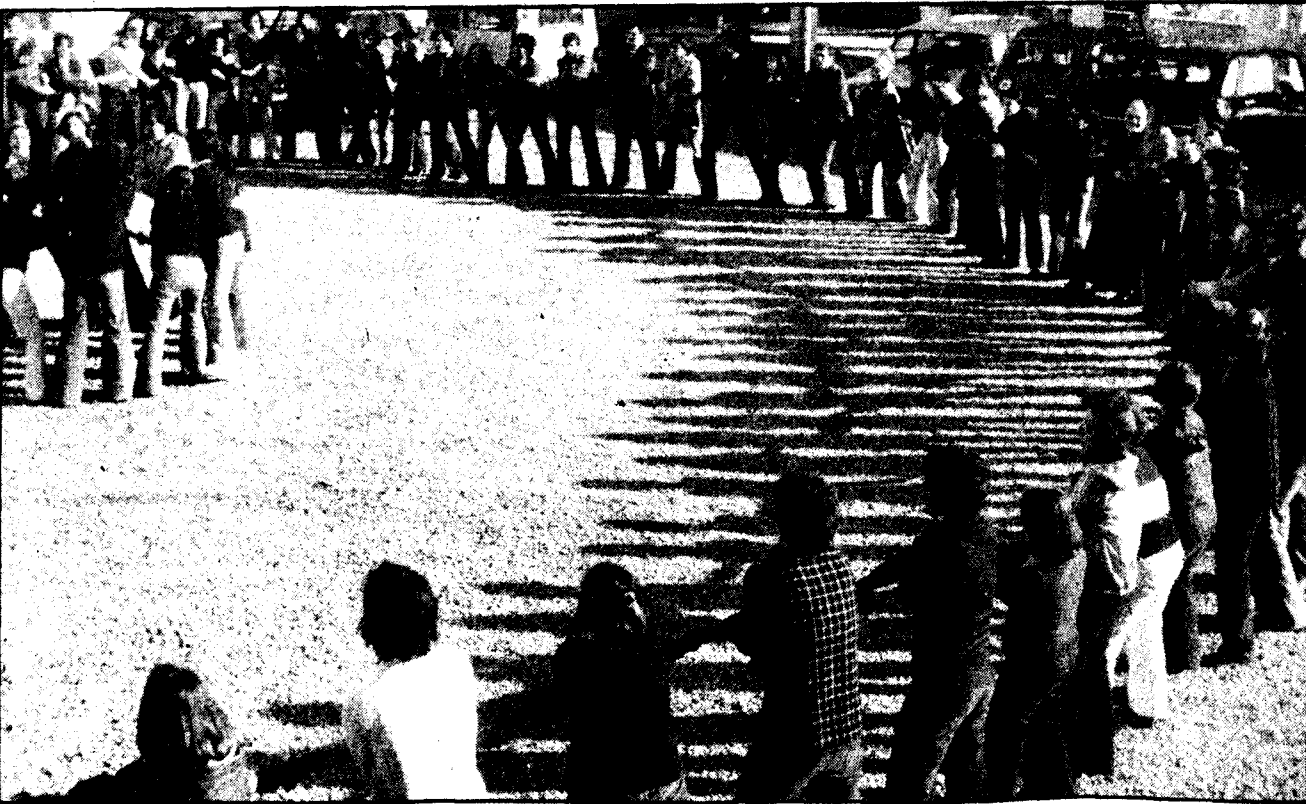
I tot això per a preparar-nos millor com a professionals i saber quin tipus de professional

volem ésser, en quina realitat i al servei de qui. Perquè en una època de corporativismes com és la r stra, la competència acadèmica i professional pot ésser, a més de les postures ideològiques o polítiques, un important factor que reforci els lligams entre els diferents moviments socials. Un enfocament no tecnocràtic de la Medicina, per exemple, atenent als aspectes laborals, epidemo- lògics, sociològics etc... de la malaltia, pot fer molt més, per la vinculació del moviment estudiantil amb el moviment obrer, que tots els discursos. I el mateix es pot dir del Dret, l'Urbanisme, Biologia, Magisteri... Contra el corporativisme, solidaritat competent.

Finalment, creiem convenient d'ésser cons- cients que no hi ha estudi vàlid per al desenvolup- ament individual i un altre de diferent i vàlid per a la praxi de la transformació social. Aquesta separació seria un artífici preparador de la futura acceptació d'un treball deshumanitzat suposa- dament separat d'una vida privada que voldria ésser plenament humana. Si el nostre objectiu és el desenvolupament integral i la transformació social, el nostre estudi no pot ésser el programa acríticament imposat pel sistema i perfectament separat del nostre programa de vida personal. Avui en dia, la complexitat dels fenòmens socials fa difícil comprendre'ls, reforçant la privatització i la inhibició; és més important que mai referir la nostra globabilitat existencial a un projecte unita- ri, del qual l'estudi ha d'ésser una part fonamen- tal, al llarg de la nostra vida.

Es en aquest compromís en el medi estudiant i universitari que el MUEC vol dur a terme la seva tasca principal d'Església: l'evangelització. I no a partir de grans discursos, sinó a través d'aquesta encarnació en els problemes del medi i en l'opció de dur-hi un compromís alliberador que nosaltres podem anunciar Jesucrist. Jesucrist, en efecte, no és quelcom d'abstracte sinó una línia de vida exigent que s'ha de viure, compartir i testimoniar.

Miquel Porta i Boni Bolibar estudiants de Medicina (6è); membres del MUEC des de COU.

Actes a Sant Felip Neri, de Barcelona

- a dos quarts de 7: A l'Església Vetlla de Pregària i Eucaristia
- a dos quarts de 9: Al Claustre de l'Oratori Assemblea festiva, ressopó i comunicacions

Paraula de vida

Amor recíproc

“Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres, així com jo us he estimat; estimeu-vos també els uns als altres” (Je. 13, 43).

Voldràs saber el moment e què Jesús digué aquestes paraules. Doncs, bé, va parlar així abans de començar la seva passió. Va ser aleshores quan pronuncià un discurs de comiat que de fet constitueix el seu testament. Aquestes paraules en formen part.

Pensa, doncs, en la seva gran importància!

Si les paraules que un pare pronuncia abans de morir no s'aobliden mai més, què no serà amb les paraules d'un Déu?

Pren-les, doncs, molt seriosament i tracten tots junts de comprendre les en llur profunditat.

“Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres així como jo us he estimat; estimeu-vos també els uns als altres”.

Jesús està a punt de morir i tot el que diu reflecteix aquest pròxim esdeveniment. La seva partença imminent reclama, de fet, per damunt de tot, la solució d'un problema. Què por fer Ell per romandre entre els seus i tirar endavant la seva Església?

Tu saps, prou bé, que Jesús és present, per exemple, en els actes

sagramentals: en l'Eucaristia de la Missa, Ell es fa present.

Doncs bé, també allí on es viu l'amor recíproc Jesús hi és present. De fet, ha dit: “On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom (i això es possible mitjançant l'amor recíproc) jo sóc enmig d'ells.”

el pot, per tant, remandre eficaçment present en la comunitat en la que és vida l'amor recíproc. I a través de la comunitat pot seguir revelant-se al món, pot seguir influïnt en el món.

No et sembla esplèndid? No et venen ganes de viure de seguida aquest amor junt amb els altres cristians, proïsme teu?

Joan, que és qui refereix les paraules que estem aprofundint, veu en l'amor recíproc el manament per excel·lència de l'Església, la vocació de la qual és, precisamen, ser comunió, ser unitat.

“Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres; així com jo us he estimat; estimeu-vos també els uns als altres”.

Jesús diu tot seguit: “En això coneixerà tothom que sou deixebles meus: si us teniu amor als uns amb els altres”.

Si vols, doncs, cercar el veritable signe d'autenticitat dels deixebles de Crist, si vols conèixer el seu distintiu, tens d'individualitzar-lo en l'amor

recíproc viscut. Els cristians es reconeixen per aquest signe. I si aquest manca, el món no arribarà mai a descobrir Jesús en l'Església.

“Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres, així como jo us he estimat; estimeu-vos també els uns als altres”.

L'amor recíproc crea la unitat. Però què fa la unitat?... que sigui un —diu a més Jesús— perquè el món regui... La unitat, en revelar la presència de Crist, arrossega el món a seguir-lo. El món davant de la unitat, davant de l'amor recíproc, creu en Ell.

“Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres; així como jo us he estimat; estimeu-vos també els uns als altres”.

En el mateix discurs de comiat, Jesús diu “seu” aquest manament. Es seu i, per tant, li té una particular afeció.

No has d'entendre'l simplement com una norma, una regla o un manament com els altres. Aquí, Jesús vol revelar-te una manera de viure, vol dir-te com has d'orientar la teva existència. De fet, els primers cristians posaven aquest manament com a fonament de llurs vides. Pere, deia: “Sobretot conserveu entre vosaltres una gran caritat (pe. 4,8)”

Abans de posar-te a treballar, abans d'estudiar abans d'anar a Missa, abans de qualsevolga activitat

comprova si regna entre tu i el que conviu amb tu l'amor recíproc. Si certament és així, sobre aquesta base, tot té un valor. Sense aquest fonament, res agrada a Déu.

“Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres; així como jo us he estimat; estimeu-vos també els uns als altres”.

També et diu Jesús que aquest manament és “nou”. “Un manament nou us dono”.

Què vol dir? Tal vegada que aquest manament no era conegut?

No. “Nou significa fet per als “nous” temps”.

De què tracta, doncs?

Mira, Jesús ha mort per nosaltres. Per tant, ens ha estimat de manera immesurable. Però, quin amor era el seu? Certament no pas com el nostre. El seu era un amor “diví”. Ell diu: Tal com el para m'ha estimat a mi, així també jo us he estimat a vosaltres”. Ens ha estimat, doncs, amb el mateix amor que Ell i el Pare s'estimen.

I amb aquest mateix amor nosaltres hem d'estimar-nos mútuament per tal de posar en pràctica el manament “nou”.

Tanmateix, un amor així, tu, com a home, no el tens. Però estigues content perquè com a cristià el reps. I qui te'l dóna? L'Espirit Sant l'infon en el teu cor i en els cors de tots els creients.

Existeix, llavors, una afinitat entre el Pare, el Fill i nosaltres, els cristians, per l'únic amor diví que posem. Es aquest amor el que ens empena en la Trinitat. En aquest amor el que ens fa fills de Déu.

Es per aquest amor que el cel i la terra estan units com per un gran corrent. Per aquest amor la comunitat cristiana s'eleva. L'esfera de Déu i la realitat divina viu a la terra en els creients s'estimen.

No et sembla tot això divinament preciós i la vida cristiana extraordinàriament fascinant?

Chiara Lubich

La Bíblia a l'abast

La primera obra de Déu

(Prov 8:22-31)

La Bíblia comença amb aquesta afirmació: **Al començament Déu creà el cel i la terra** (Gn 1:1). Així, amb la creació de “l'espai” comença a marxar “el temps”. Amb l'aparició de l'home començarà la història. I amb la història, la revelació: Déu camina al costat de l'home i se li mostra. Es el camí de la salvació que culminarà en Jesucrist. A partir d'ell som als “temps nous”. Què hi havia, però, al començament? Fora de Déu, no res, diem. El nostre text ens ofereix una altra resposta. Entre l'eternitat de Déu i el temps dels homes hi havia la Saviesa.

La Saviesa ens és presentada no com un adjectiu de Déu, com si diguéssim el Déu savi, sino com la primera de les seves criatures (v 22-26). És la seva primeríssima obra. I quan Déu crearà el món, la Saviesa intervingrà activament en l'obra creadora (v 27-31). És, a més el vehicle de la revelació. Déu es mostra a través de la naturalesa creada: allò que Déu és, la Saviesa ho coneix per la seva familiaritat amb ell (v 30), i al mateix temps, ho propaga per tota la terra (v 31b) i ho comparteix amb els homes (v 31c). És, doncs, el gran instrument que Déu mateix ha creat per dur a terme la seva obra de salvació. No és estrany, doncs, que en la continuació del nostre poema (v 32 ss), la Saviesa es converteixi en paraula que exhorta i convida la humanitat que li faci lloc en la seva vida: **Perquè el qui em troba, troba la vida i obté la complaença de Jahveh** (v 35). A partir d'aquí, aquesta criatura privilegiada de Déu es converteix en la inseparable companya de l'home cabdal, que camina cap a la plena realització en ell, del projecte de Déu. Per l'observació de la creació i per la reflexió de fe, l'home esdevindrà l'autèntic savi: el que descobreix la presència activa de Déu en la fibra més amagada de la vida humana i veu la seva empremta en tota la creació. Per això acobla el seu comportament a la voluntat de Déu.

En la tradició bíblica el tema de la Saviesa ocupa un lloc molt important. Té el seu punt de partida en una de les característiques més marcades del món de l'antic Orient: interès constant per arribar a posseir la saviesa de la vida. L'experiència directa de tota la realitat existencial de l'home i dels pobles porta el savi a interrogar-se i a reflexionar sobre les grandeses i les misèries d'aquesta realitat, per tal de treure'n l'orientació més adient per a la seva vida. Es tracta,

doncs, en definitiva, d'aprendre a “viure bé”, en el més bon sentit de l'expressió. El corrent sapiencial bíblic introdueix un element d'orientació i de purificació d'aquest concepte pagà, que fa que l'ideal de “viure bé” es converteixi d'una manera especial en “viure segons Jahveh”. Així la teoria de la Saviesa segueix tot un procés que va des de la norma sapiencial utilitarista fins a la personalització quasi divina de la Saviesa. El nostre text és una mostra de com la personificació de la Saviesa, que havia començat com un simple recurs literari, va progressant. Ara ja parla en primera persona i ens ofereix com una mena de memòries dels orígens.

En “l'elogi de la Saviesa” (Sa 7:22 ss), ens apareix com la manifestació d'un dels atributs de Déu (Sa 7:25-28). L'Antic Testament no arriba més enllà, encara que el text que llegim avui i altres puguin semblar un primer pas cap a la doctrina trinitària. La revelació del misteri de la Trinitat de Déu pertany a l'economia del Nou Testament. Aquest, però, va a cercar les imatges, els conceptes i les paraules a la tradició sapiencial per presentar-nos el misteri del Crist. Així Jesús és anomenat **Saviesa de Déu** i també la **nostra saviesa** a la primera carta als de Corint (1:24 i 30).

Avui valdria la pena que amb la reflexió de fe, a la llum del misteri trinitari que és essencialment un misteri d'amor, de respecte i de llibertat personals en la intimitat de Déu, ens interpel·léssim sobre la nostra actitud pel que fa a il·luminar cristianament la problemàtica del mal ús i degradació que en la nostra cultura es fa de l'home i de la naturalesa. Com tractem la terra i els seus recursos? Com tractem els pobladors de la terra? La “dominem”, o sigui, la utilitzem en benefici de tots, la qual cosa inclou un grau molt elevat i sincer de respecte a l'ambient, als cicles naturals, al paisatge, etc., o simplement la fem instrument del nostre egoïsme més desenfrenat, destruint-la en definitiva? La terra és obra de la Saviesa de Déu, llenguatge eloqüent de la seva revelació universal, patrimoni de tota la humanitat, creada a imatge i semblança de Déu, i totalment superior als interessos particulars dels poderosos de tot.

Josep M. Aragonès

Ésser cristià avui

El plat parat a taula

Fet i fet, després de dir-ho tot, el Déu cristià és un pare que perdona sempre perquè ens entén. De pic o de palada arribem a la tendra i aconsoledora història del pare que tenia dos fills.

El fill xic va per males terres, però el pare l'espera i mata el vedell gras en la festa del retorn. Més. Amb tantes històries tristes de pares i fills com tenim avui dia, sabem que la història pot seguir. El fill xic torna a fugir, el pare mata un xai en la festa del retorn. El fill xic torna a fugir, el pare mata un pollastret en la festa del retorn. I el fill xic torna a fugir, el pare ja no té ni vedell, ni xai ni pollastret per a fer la festa del retorn. Però quan el fill torna, es troba amb el plat parat a la taula, esperant-lo. El fill xic torna a fugir, el pare li té el plat parat a taula. Un cop, un altre cop, un altre cop, fins a setenta vegades set. Sempre. El plat parat a taula esperant el fill és la més bella festa del retorn perquè ja no és una festa festiva, és tan sols la festa silenciosa i petita de l'amor de Déu que mai, mai no ens tanca les portes.

Si no ho dic, rebento. Aquesta és la història que els pobres ministres de Déu coneixem pla bé, és el sagrament de la confessió. Jo no sé res de pastorals. Només sé que l'hem perduda i que l'hem de retrobar. Sense la confessió, el bon Déu dels cristians no seria Ell mateix.

Beneït Déu cristià, que en aquesta masia de la seva Trinitat, guarda parat el plat a taula per a cada fill, per a cada home.

Déu és el bon Déu del pa de cada dia

Ja sabeu que la història no s'acaba amb el fill xic que fugí. Hi ha també el fill que resta a casa, treballa a les quarteres del mas, s'asseu amb el pare a la taula del pa de cada dia. Viu sempre amb el pare, però en rondina. Mai no li deixen fer una gresca amb els amics. Això va per a vosaltres, bons cristians de missa, bones monges de missa cada dia, bons capellans de “dominus vobiscum”. No marxeu de casa del Pare, hi treballeu com podeu, us asseieu a la taula del pa de cada dia. Però enyoreu la gresca i el cabrit fet a l'ast amb els amics. Més d'un cop us sentiu buits, presos d'avoriment. Ai, el cabrit. Ai, la gresca de fer una mica el cabrit. I Déu no diu ni dóna res, es queda silenciós. Rondineu. Algun cop haureu demanat el cabrit, però Déu no el dóna, només dóna el que promet en les més belles paraules que hi ha en tota la Bíblia: — Fill meu, tu sempre ets amb mi.

Tu sempre ets amb mi. Déu no ens dóna el cabrit, se'ns dona Ell mateix. Fugint de casa o rondinant a taula, fidels o pròdigs, no hi ha altre paradís al món que aquest. Ser sempre amb Déu. Les úniques persones felices que he conegut en aquest món són les que tenen Déu, els pobres que se senten posseïts per Déu. No us faig propaganda de la botiga, us parlo del que he vist.

Benaurets els que són amb Déu.

Josep Maria Ballarín

Costums i tradicions

"La Patum" i "La Patera"

A sants i a minyons, no prometis si no dons". I per això complim, avui, la promesa feta la setmana passada de parlar de "La Patum" berguedana, i afegint-hi "La Patera" igualadina. La primera fou instituïda el segle XIV per commemorar l'alliberament de Berga del poder feudal. I es féu coincidir amb el dia del Corpus i el diumenge següent, sense, però, que estigué lligada amb la festa litúrgica. Només la coincidència obligà a incorporar a la representació compar-se semblants a les d'altres indrets.

Antigament se'n digué "La bulla", segons que sembla corrupció del nom d'Abdul Afer o Bullaler, moro dominador d'aquelles terres. El de "La Patum", imposat més tard és derivació onomatopèica del "pa-tum, pa-tum" del timbal que repica insistentment durant tota la representació tocat pel "Xamberg", qui ja surt com a pregoner el dia de l'Ascensió, amb els Gegants. El nom del pregoner ve del capell introduït pel mariscal francès Charles de Schamberg, efímer virrei de Catalunya (1648-1650) que l'imposà a l'uniforme militar. Fou adoptat per "La Patum" el segle XVII.

Els elements que participen en aquesta dansa tradicional són diversos. Hi ha l'"Aliga" coronada, al·legoria de la pau feta a l'ampar de la Corona Reial, per privilegi de Jaume II atorgat el 3 de setembre del 1322, segons el qual Berga no seria mai més separada dels seus dominis.

El primer acte del drama mímico l'interpreten els "Turcs" i "Cavallets". Sembla derivat d'alguna cerimònia indígena pagana celebrada pels antics bergistans en honor del déu dels ramats. Els turcs van a peu i els cristians a cavall.

Hi ha dues parelles de Gegants. La dels "vells", del segle XVIII i la dels "nous" de començos de l'actual. El gegant moro representa el cabdill Abul Afer, Bullafer o Muley Hacen i hom el considera significat de la humiliació del poble cristià que volgué junvir.

Les "Guites", són la "Mulassa", "Mula fera" o "Mula guita" —car al principi només n'hi havia una— i igualment dites la "grossa" i la "xica". Segons uns, recorden al citat Bullafer i el nom de "mulassa", segons d'altres, podria ser derivació burlesca del rei moro tunicenc resta-

blert en el tron, per Carles V.

Les sorolloses "Maces" donen nom als dimoniets que les duen i que són vençuts per Sant Miguel i un àngel. Signifiquen el triomf de les virtuts sobre els vicis.

Els "Nanos" "vells" amb capot blau i tricorni, són del segle XVIII i els "nous" del 1876, substituïren el ball de bastons que abans, també hi figurava. Dansen al so de la melodia més enganxadissa de totes les de la representació.

L'acte final corre a càrrec dels "Plens", diables reblerts i d'ací el nom de petards que fan esclatar en mig d'una gran saragata. La dansa o "salt" recorda el cruent combat dels bergadans quan vanceren als moros al Camp Maurí.

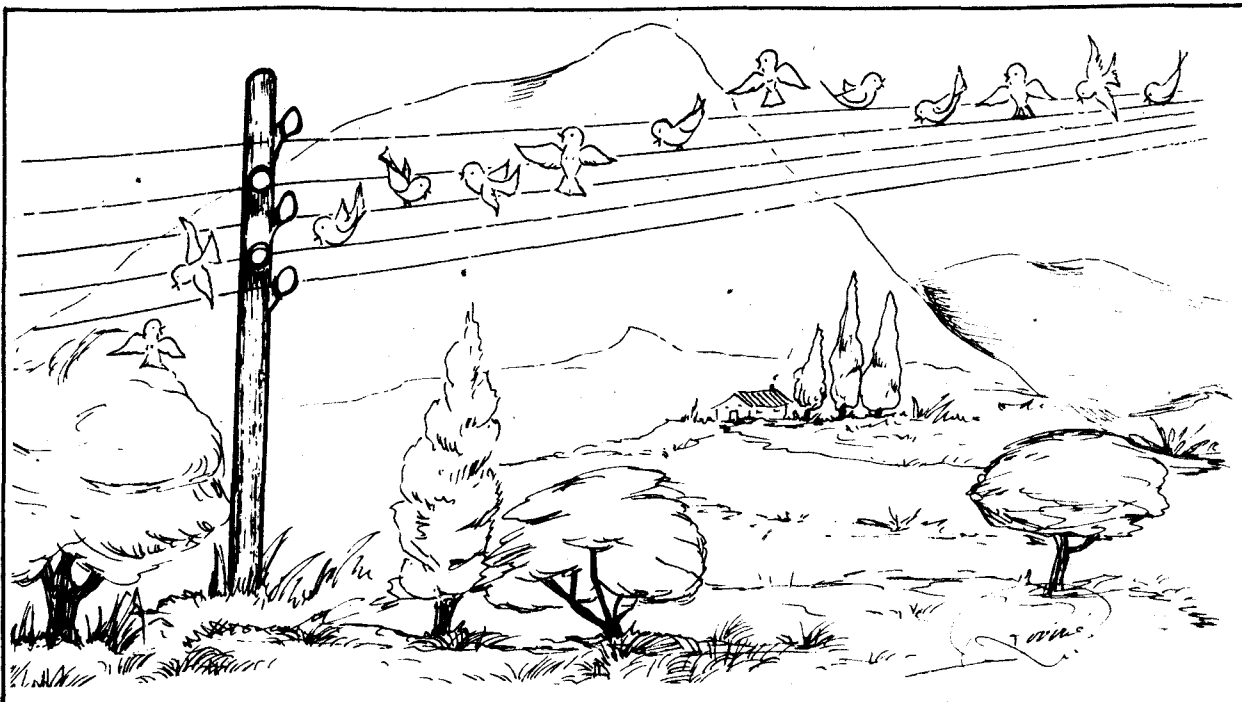
Una representació semblant a "La Patum" era "La Patera" d'Igualada. També se'n digué "La Turquia" i es representava no sols el dia de Corpus, sinó en altres festes. Per cert que a Igualada, del conjunt de les representacions del Corpus se'n deia, genèricament, "La bullicia del Sagrament", cosa que guarda certa relació amb "La bulla" berguedana.

Aquest entremès concorria, especialment, a la processó de Corpus i la seva interpretació anava a càrrec de la noblesa. Era un simulacre de contesta entre moros i cristians. Col·locats els dos exèrcits en bàndols de dues files, es dirigien uns parlaments en vers i en castellà, exposant cadascun llurs pretensions. Convé dir que a cada banda hi havia un rei, generals, ambaixadors, confidentes, banderer i timbaler. En conjunt eren quaranta-dos individus. Com que no es posaven d'acord acabaven amb guerra.

Esteve Busquets i Molas

Pensant-hi be

Carta a un ocell amic

Estimat ocell: Prou que m'hauria agradat començar la carta dient: Estimat pardal, pinsà, pit-roig o com et diguis! Però has arrencat el vol tan de pressa... que no he tingut temps de conèixer el teu nom.

Et dic "estimat". No és un compliment. Ni cal que et facis el distret. Tú ja ho sabis; els teus ulls petits, brillants, ho han llegit en els meus. De vegades quan em mires em costa saber què em vols dir.

Sé que no has marxat esporuguit, sinó que has volgut regrejar-me tot seguit fentint l'airecel amb la dansa capriciosa del teu vol enrevessat. Gràcies.

Estic segur que em compadeixes (és un dir), perquè no puc volar. No m'ho dius perquè no vols ferir-me.

D'acord, no sóc ocell i menys "de la primera volada". Però, com explicar-te que la intel·ligència i la fantasia de l'home poden també, al seu aire, "volar alt"?

Per exemple: Quan tú no hi ets, penso en tú, i el meu pensament acompanya el teu vol. Ja ho sé; no és igual que quan podem mirar-nos i dir-nos coses. Però digues la veritat (em sabria tan greu que no fos així), oi que ho sents que penso en tú i t'acompanyo?

Veus?, ara que no et sento, m'adono fins a quin punt el teu cant alegra el meu esperit. Protesto. Em queixo que hi ha dies cantes molt poc.

Et comprenc. A la ciutat, el soroll no deixa sentir el cant dels ocells.

Estem ensordits per una monstruosa munió de sorolls i de xivarris.

Sense adonar-nos-ens en ens habituem a parlar i conversar "a crits". Es ben trist, oi? Saps, m'agradaria molt poder disfrutar d'un gran silenci només trencat pel virolai del teu cant.

L'altre dia, us vaig veure a tota l'ocellada, arrapats als fils del telèfon com notes d'una melodia sobre un pentagrama gegant; (fóra divertit, oi?, que algú despengés l'aparell, i vinga escoltar cantúries d'ocell). Em vareig sorprendre granment. Si ho sabéssis, em vingueren unes ganes de cantar!

Es bonic cantar, fa? Un dia que tots dos tinguem lleure, cercarem un paratge silenciós i cantarem a duo fins que el cor ens digui prou.

Si amorosim el viure amb cants i rialles, què vols més?

Ah!, si vols venir amb tot l'ocellam, millor. Com més serem més riurem i cantarem. Serà un concert coral amb tota regla.

Adéu, fins aviat. El teu amic.

Xesc Soliu

La font del desmai

Selecciona i comenta: Climent Forner

Pere Ribot

Mn. Pere Ribot i Sunyer (Vilassar de Mar, 1908) és un dels qui, rigorós i exigent amb ell mateix, més ha treballat a casa nostra per a dignificar la poesia sacerdotal —tan desprestigiada després de Verdager i de

Costa i Llobera—, arribant-se a forjar un estil propi inconfusible. Fresc i abrandat, abrupte i dolç alhora, recrea la Bíblia i la Litúrgia de l'Església —les dues fonts inesgotables de la seva inspiració amb convicció de creient, amb zel d'apostol i amb consciència d'artista. Es mou, com ell mateix ha dit molt bé, en l'escalf i en l'empelt de dos misteris, el de Déu i el de l'home. És un asceta, no un místic, ple d'humanitat. Sembla de pedra i és de carn viva, sempre crema. Abat de Riells de Montseny com li agrada d'anomenar-se, me l'imagino com un nou Moisès davallant del Sinaí amb el rostre resplendent; no més que ell no en davalla sinó que hi ha roman, extasiat amb el calze i la lira, en pura contemplació. La muntanya d'ametistes —que tan apassionadament ha descrit en un llibre de

prosa—, ell l'ha capgirada cap endins convertint-la, amb la força del Verb i del verb, en el seu únic paisatge interior ric i profund, concret i universal, joïós i dolorós com el cor de l'home a la recerca permanent de l'Absolut. Si un dia abaixés els braços de la pregària cansats d'aguantar voltes estrellades, Jahvè descarregaria les ires contingudes damunt el seu poble, Catalunya, i així el profeta no ho pot consentir, conscient com és de salvar-la amb el càntic.

Llibres de poemes publicats: Laetare (1936), Llengua de foc (1950, I Premi de poesia Óssa Menor), El pont de l'àguila (1951), Epifania (1952), L'ombra dels tres (1953), Si el gra no mor... (1959), La pedra en la veu (1971), Llevat d'amor (1975), El crit del desert (en preparació).

EL PROFETA

Oiu-me, pobles. Terra eixorca, atén. Tremiu, muntanyes, i pareu la dansa. que sóc el glavi de Jahvè, la llança que es clava enllà del temps, sóc el servent

de la Paraula, clau del Testament, i la justícia de la balança, alè que crema l'herba, i esperança de pluja de llevant i de ponent.

Sóc l'àngel del missatge, i Déu invoca. La seva mà tocà la meua boca, i em fa:—Parteix la mar i esbrossa el camp!—

D'ossos i nervis i amb brunzent sageta m'ha cenyit. Sóc l'ungit, sóc el Profeta dominador dels segles i del llamp.

Pere Ribot

Racó del llenguatge

Els insults (1)

Tots, en un moment donat, podem veure'ns en la necessitat d'haver de manifestar amb paraules la nostra animadversió o el nostre menyspreu a algú. I l'omplirem d'improperis sense pensar si són prou catalans. És clar que si estem dominats per l'enúig seria demanar massa que estiguéssim atents a fer una escrupolosa tria dels mots denigrants amb què obsequiem l'altre. I és que aquí, més que en altres camps del llenguatge, es nota molt la influència castellana. Hi ajuden la violència que ens donen a la televisió pel broc gros i les històries o còmics, com en diuen ara, que forneixen els quioscos a la quitxalla, i no tan quitxalla, que ens inunden d'expressions insultants.

Hi ha insults veritablement graciosos i pintorescos tant en castellà com en català i aquests darres s'incrusten a la nostra parla i ocupen el lloc dels nostres dicteris. Això preocupa perquè justament és aquí on es manifesta amb més força el geni particular de cada llengua i així el català queda

desfigurat i desnaturalitzat amb l'admissió i la incorporació a la parla vulgar de modismes i termes ben castellans que, si cauen en gràcia, aviat passen a ser del domini públic, fet lamentable per tal com nosaltres en tenim a dojo i no pas mancats de gràcia.

"Tonto", "tarambana", són dos castellanismes molt estesos entre nosaltres i que tenen un abundant repertori de mots catalans per a substituir-los on podem triar i remenar fins a trobar el que matisi més adequadament el grau d'insult que volem infligir. Entre molts d'altres proposo: babau, ximple, beneit, calçasses, tanoca, enze, curt de gambals, encantat, pallús, gamarús, estaquirot, tros de quònim, taujà, tòtila, que corresponen a "tonto"; i baliga-balaga, taral·lirot, eixebrat, barliqui-barloqui, carnestoltes, poca-solta, capsigrany, que convenen a "tarambana".

Tots ells, un temps, eren vius a la llengua del poble i encara avui són

usats pels sectors menys contaminats i pels que comencen a evitar conscientment els barbarismes.

No s'hi val que amb una riquesa de lèxic i una capacitat d'aporrinament com la que tenim hom continuï recorrent al castellà cada vegada que ens cal escometre algú amb paraules més o menys mal intencionades.

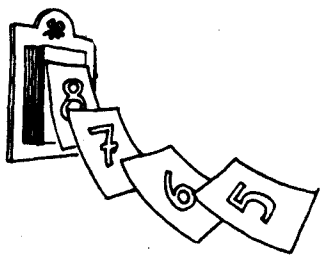
Perles ortogràfiques

El senyor Enrich, de Mataró, em fa arribar la següent perla, trobada a l'aparador d'un establiment cèntric de l'esmentada ciutat. Diu així: Es fan encarrechs de tots els sans i midas. Hauria de dir: S'admeten encàrrecs d'imatges de tots els sants a la mida que vulgueu. O cosa semblant. Estic content que els lectors col·laborin amb les seves troballes de perles. Bon senyal de sensibilització ortogràfica i sintàctica!

Albert Pera

Calendari

1 de juny, diumenge. Festa de la Santíssima Trinitat. Lectures: primera Pr 8, 22-31; Salm 8; segona Rm 5, 1-5; segona Jo 16,12-15.

2 de juny, dilluns. De la IX Setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 P 1, 1-7; Salm 90, segona Mc 12, 1-12.

3 de juny, dimarts. De la IX Setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 P 3, 12-15a, 17-18; Salm 89; segona Mc 12, 13-17.

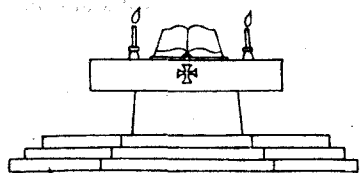
4 de juny, dimecres. De la IX Setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 Tm 1, 1-3. 6-12; Salm 122; segona Mc 12, 18-27.

5 de juny, dijous. Solemnitat del Cos i la Sang del Senyor. Lectures: primera Gn 14, 18-20; Salm 109; segona 1 Cor 11,23-26; segona Lc 9, 1 1b-17.

6 de juny, divendres. De la IX Setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 Tm 3,10-17; Salm 118; segona Mc 12, 35-37.

7 de juny, dissabte. De la IX Setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 Tm 4, 1-8; Salm 70; segona Mc 12, 38-44.

L'Església celebra

Diumenge, 1 de juny. Festa de la Santíssima Trinitat. Sant Justí, mr.; Ignasi, ab. i Santa Laura, vg.

El sol surt a les 4,20 i es pon a les 7,18.

Fira a Vilaller.

Dilluns, 2 de juny. Sant Marcel·lí i Pere, mrs.; Germà, Paulí, Just i Cisi, mrs. Santa Edelmira.

Dimarts, 3 de juny. Sant Carles Lwanga i companys màrtirs. Santes Clotilde, reina i Oliva, vg.

Dimecres, 4 de juny. Sant Francesc Caracciolo. Santa Rut i Noemí.

Dijous, 5 de juny. Sant Bonifaci, b. mr. Santa Zenaida, mr.

Festa major a Montblanc.

Divendres, 6 de juny. Sant Norbert, arq.; Artemí, mr. Santes Càndida i Paulina, mrs.

Dissabte, 7 de juny. Sant Robert, ab.; Pere, pvre. i Llàirió, mr.

Apostolat de l'Oració. Intencions del Papa pel mes de juny: Pels joves: Que sàpiguen construir un món millor. Que els asiàtics que pregunten trobin Jesucrist.

Un obsequi
Catalunya
Cristiana
que dura tot l'any

C. Valencia, 244, 1.º.
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84.
215.28.05. 215.24.33

Un discurs de sor Teresa que commociona el món

“Mai no oblidaré l'home que un dia vaig recollir pel carrer”

S'ha fet públic el parlament que la mare Teresa de Calcuta va pronunciar a Oslo el propassat mes de gener, quan li fou atorgat el Premi Nobel de la Pau. CATALUNYA CRISTIANA, donat el seu gran interès, ara el publica íntegrament:

Sóc feliç de rebre el premi Nobel en nom dels pobres

Avui, quan he rebut aquest premi, del qual personalment sóc indigna, i havent-me apropiat a la pobresa de tan a la vora que pogués comprendre els pobres, jo he escollit la pobresa de la nostra gent pobre. Però estic agraïda, sóc feliç de rebre'l en nom dels afamats, dels despullats, dels sense casa, dels malalts, dels cecs, dels leprosos, de tots aquells que no se senten volguts ni estimats, ni assistits, sinó rebutjats per la societat, tota aquesta gent que ha esdevingut un fardell per a la societat i que són humiliats per tothom.

Es en nom d'ells que jo accepto el premi. I estic segura que aquest premi suscitarà un amor comprensiu entre els rics i els pobres. I és això allò en què Jesús ha insistit tant. És la raó per la qual Jesús ha vingut al món, per anunciar la Bona Nova als pobres. I amb aquest premi i a través de la nostra presència ací volem tots anunciar la Bona Nova als pobres: que Déu els estima.

La nostra gent pobre, la nostra gent esplèndida, són gent absolutament digna d'amor. Ells no tenen necessitat de la nostra compassió ni de la nostra simpatia. Ells tenen necessitat del nostre respecte, tenen necessitat que els tractem amb dignitat. I jo penso que allà nosaltres fem l'experiència de la més gran pobresa; la fem davant d'ells, d'ells que corren el risc de morir per un tros de pa. Però, amb quina dignitat que moren!

No oblidaré mai l'home que un dia vaig recollir pel carrer. Estava tot ell cobert de misèria, el seu rostre era l'única cosa pròpia que li quedava. I, tanmateix, aquest home quan el vam conduir al lloc d'acolliment, digué aquestes paraules: “Jo he viscut com una bèstia al carrer, però ara moriré com un àngel, estimat i assistit”. I morí meravellosament bé. I se'n anà a casa seva, a la casa de Déu, car la mort no és altra cosa que entrar a la pròpia casa, a la casa de Déu. I és perquè havia experimentat aquest amor, perquè havia tingut el sentiment de ser desitjat, de ser estimat, de ser algú per a algú, que en els seus darrers instants sentí aquesta joia en la seva vida.

L'avortament

Sento alguna cosa que jo voldria compartir amb vosaltres. El més gran destructor de la pau, avui, és el crim comès contra l'innocent infant que ha de néixer. Si una mare pot matar el seu propi fill, dins del seu propi si, ¿què ens pot impedir, a vosaltres i a mi, que ens matem els uns als altres?

Però avui hom mata milions d'infants abans de néixer. I nosaltres no diem res. Llegim als diaris el nombre d'aquests o d'aquells que han estat morts, de tot allò que és destruït, però ningú no parla dels milions de petits éssers que han estat concebuts amb la mateixa vida que vosaltres i que jo, amb la vida de Déu. I nosaltres no diem res. Ho admetem per conformar-nos amb la manera de veure dels països que han legalitzat l'avortament. Aquestes nacions són les més pobres. Tenen por dels petits, tenen por de l'infant que ha de néixer i aquest infant ha de morir; perquè elles no volen nodrir un infant

La mare Teresa llegint el seu discurs, després de rebre el Premi Nobel de la Pau pel professor John Sanness, president del “Comitè Nobel”.

de més, educar un infant de més, l'infant ha de morir.

I, ara, jo us demano, en nom d'aquests petits... perquè fou un infant que havia de néixer qui recongué la presència de Jesús quan Maria visità Elisabet, la seva cosina. Tal com ho podem llegir a l'Evangeli, al moment en què Maria entrà a la casa, el petit que estava llavors al ventre de la seva mare saltà de goig en reconèixer el Princep de la Pau.

Lluitarem contra l'avortament mitjançant l'adopció

Per això, avui, us invito ara a prendre aquesta ferma resolució: salvarem tots els petits infants, tots els infants que han de néixer, els donarem una oportunitat de néixer. I ¿què farem amb vista a això? Lluitarem contra l'avortament mitjançant l'adopció. El Bon Déu ha beneït ja tan meravellosament el treball que hem fet, que hem pogut salvar milers d'infants. I milers d'infants han trobat una llar on són estimats. Hem aportat tanta joia a les cases on no hi havia cap infant!

Per això, avui, en presència de Sa Majestat i davant de tots vosaltres que veniu de països diferents, jo us demano: preguem tots perquè tinguem el coratge de defensar l'infant que ha de néixer i de donar a l'infant la possibilitat d'estimar i de ser estimat.

La compartició en l'amor

I vet aquí el que jo us proposo: estimar-nos els uns als altres fins a sofrir-ne. Però no oblideu que hi ha molts infants, molts infants, molts homes i dones que no tenen allò que vosaltres teniu. Recordeu-vos d'estimar-los fins a sofrir-ne.

Fa algun temps —això us pot semblar molt estrany— vaig recollir una noieta al carrer. Vaig poder veure en el seu rostre que aquell infant tenia fam. Déu sap quants dies devia fer que no havia menjat. Jo li vaig donar un tros de pa. I la noieta es posà a menjar aquell tros de pa de molla en molla. I, com que jo li deia: “Menja't aquest pa”, ella em mirà i em digué: “Tinc por de menjar aquest pa, perquè tinc por de tornar a tenir fam quan s'haurà acabat”. Aquesta és la realitat.

I, després, hi ha encara aquesta grandesa dels pobres. Una tarda, vingué a casa nostra un senyor per dir-nos: “Hi ha una família hindú de vuit fills que no ha tingut res per a

em va fer fou la següent: “També ells tenen fam”. Ella sabia que els seus veïns, una família musulmana, estaven afamats. ¿Què és el que més em va sorprendre? No pas que ella hagués donat l'arròs: el que més em colpí fou que, en la seva sofrència, en la seva fam, ella sabia que algú altre tenia fam. I ella tenia el coratge de compartir; tenia l'amor de compartir.

I és això el que us desitjo: estimar els pobres. I no girar mai l'esquena als pobres. Perquè, en girar l'esquena als pobres, us aparteu de Crist.

L'infant és el regal més bonic de Déu

Sijo em quedava ací tot el dia i tota la nit, quedariau astorats per les meravelles que la gent fa per compartir la joia de donar. Per això prego Déu per vosaltres, per tal que introduïxi la pregària a les vostres llars i perquè el fruit d'aquesta pregària sigui, en vosaltres, la convicció que, en els pobres, es troba el Crist. I, llavors, creureu de debò, començareu a estimar; després estimareu tot, i provareu de fer alguna cosa. Primerament, a casa vostra, després a casa del vostre veí, al país on viviu i a tot el món.

I ara, unim-nos tots en aquesta pregària: “Senyor, doneu-nos el coratge de protegir l'infant que ha de néixer!”

Perquè l'infant és el regal més bonic de Déu a una família, a un país i al món sencer.

Que Déu us beneeixi!

Quan diem

Oració

L'oració és un dels elements fonamentals de qualsevol experiència religiosa, sigui individual, sigui col·lectiva, sigui de lliure iniciativa, sigui institucionalitzada. L'oració és, pura i simplement, el reflex que correspon —en l'home— a la intuïció de la seva relació amb la divinitat. Aquesta és, evidentment, una definició voluntàriament oberta a qualsevol tipus de relació transcendent; i és que el testimoni de l'oració desborda amplament l'àmbit del cristianisme, per trobar-se, finalment, en totes les religions del món.

Això no vol dir, no obstant, que l'oració cristiana hagi de situar-se sense cap originalitat al mateix nivell de l'oració de les religions del món. L'oració cristiana, com l'oració bíblica, té la característica d'ésser una oració tridimensional, arrelada en la història. El cristià, com l'israelita, és fonamentalment un “creient”, és a dir, un home que accepta, en la fe, la intervenció de Déu en la seva vida. El Déu d'Israel, en revelar el seu Nom a Moïses, es va definir com el Déu present enmig del poble per alliberar-lo, conduir-lo, fer aliança amb ell. I Jesucrist —especialment en l'evangeli de Mateu— accentua aquest caràcter de presència enmig dels creients, dia rera dia, fins a la fi del temps.

Això fa que l'oració cristiana sigui sempre, en la seva arrel, una “memòria”, això és, un acte de fe en el do sempre present i eficaç de Déu; més en concret, un acte de fe —memòria— en la salvació realitzada per Jesucrist, una vegada per sempre. Quan Jesús parla als deixebles de “pregar en el seu nom” vol significar precisament aquest element: pregar partint de la comunió amb Jesús, de la salvació atorgada per Jesús als homes.

L'oració del creient té, com a segona dimensió, la lloança. La reacció espontània d'un cor sincer davant l'obra de Déu és el reconeixement, l'acció de gràcies, l'admiració. La lloança inclou tot això. És la pregària de Maria: “La meua ànima magnifica el Senyor... perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa!” També l'oració religiosa, en general, lloa Déu a partir de les coses d'aquest món i del fet mateix de la vida de l'home. La diferència és aquí, altra vegada, la història; el cristià lloa Déu perquè Ell ha arribat fins a la seva vida. L'acte culminant d'aquesta lloança és l'Eucaristia: en ella s'actualitza al màxim nivell de realisme —encara que sota signes— l'obra de la salvació, i per això la lloança de l'Església hi té el seu màxim motiu i expressió.

En tercer lloc, la pregària cristiana és també petició. Sens dubte, és l'element més comú de tota oració. L'home confessa la seva limitació davant de Déu, i confia en la seva bondat i omnipotència. En la seva oració, l'home —cristià o no— es compromet alhora en la mateixa petició que expressa. Demanar quelcom vol dir estar disposat a fer tot el que calgui per obtenir-ho. L'oració de petició és, per tant, un propòsit de col·laboració amb el do de Déu, i una proclamació de confiança en el seu amor.

Quan diem “oració”, parlem de la respiració mateixa de la fe.

Pere Tena

Fent Pinya

Concurso de "castells" en Tarragona

Enguany, i com a cosa definitiva, hi haurà concurs de castells a Tarragona. Aquesta és, telegràficament la notícia de la setmana. Al mes de gener ja es va insinuar aquesta possibilitat -la qual vàrem reflexar en aquesta crònica- que ja és en ferm després de la reunió que distintes colles van fer a l'ajuntament de Tarragona el dia 11 d'abril. Així, doncs, la manifestació castellera bi-anual que des del 1974 era una exhibició, torna a ser, aquesta convocatòria, un concurs. Qui signa aquesta crònica no és pas partidari del sovinteig dels concursos, els quals crec que s'haurien de convocar en circumstàncies extraordinàries (ja sigui per donar una nova empenta al nostre món en una situació d'aturament o perquè hi ha una efimèrides o celebració important) i per això crec que, tenint en compte que les colles viuen una bona època, hauria estat millor de reservar el convocar un concurs precisament pel 1982 ja que s'escalaria amb el 50 aniversari del primer modern concurs celebrat a la plaça de braus de Tarragona, el jurat del qual, per cert, era presidit pel gran català, extraordinari músic i casteller insigne Pau Casals.

Apart d'aquestes opinions, respectem la decisió de celebrar concurs i des d'ara, acceptant la voluntat de la majoria de les colles (que no hi han posat cap objecció), ens convertim en el seu estusiasta portaveu. Així ja des d'aquests moments el món casteller, les actuacions de les colles amb intents més o menys agosarats, tenen com a fita i eix de la temporada d'enguany l'anada a Tarragona del primer diumenge d'octubre, la qual cosa, s'ha de reconèixer, dona una nova dimensió i un estímul més que remarcables. Estem segurs que les colles grosses, les anomenades punteres, en les seves actuacions en les grans diades castelleres, provaran de fer, fins i tot agosaradament, els castells més alts, i les altres, també allà on vagin a plantar castells, si hi tenen caliu, intentaran donar un pas més endavant; tot això posant la mirada en el dia 5 d'octubre a la vella i bella antiga ciutat de Tarraco. A la reunió que hi va haver, i que abans hem esmentat, hi van anar únicament les colles que havien presentat esmenes a les bases. Després d'un debat serè i reflexiu, sense estridències i en perfecte harmonia, aquestes es mantenen fonamentalment igual de com les

havia presentat l'organització, és a dir, com les que van regir els concursos de Tarragona i Vilafranca el 1972 i 1973 respectivament que han estat els darrers celebrats. I diem fonamentalment perquè hi ha hagut alguna retocada, com ara que la Torre o dos de vuit amb "forro" té més puntuació que el Tres de vuit i el Pilar de set; el president de jurat no votà normalment, però sí que ho farà en cas d'empat la qual cosa converteix el seu vot en un vot de qualitat i alhora decisiu. Per cert que la persona que haurà de presidir el jurat encara no és nomenada, per la qual cosa ens atrevim a suggerir que ha d'ésser un gran entès en castells i persona molt vinculada al nostre món, però, també, una personalitat del país, amb autoritat moral (com ho fou en Pau Casals al 1932). Sortosament hi ha algunes persones que poden ocupar el lloc, però creiem que seria un acte de justícia elegir n'Enric Olivé de Tarragona que és el pare d'aquests concursos i exhibicions tarragonines celebrats des del 1970 cap ací. A més, ara ha resultat elegit Diputat al Parlament de Catalunya a la circumscripció electoral de Tarragona (i voldríem que amb això no hi hagués cap mesquinesa per motius d'ideologia política, i, com exemple puc dir que jo mateix no pertanyo ni al seu partit ni a la seva coalició electoral). Els organitzadors tenen la paraula.

Actuacions:

Brivalls de Cornudella.— El dia 9 actuaren a la pròpia localitat, descarregant el Tres i el Quatre de sis i un Pilar de quatre (pel davall).

Castellers de Montmeló.— Anaren a Vidreres el dia 4 i descarregaren el Tres de sis, 3 Pilars de quatre (un per sota) i un castell net.

Jove dels Xiquets de Tarragona.— La seva actuació fou sense camisa distintiva, ja que encara no s'ha presentat com a colla, si bé l'anunci de la seva creació és de fa un parell de temporades. Així, el dia 4 a Tarragona mateix descarregaren el Quatre de sis i alguns Pilars de quatre.

Jaume Casanova

La sardana y la danza

Premis "Joaquím Serra"

Ràdio Nacional d'Espanya i l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona convoquen conjuntament un nou concurs musical de sardanes "Joaquím Serra". L'adjudicació dels premis promou com cada any la Festa de la Sardana que es celebra al Palau de la Música Catalana.

Els trets principals de les bases estipulen que la participació d'autors exclou aquells que hagin obtingut un primer premi de seixanta mil, un segon de quaranta, un s'espera obrir unes més àmplies possibilitats per la resta d'autors, els quals però no han d'oblidar que el concurs valorarà només aquelles obres que gaudeixin d'una remarcable dignitat musical.

Enguany s'amplia l'assignació de premis en metàl·lic. El total és de cent-cinquanta mil pessetes, repartides en un primer premi de seixanta mil, un segon de quaranta, un tercer de vint mil i tres accèssits de deu mil pessetes cadascun.

Recordem que la mecànica del concurs consisteix en que un jurat seleccioni sis sardanes de les presentades al concurs, les quals interpretades el dia de la Festa de la Sardana, en versió doble, o sigui, un vegada per cada una de les cobles actuals, són sotmeses a la votació del públic, per mitjà de la qual s'adjudiquen els premis anunciats. Enguany el públic tornarà a conèixer la identitat dels autors de les sis sardanes, ja que llurs noms es faran saber després que el Jurat hagi seleccionat les obres. El públic haurà de votar tres de les sardanes finalistes.

Les sardanes que vulguin optar el concurs hauran de presentar-se instrumentades per a còpia d'onze instru-

ments i a cada partitura s'hi hauran d'adjuntar les partitures i una reducció per a piano. apart, en sobre clos, hi constaran les senyes de l'autor. Els originals han de ser enviats a la Sub-direcció de Ràdio Nacional d'Espanya passeig de Gràcia, 1, quart pis, Barcelona-7, abans del dia 15 de setembre proper. A la part exterior de la tramesa cal fer constar "Premis Joaquim Serra".

Aplecs de sardanes

Diumenge, dia 1 de juny, se celebra l'Aplec de Calella de la Costa, un dels més populars dels molts que es realitzen durant l'any per les nostres contrades. La seva difusió és tant elevada que, pràcticament, cap comissió es llença a l'organització d'una festa similar en aquest dia, coneixedors de l'enorme expansió obtinguda per l'aplec calellenc.

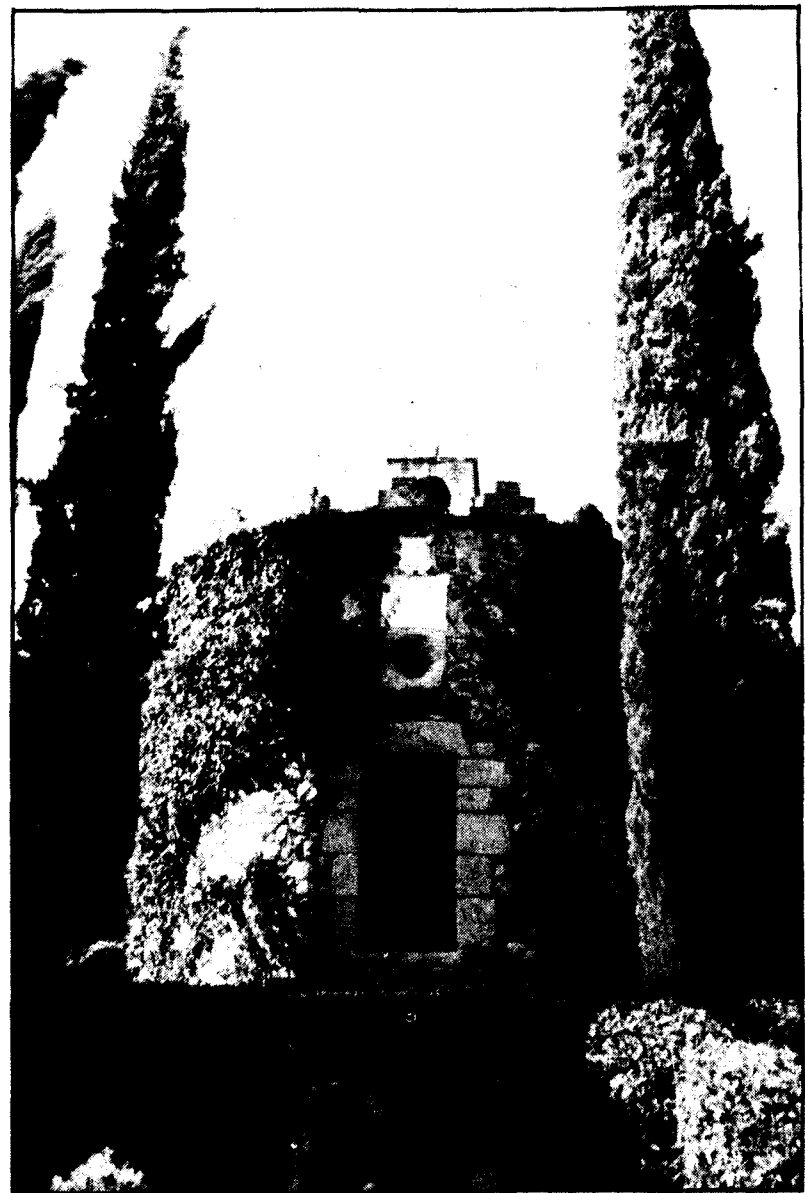
Enguany hi intervenen les cobles La Principal de la Bisbal, La Selvatana, Els Montgrins, Ciutat de Girona i Jovenívola de Sabadell. Les ballades se celebren matí i tarda al Parc Dalmau, i la de la nit al passeig Puigvert o passeig marítim.

No obstant però, a la comarca de l'Alt Camp, a Alcover, a l'ermita del Remei, no hi mancarà aquest mateix dia el seu particular aplec de sardanes, amb la intervenció, matí i tarda, de la còpia Comtal.

Josep Ventura

Excursionisme i cultura-36

Sant Pau de Bell-Lloc

Tenint el Vallès Oriental una gran quantitat de capelles i ermites, en tractar d'aquesta comarca el problema consisteix a triar-ne una. Vull dir també que no cal que l'edifici elegit sigui sempre d'estil romànic o d'una gran categoria arquitectònica i considero que de tant en tant us en puc proposar algun d'altres èpoques o estils, ja que crec que més o menys tots podem tenir la pròpia qualitat a descobrir o admirar dins la gran varietat que ens ofereix l'art arquitectònic eclesial.

Doncs bé, avui us voldria recomanar el municipi de la Roca del Vallès, dins el qual, si seguiu les meves indicacions, podreu visitar la capella coneguda pel nom de Sant Pau de Bell-lloc. L'edifici és de planta circular i no és pas romànic, encara qui hi hagi hagut algú que ho ha indicat, ja que es tracta d'una obra que ha aprofitat la torre de l'homenatge de l'antic castell que hi havia ben a tocar.

Us diré que si us situeu a Granollers us cal agafar la carretera que porta a Cardedeu, al quilòmetre divuit de la qual, després d'haver passat la gasolinera, us desviareu per una carretera asfaltada que al cap d'un quilòmetre llarg de distància us menarà al lloc on antigament existí el castell de Bell-lloc. En comptes del desaparegut castell -que fou destruït l'any 1808, durant la Guerra del Francès-, trobareu una masia que ara ocupa el seu terreny i a 50 metres escasos de distància tindreu l'objecte de l'excursió d'avui.

Podreu observar que la capella no té altra obertura que la porta i un petit ull de bou sobre seu, car com ja he dit no fou construïda com a capella, sinó fent ús de la torre que, naturalment, no presentava cap obertura a la part inferior, aprofitada posteriorment per aquesta església, ben curiosa per cert.

Ja que us trobeu en aquest lloc, per tal d'aprofitar bé l'excursió fóra recomanable una visita a Vilanova de la Roca on podríeu contemplar la bonica església parroquial de Sant Esteve -popularment coneguda per Santa Quitèria-, on es pot remarcar el campanar quadrat d'estil romànic amb belles arcuacions llombardes en totes quatre cares.

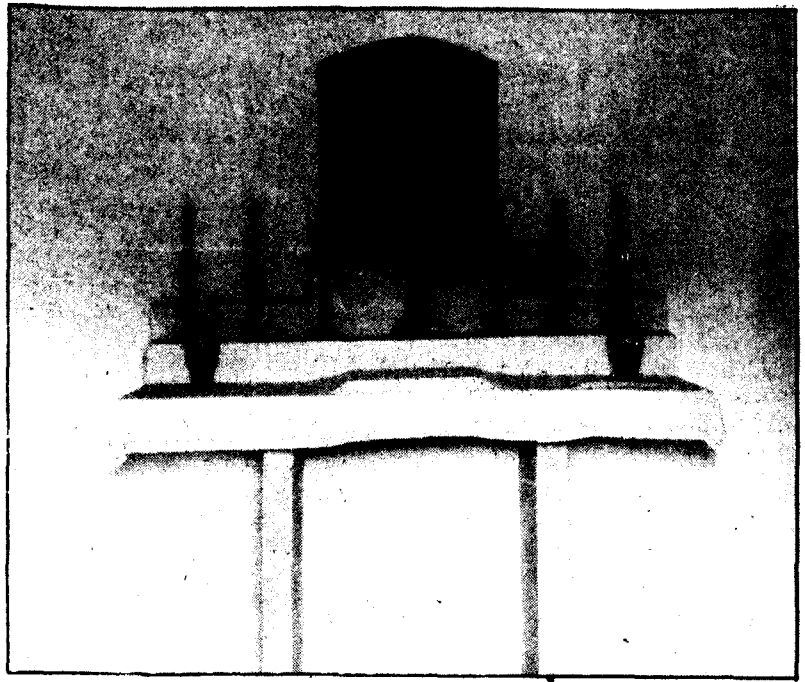
Volem acabar incitant els llaminers a adquirir els acreditats borregos, tan famosos arreu del nostre país.

Municipi: La Roca del Vallès

Comarca: Vallès Oriental

Situació als plans del cadastre (pla 393): 6° 01' 25" i 41° 37' 29"

Josep M. Gavín

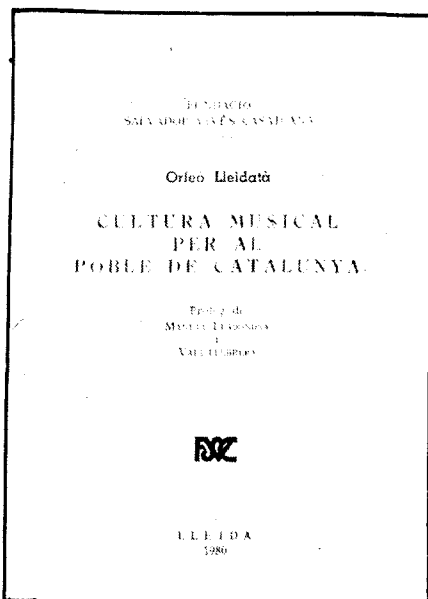
Un llibre

La cultura musical, una eina necessària

La preocupació per elevar el nivell cultural dels catalans és una constant del catalanisme polític. I dintre de la cultura destaca l'interès —existent al Principat d'ençà de la Renaixença— per la cultura musical.

Per això és simptomàtica, en el moment d'inaugurar l'Estatut d'autonomia, la preocupació per aconseguir que l'administració pública catalana tingui molt present aquest problema. I aleshores es comprèn l'aparició d'un llibre, sota el patrocini de la benemèrita Fundació Salvador Vives i Casajuana, dedicat especialment a plantejar-se, d'una manera planera però sense abandonar el rigor científic, el desenvolupament del cant coral a casa nostra. El cant coral té una profunda tradició a Catalunya. No en farem pas ara la història. Només en direm dos noms històrics: Anselm Clavé i Lluís Millet. Però val a dir que ni els Cors de Clavé són el que eren ni l'Orfeó Català és al lloc on el va deixar el mestre. Però afortunadament, a més dels moviments esmentats, a casa nostra hi ha moltes més coses; algunes, sortides en els darrers anys. I a tall d'exemple esmentem les corals de les terres ponentines, i en especial l'Orfeó Lleidatà que dirigeix el mestre Lluís Virgili.

Doncs bé, és precisament el nom de l'Orfeó Lleidatà el que va com autor del llibre que esmentem (1), però que a la primera pàgina concreta alguns noms: Trinitat Benseny, Ra-

mon Casals, Antoni Pujol, Narcís Saladrigues, Josep Vila i el mateix Lluís Virgili. Cal esmentar també el pròleg fet pel president de l'Orfeó Lleidatà, l'historiador Manuel Lladonosa. Però anant al contingut concret de l'obra, hem d'esmentar el treball dut a terme pel mateix Orfeó Lleidatà: ha creat una verdadera escola de la tècnica i la filosofia de la pedagogia de la direcció del cant coral a través dels cursos internacionals durant disset anys. Ha influït en la formació de ben prop de dos mil cantaires del nostre país, menats per un equip compacte i homogeni d'instructors.

A més d'això s'ha ocupat de la formació de monitors joves de cant per tal que anessin prenent el relleu dels directores que l'edat i altres circumstàncies posaren fora de servei.

Creuen en la conveniència de dos objectius de les corals: el món rural i el món immigrant. El primer, el qualifiquen de rebost de la catalanitat; i el segon esdevé el mitjà per a la seva integració i un irreversible agermanament, sobretot l'infantil.

A la segona part del llibre es desenvolupa un projecte per al creixement de la cultura musical del poble de Catalunya.

Així s'esmena la creació del Consell Nacional Popular de la Cultura Musical en el si del ministeri o conselleria de Cultura de la Generalitat; i es concreta i especifica un programa concret d'actuació. Així, la formació continuada dels mestres/monitors, la formació musical dels mestres, la iniciació dels infants a la direcció coral, la promoció de directors amb vista a la participació popular, etc. Es a dir, tot un programa d'actuació que suposo que tindrà molt present el nou equip que regeixi la Conselleria de Cultura de la Generalitat, i que crec que serà oportú que els en faci cas, puix que està ple d'experiència, de comprovada eficàcia i de patriotisme indiscutible.

Ferran Camps

(1) Cultura musical per al poble de Catalunya. Fundació Salvador Vives Casajuana. Lleida 1980

Memòries d'un misantrop

La carretera de mata

Dues carreteres es tocaven en forma de T davant el nucli urbà d'aquell poble de la costa: la que venia —o anava— de l'estació i la que travessava el terme d'orient a occident, de les eres de llevant a les de ponent, de la sortida del sol fins a l'ocàs, posem per cas. Aquesta era —i és— la carretera de l'interior, que no és el mateix que la carter de l'interior, governació o ordre públic, que diuen els ministres. Restava encara una altra carretera: el camí ral o carretera principal, que passa arran de la platja de marina, al costat de l'estació. Però avui fem-nos en interioritats i parlem de l'anterior, o sigui de la de l'interior.

Tal com ja podeu suposar, les interioritats sempre són recargolades. Aquella carretera no n'era una excepció. Tenia més giravolts que la televisió en català abans que li suprimissin el programa. I és clar, giravolt vol dir clatellada. Sobretot en el tram que va fins a la capital de comarca n'hi havia hagut tantes, s'hi havia matat tanta gent, que al poble en deien "la carretera de mata". O potser ho deien perquè a banda i banda de carretera hi havia molta mata de farigola i romaní entre els pins. O perquè potser l'havia dissenyada algun avantpassat de l'honorable Marta Mata. Vés a saber.

Aquella carretera "de mata", que travessava el nucli pobletà i les dues rieres un xic més amunt de llur junyent, s'anava tornant un eix director del creixement urbanístic, que en diuen ara. A banda i banda —de músics o d'atracadors— s'hi havien bastit xalets, torres, palauets i cases d'estiueig de milionari per amunt. Cada una, això sí, amb el seu jardinet net, o el seu bosquet quiet, o ambdues coses alhora, tot voltat de paret o tanca —tanca la porta i porta la clau— contra visitants no desitjats o rampinyaires anomenats "indesitjables".

D'aquelles cases de "senyors" no es podia pas dir "és un xalet que no mata". Reno! si mataven. A l'estiu mataven l'estona de panxa enlaire prenent el sol sobre la gespa del costat de la piscina. A l'hivern mataven el conill o el godall per fer-los a la brasa a la llar de foc, o a la "barbacoa", per matar el cuc de la gana. I mataven tostemps les cartes dels altres amb els trumfos i asos que tenien a les mans quan jugaven a poker o bridge. Aquest matament dels amos d'aquells palauets deu ser l'etimologia més versemblant de l'anomenada "carretera de mata".

Guillem del Món

Teatre

Les actituds humanes, d'actualitat

Per aquest cap de setmana cal destacar tres representacions teatrals francament bones, a Terrassa, Tarragona i Barcelona.

Al Centre Cultural de Terrassa, hi ha el grup sevillà "Teatro del Mediodía" que dies enrera fou convidat a participar al Festival de Teatres Estables, organitzat pel G.A.T. de l'Hospitalet; després d'ací, aniran al Teatre Lliure de Barcelona on actuaran durant una setmana. A Terrassa, avui i demà s'ens exposa un autor dramàtic que sap aprofundir la naturalesa de l'home. Lleó Tolstoi ens presenta, en la seva "Sonata a Kreutzer", una corrosiva relació matrimonial que malgrat tot és certa. És un espai escènic molt interessant de veure per les alternatives que ofereix Isabel Ayunar i Josep Minguell. En llurs papers, ens transmeten la decadència en què cau l'home quan no intenta

donar un sentit amb valor a la seva vida. Quan això s'esdevé en la parella matrimonial succeeixen totes les incongruències i contradiccions que ens exposa Tolstoi en la seva "Sonata a Kreutzer".

Excel·lent text, molt bona representació, amb un adequat i original muntatge.

A la Sala Villarroel de Barcelona, s'està representant "A los hombres del Futuro, yo Bertolt Brecht" i el 8 de juny es representarà a Tarragona dintre de la temporada teatral de primavera, que ha programat l'Ajuntament. "A los hombres del futuro, yo Bertolt Brecht", és un recital de poemes i cançons, amb la interpretació de Carme Sansa i Carles Lucena, acompanyats al piano per Jordi Reguant, amb les músiques de Hans Eisler i Kurt Weill. Entre moments poètics, crus, durs i divertits, Bertolt Brecht ens explica el conjunt de factors que pesen davant d'u-

na determinada actitud humana.

Per això ens demana "als homes del futur", quan revisem la història, ja sigui d'un país o d'una persona, que tinguem present que l'amor en totes les seves manifestacions, en aquest cas la de la comprensió, hi sigui present abans d'emetre els nostres judicis. Un recital que ens transmet diferents sentiments.

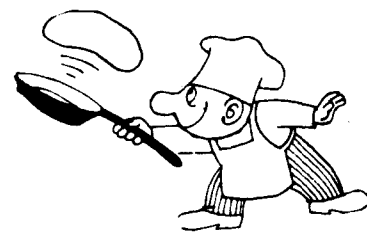
Carme Sansa i Carles Lucena, tant individualment com en el seu conjunt, ens demostren allò que l'autor intenta dir-nos. És un bon espectacle que es pot veure a partir dels catorze anys.

A partir d'aquesta edat els catorze anys, i potser fins i tot una mica abans, es poden apropar sol o amb algun dels vostres fills a veure "Soñando bajo la lluvia..." con paraguas rotos", interpretat per estrelles d'aviu i de sempre.

C. Anfosso

Cuina

per M.ª Glòria Muntanola

ARRÒS PIRÀMIDE

mig quilo d'arròs
mig quilo de mongetes tendres
mig quilo de tomàquets madurs
2 ous
una culleradeta de sucre
100 grams de mantega

Renteu els tomàquets, tal·leu-los a trossos i poseu-los a coure amb un raig d'oli, fins que quedin com una melmelada espessa, llavors passeu-los per un colador fi, afegiu-hi una mica de sal i mitja culleradeta de sucre. Ha de quedar una mica espessa. Poseu a coure l'arròs amb aigua bullint i sal, durant 15 minuts, després renteu-lo a raig d'aigua freda i escorreu-ho.

Traieu els fils de les mongetes, partiu-les per la meitat, i si són amples, tal·leu-les fines, fent 3 o 4 trossos de cada una d'elles. Poseu-les a coure amb aigua bullint i sal durant 15 minuts, després escorreu-les. Feu una truita rodona, amb els dos ous batuts i un polsim de sal, doneu-li la volta amb una tapadora i deixeu-la a la paella perquè es mantingui calenta.

Fregiu l'arròs i les mongetes amb mantega. Poseu l'arròs en forma de piràmide al mig de la plata, damunt l'arròs poseu-hi les mongetes i al voltant, la salsa de tomàquet, i per damunt de l'arròs, tires de truita d'un dit d'ample. Abans de servir-ho ho podeu posar al forn perquè s'escalfi.

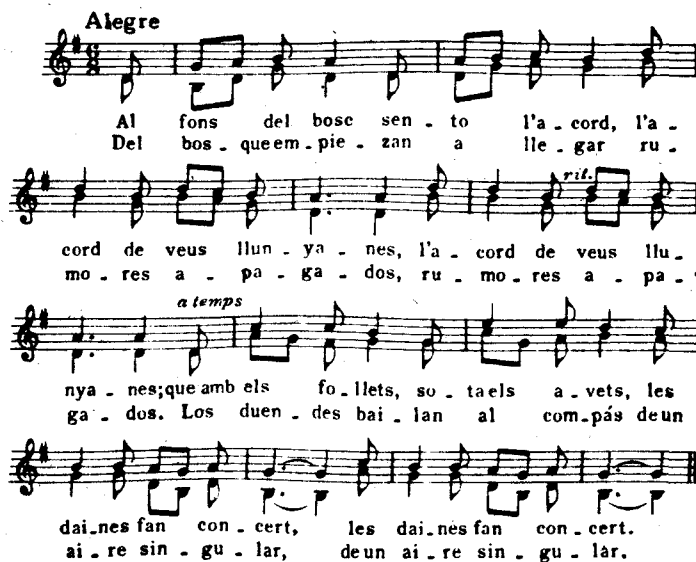
BRAÇ DE GITANO DE NATA

Per al bescuit
100 grams de farina
100 grams de sucre glas
4 ous
1 culleradeta de "Royal"
ratlladura de llimona
Per al farcit
250 grams de nata
200 grams de sucre glas
1 full de paper de barba

Prepareu la "planxa" del braç de gitano: bateu els 4 rovells amb 100 grams de sucre glas, fins que formi relleu, després afegiu-hi a poc a poc els 100 grams de farina, juntament amb el llevat "Royal", després afegiu-hi la ratlladura de mitja llimona i finalment les clares batudes a punt de neu forta. Prepareu una caixa amb el paper de barba, doblegant les voreres i aguantant-ho amb unes agulles de cap a les cantonades, d'un tamany aproximadament de 26 x 33 centímetres. Poseu aquesta caixa damunt la plata de forn i ompliu-la amb tot això que heu preparat, estenent-la bé perquè cobreixi tot el paper. Fiqueu-lo al forn, suau, uns 8 o 10 minuts i quan estigui llest, volqueu el paper damunt d'un tovalló i amb l'ajut d'un ganivet, desenganxeu el bescuit del paper, enrotlleu-ho junt amb el tovalló, per a donar-li forma. Quan sigui fred, farciu-ho amb la nata ensucrada i poseu-lo damunt de paper de plata i blonda, i per sobre, el sucre glas.

La partitura setmanal

Al fons del bosc

Fugen del cor dolors i planys
quan s'alça la gatzara
que fan els corns dels nans bufant
closques de cargols blancs. (bis)

El festival no és pas a prop,
però l'eco l'acosta
i ens puny el cor duent enyor
tot recordant l'amor. (bis)

Mn. J. M.ª Bosch

Los gamos saltan, vienen, van...
sus cuernos entrecocan;
y nace el ritmo montañés
que inicia el festival. (bis)
La ardilla acude, el jabalí,
la zorra y el lagarto...
Del bosque llega ya un rumor
creciente y seductor. (bis)

D. P.

Nens i cap de setmana

Val la pena de fer una visita a la Fundació Miró. A partir d'avui i fins el 29 de juny us ho recomanem molt especialment. El teatre infantil resta molt ben cobert pel "Collectiu d'Animació", que ofereix un espectacle on els comediants ens animaran per mitjà del seu teatre de marionetes, llurs cançons i habilitats, ja que amb això ens apropem al món del circ, amb el seu humor, al món dels pallasos. Tenen una gràcia especial que ens fan recordar, en la seva manera conceptual, els antics ambulants.

Pel seu contingut va adreçat a un públic gairebé infantil, fins els onze anys. Però no obstant, per la seva expressió i qualitat artística fa que es recomani a qualsevol edat. Hi ha funcions cada dissabte a les 5,30 i els diumenges a les 11,30 i a la 1 del migdia. L'entrada: 100 ptes.

I ja que sou a la Fundació, us recomano de veure les diverses manifestacions artístiques que per a nosaltres ha deixat aquest genial actor que no és altre que Lindsay Kemp. La bellesa plàstica, l'exposició de pel·lícules, murals, pintures i més de cent dibuixos, fan aconsellable aquesta particular exposició que pretén apropar el públic cap a d'altres tipus d'art. Per aquesta mateixa raó, val la pena que els infants ho vegin.

Comarques Dissabte

L'Hospitalet de l'Infant. A la plaça, a les 5,30, jocs de màgia amb la "Capsa Mágica". Un bon espectacle per a tots.

Cornellà. Cançons populars amb Toni Giménez, a les 4 a l'Avinguda Martorell.

Alforja. A les 5,30 al parc Municipal, Cercavila amb "Taron-

jada Natural", i a les 7, pantomima i humor amb "Pa de Ral".
Diumenge

Vilafranca del Penedès. A les 7 de la tarda, als jardins Tivoli, Cançons populars amb Xesco Boix.

Figueres. Al Casino, a les 5 de la tarda, cançons populars amb "L'arc en el cel".

Cerdanyola del Vallès. A l'ermita de Sant Iscle, a les 4 de la tarda, "Titelles Naip".

Olot. Festa del Circ, al parc Nou, a les 4 de la tarda, amb els pallasos "Pep Saltimbanqui i Bucoi".

L'Espluga de Francolí. Al Casalet, a les 5,30 de la tarda, es passarà la pel·lícula "El maravilloso mundo de los Hnos. Grimm", i animació amb Noè Ribas.

La Garriga - Gran Festa Rialles. A les 11,30, concentració de bicicletes i marxa a la plaça del Silenci. A les 12,30 Jymkama. A la 1,30 gran paella d'arròs. A les 6 "Escenari obert". A les 7 ball amb l'orquestrina "Arc tris tras", al final del passeig.

Terrassa. Festa Fi de Curs Rialles. A les 11,30, representació de "Rat Rat, què hi fas al forat?" per l'A.T.I.M.; després, cercavila i animació amb "Taronjada Natural".

Fires i Festes Majors

Diumenge 1 de juny

Vilaller és un poblet molt petit situat a Lleida, a la comarca de l'Alta Ribagorça. Comunica amb la carretera de Tortosa a França per la Vall d'Aran. Avui hi ha fira de bestiar. Són boniques de visitar les diferents ermites de les seves contrades, anomenades de la Mare de Déu de Riupedrós, de Sant Antoni i la de Sant Mament.

Estem ja molt a prop del Corpus, festa que se celebra molt especialment a Berga.

El dia del Corpus i el diumenge següent, se celebra la tradicional festa de la Patum. Berga està situada a la comarca del Berguedà, al peu de la muntanya de Queralt. Prop del riu Metge. Comunica amb la carretera de Manresa a la Pobla de Lillet, de Solsona a Ripoll, i de Berga a Sant Llorenç de Morunys. Hi ha estació de tren a Olvan, a uns 5 quilòmetres. A la muntanya de Queralt hi ha el santuari dedicat a la Mare de Déu. Té una bonica església romànica dedicada a Sant Pere de Madrona, i un museu dedicat a l'arqueologia un museu dedicat a l'arqueologia i la història local.

Però, què és la Patum? L'origen de la Patum, com altres fets de festes populars, és confós i es presta a diverses interpretacions. Nombrosos documents consultats relacionen l'origen d'aquesta festa bergadana amb l'establiment de la festa del Corpus Christi a la Cristianitat. La seva celebració es manifesta amb les processons en les quals el poble hi prenien part fent molta gresca.

La Patum és una barreja de cosa mítica i religiosa, del color, del foc, dels símbols, del soroll i la pólvora, de la història i la poesia. La festa comença el diumenge abans del Corpus, tot prenent-hi part les Maces o diables i el Taball.

A la Patum hi veurem ritus religiosos i pagans. Caps grossos, gegants, diables. Assistirem a la lluita entre les Maces (diables) i Sant Miquel. La Patum és una festa que perdura amb el gust del seu origen folklòric. Val la pena d'anar-hi per a veure aquesta singular i rica festa bergadana.

Carme Anfosso

La Salle de Palamós ha celebrat el 75 aniversari

Enguany fa 75 anys que els Germans de La Salle anaren a Palamós a exercir la seva tasca educadora de la mainada. Amb aquest motiu el passat 18 de maig la junta del col·legi i dels antics alumnes varen organitzar un complet programa d'actes: una exposició, competició de bàsquet, jocs per mainada i grans, una ballada de sardanes al pati del col·legi, un dinar de germanor, l'elevació d'un globus aerostàtic, un viatge per mar amb els Creuers Costa Brava i un festival de fi de festa, amb intervenció de diferents col·legis La Salle.

Història dels "hermanos" a Palamós

Els fets més sobressortints en aquests 75 anys són: 1879, M. Georges Dreutler, de Lió, amb data 3 de març demanà Germans i els oferí una casa a Palamós. 1905, es comprà el denominat Parc de Sant Joan de Palamós i el dia 1 d'octubre s'obrí un col·legi i una escola gratuïta al xalet del Parc. 1909, durant la Setmana Tràgica cremaren el col·legi-parc i els germans foren maltractats. 1912, es recomençaren les classes, seguien després uns quants anys de penúria. 1922, Palamós es consolidà i començà el seu floriment. 1930, es celebraren amb solemnitat els primers 25 anys. 1936, dispersió dels Germans, dos d'ells foren morts a Torrent. 1939, el 15 de setembre començà el curs nomenant-se director al germà Pere Nonó. 1946, aquest fou un any d'incerteses i trontollades, però mercès a un Patronat que es va formar, s'afirmà el col·legi i prengué noves forces amb el germà Ambrosi-Rafael,

al qual el poble posteriorment li dedicà un carrer. 1947, es fundà l'Associació d'antics alumnes. 1951 es donà el nom de Sant Joan Bta. de la Salle a un cèntric carrer. 1955, es celebrà amb grans cerimònies el cinquantenari de la fundació. 1962, al maig concentració de FALCA a Palamós. 1964, començà el Batxillerat, col·legi lliure adaptat i s'inauguraren les classes, beneïdes pel llavors bisbe de Girona, doctor Narcís Jubany. 1979, remodelació i ampliació del col·legi amb noves aules i vivenda dels Germans. I ara, al maig del 1980 setanta-cinc anys del col·legi!

Es deia Joan Baptista i més familiarment La Salle

En Joan Baptista va néixer a Reims (França), ell va ser el fundador de La Salle. Durant els seus anys joves, va conrear les seves capacitats tot adquirint una cultura profunda, amb el suport del testimoni dels graus acadèmics i l'estimació dels seus professors i companys. La Salle com li deien familiarment es fa capellà, i des de llavors la seva vida resta segellada d'un viu sentit eclesial, un esperit evangelitzador, i una clara preferència pels nens sense escola ni educació. Obert a les realitats i necessitats del seu temps, va fer palesos notables d'educador, que li facilitarien l'apropament als nens i als joves. Creà llavors per a ells, formes educatives més aptes i assequibles. Les escoles que va fundar resten obertes a tothom. Va servir el jovent sense distinció de classes ni categories socials i molt especialment els més petits.

al pretori, van aixecar llurs braços al cel i esclataren:

-¡No tenim altre rei que el César!

I la xusme seguí bramant i "bordant"...

Pilat donà uns cops als braços de pedra del tribunal amb els palmells de les seves mans i bruscament s'aixecà, desapareixent a l'interior del pretori.

I ordenà als seus oficials que ho disposessin tot per l'execució immediata de la sentència de mort: crucifixió.

Divendres, 10,45

Fermats pels turmells

...Jesús de Natzaret fou portat novament al mig del pati d'armes. Feia estona que s'havien retirat les centúries romanes, especialment alertades i escampades als voltants de la fortalesa Antònia -seu del procurador Ponci Pilat durant la seva estada a Jerusalem- i disposades, com dic, a repel·lir el mínim rebrot de violència en aquell matí plé d'incerteses.

L'actitud dels soldats que el custodiaven -i sobretot la del centurió encarregat per Pilat de l'acompliment de l'execució- havia variat de manera sensible a partir de que el procurador fes pública la seva decisió d'acabar amb la vida del detingut. D'aleshores ençà, les burles desaparegueren. I en la cara de la majoria dels soldats que va topar amb el Galileu s'hi llegia fàcilment una certa compassió...

Del primer moment que Jesús començà a ser interrogat pel romà la totalitat de la guarnició va adonar-se dels desigs de procurador, que intentava inútilment de posar-lo en llibertat.

Un dels guardians, alliberà Jesús dels seus lligams. I, durant un moment, el Natzaré aixecà el seu rostre sagnant cara aquell tebi sol de migdia. Però els seus ulls estaven tan inflamats a causa dels cops i fuetades, que gairabé s'adonà de l'acusada transparència d'aquell cel turquesa. Això sí, les orenetes havien fugit, evitant, com sempre, el fort de la calor.

A una ordre del centurió, un dels soldats, situant-se d'esquena del condemnat, li va aixecar els dos braços fins col·locar-los en creu. I així el sostingué mentre un altre membre de l'ecolta, per la banda frontal, i després d'empènyer violentament el cap del Crist cap enera, enganxà la seva llança al cos del Galileu, en línia amb els braços. D'aquesta manera va poder amidar la seva "envergadura", transmeten al responsable dels magatzems de la guarnició la mida exacta del patibulum que el detingut havia de carregar.

I, amb igual precisió, els científics han pogut deduir i demostrar el que ja s'entendria als Evangelis: a Jesús de Natzaret el colpiren en el mateix rostre.

Vegem-ho.

La desviació de l'arc del nas vers l'esquerra és clarament visible en el llençol. Com també ho és, fent línia amb ella, la contusió de forma triangular en la regió cigomàtica (1) dreta.

Textualment ho afirmen tots els metges.

"Justament allà on confina el cartíleg amb l'os nasal, i on s'observa una zona escoriada i contusa, el nas inicia una lleugera desviació cap a l'esquerra... Es tracta, evidentment, d'una bastonada, donada amb un pal més aviat curt, rodó, amb un diàmetre màxim de 4 a 5 centímetres, la duresa de contusió de la qual ha estat més violent en la seva extremitat. Es dir, sobre el nas. I d'una violència una mica menys violent sota la regió cigomàtica dreta.

"El cop va descarregar-lo un individu que es trobava a la dreta de l'agredit i empenyava el bastó amb l'esquerra."

Recordem que durant l'interrogatori a la casa d'Anàs, el Natzaré fou copejat per un dels criats o policies del Sanedrí. I Joan en el seu Evangeli, fa servir el mot ràpisma per descriure aquest cop. Aquet vocable significa el grec i en general un cop donat amb un pa, garrot o bastó. La Vulgata, per contra, el tradueix com "bofetada".

Tampoc hem d'oblidar que, mentre els romans copejaven amb la dreta, els jueus ho feien amb l'esquerra.

Això darrer era lògic, donat que el poble jueu escrivia a l'estil semític: de dreta a esquerra, fent ús, per un general, de l'esquerra.

Si el que va donar els cops era un servent del summe pontífex, resulta natural imaginar que la seva ma esquerra tingués més habilitat que no pas la dreta.

I un darrer i curiós detall, aportat pels científics: La planta que va fer servir la guàrdia romana per a confeccionar el "casquet" d'espines pogué ser la que els botànics coneixen com "espina de Crist" (Ziziphus spina Christi) que creix a Síria.

Es tracta d'un arbust no massa gros, d'uns 2 o 3 metres d'alçada, amb branques que fàcilment es poden corbar. Les arrencades de les fulles presenten dues espines en forma de ganxo. Segons el botànic G.E. Post, aquesta planta creixia als voltants de Jerusalem, sobretot, en els indrets tocant al Gòlgota.

Obra Atlètico-Recreativa de Barcelona

CLASIFICACIÓ FUTBOL-SALA

L'entrenador, l'equip i la figura

1ª CATEGORIA PREFERENT		1ª CATEGORIA	
1 WAWANCO	36r	1 GRANVIA MAR B	30p
2 GRANVIA MAR A	34p	2 M. METALURGICA	30b
3 RUBINEC	30p	3 SANT ANDREU	26p
4 A. CASPE	26r	4 JESUS MARIA JOSE	21p
5 CAN CULAPI	26p	5 LLAMPECS	21r
6 BUEN PASTOR A	19p	6 MAPHIAS	19p
7 STA. COLOMA A	18p	7 PROVENZAL	19b
8 SAN JORGE	15p	8 HOSPITALET	16p
9 MAQUINISTA	15p	9 LA FLORESTA	14
10 METROPOLITANO	15p	10 LAKERS	10p
11 STA ISABEL	14p	11 SARRIO	7p
12 CARIOCAS	11p		
2ª CATEGORIA PREFERENT		2ª CATEGORIA	
1 BELLVITGE	43b	1 SEAT	39p
2 CP ROSER	40p	2 OL. DE SANTS	35p
3 CD COLL	37p	3 LACER	28p
4 C. OCCIDENTE	32p	4 STA. EULALIA	27r
5 P. MANANET	29p	5 STA COLOMA B	27p
6 AT. CATALUNYA	28p	6 ARCO IRIS	25p
7 CATALUNYA FS	27p	7 UD FENIX	19p
8 BUEN PASTOR B	22p	8 RACING GÜELL	18p
9 OLIMPIC CFS	21p	9 ESPORT 2001	11p
10 UD ESPORT	16p	10 GE AMICS 77	9p
11 TRAMUNTANA	12p	11 SEBER FS	7p
12 CAFF 77	11p	12 SIS CATALA	1p
13 CFS PAVIA	11p		
14 MARE NOSTRUM	10p		
3ª CATEGORIA PREFERENT		3ª CATEGORIA	
1 GEMINIS	41p	1 PODIUM	47p
2 UD FLORA	31p	2 POMPEYA	32p
3 TETE'S EC	31p	3 SANT ANTONI P	40p
4 FLAMINGO FS	29p	4 ZANGANOS	34p
5 GRUPS SIS	25p	5 C. BADALONES	33p
6 C. CHASYR	25p	6 INTERVIU	29p
7 ATHENEUM	19p	7 JUVENTUD GM	28p
8 PELNOM	16p	8 ICARIA	21p
9 A. DE SANTS	16p	9 ED. VICTORIA	19p
10 W. CHAMPION	15p	10 SP CAN BARO	15p
11 INA EC	2p	11 FAUSTO VESTIR	15p
12 FELIÇOS	1p	12 FARO ESPAÑOLA	14p
		13 BANCO PASTOR	9p
		14 RANGERS DOCS	3p

Ja que el futbol sala és un esport que està en els seus inicis, de moment no hi ha cap entrenador que pugui comptar en el seu equip amb la col·laboració de cap figura que, per si mateixa, es vegi amb cor de resoldre un partit; és aquesta circumstància el motiu de molts problemes dels entrenadors.

Per això és aconsellable que tots ells es mentalitzin i es plantegin aquest problema; i que intentin per tots els mitjans al seu abast que llurs jugadors facin, o procurin fer, una tasca d'equip (o sigui, de tots per a tots, ja que fins aleshores no existeix la figura en la qual es pugui recolzar tot el treball de l'equip) i que aquest jugador sigui l'eix de tots els moviments, ja siguin ofensius o defensius. I quan arribi l'hora en la qual es pugui disposar d'un element rellevant en l'equip, els altres jugadors mai no hauran de sentir-se disminuïts en la seva aportació, ja que també són importants en l'acoblament; amb la

seva tasca personal, el futbol sala és un esport d'associació, és a dir, de grup; i de triomfar en equip ja sigui amb "genis" o sense ells, i amb la responsabilitat de tots, la qual cosa ha d'obligar els entrenadors a un treball de conjunt, tot esperant que

les futures figures facin la seva aparició, i amb ells es puguin realitzar les idees, els esquemes i posicions tàctiques d'un equip, pensant sempre en benefici de l'esport, que consisteix a intentar de millorar-lo, ja sigui amb figures o sense elles.

Per tant, el nostre consell és: que l'entrenador, mentre no es mostri el contrari, ha d'adreçar tot el seu esforç i treball en el futbol sala de conjunt. Així es podrà aconseguir, en un futur no molt llunyà, amb el propi sacrifici i el dels jugadors, aquestes figures que al capdevall han d'ésser les que donin nom al nostre estimat esport, del qual n'estem molt contents d'ésser pioners, éssent a més el nostre col·legi d'entrenadors el primer que ha format els preparadors que han d'ensenyar i dirigir el nostre futbol sala.

Pere Banús

Un servei
a la fe cristiana
**Catalunya
Cristiana**

Divendres, 10,15 h.

Xantatge polític contra Pilat

...El procurador Ponci Pilat mirà de fit a fit al detingut. Molt a la vora de Jesús, el centurió responsable de la flagel·lació seguia amaten fins l'últim parpelleig del Natzarè, disposat, juntament amb dos soldats més, a intervenir en el cas de defalliment del Galileu.

Silenciosament, Pilat caminà al voltant de Jesús de Natzarè, que continuava amb la testa lleugerament decantada vers el brillant marbre del Pretori. La seva respiració, a poc a poc, s'havia anat acompassant. El romà no va poder dissimular una ganyota d'horror quan -passant prop de l'espatlla- va observar extenses taques de sang a la túnica. Després va reparar en les lloses d'aquell marbre de brocatell, urc de la fortalesa Antònia, i es contrarià al veres ruixades per grosses gotes de sang.

I a la vegada que senyalava amb el seu dit índex l'elm d'arços, interrogà amb l'esguard al centurió. Aquest, per tota resposta, s'arrossà d'espatlles.

Ponci Pilat sentí commiseració per aquell fill d'Israel. Mes ell era el procurador i no podia fer externs els seus sentiments, i menys encara davant dels seus subordinats. No obstant, alguna cosa al fons del seu cor, l'obligava a desitjar la llibertat d'aquell extraordinari Jesús de Natzarè. I tractà una vegada més de salvar-lo. Va fer un gest als seus soldats perquè el traguessin davant la multitud que seguia concentrada davant el palau, tal i com ho feien per costum en aquelles dates de la Pasqua, esperant l'alliberament d'un reu.

Quan Pilat va mostrar Jesús a la multitud, un nou clamor, gairabé va apagar les paraules del procurador:

-¡Guaiteu!, us el porto a fora perquè sapigueu que no trobo cap mena de delictes en ell...

Però els summes sacerdots havien fet córrer consignes i monedes entre els jueus a fi de que es manifestessin a favor de la mort del Natzarè. I tan bon punt com Jesús aparegué davant del poble, només s'escoltà una sola paraula:

"Crucifiqueu-lo... Crucifiqueu-lo!"

Ponci Pilat, irritat, ordenà silenci. I ensenyant al Galileu els hi digué:

-Preneu-lo vosaltres... i crucifiqueu-lo! Jo no hi trobo cap delictes en ell.

Un dels summes sacerdots, prenent la paraula, respongué al procurador:

-¡Nosaltres tenim una Llei, i segon aquesta Llei, ha de morir... doncs es fa dir Fill de Déu!

I els milers de jueus que s'amuntegaven ja davant la fortalesa Antònia, en el pujol, esclataren amb noves veus i protestes, exigint al romà que crucifiqués a Jesús.

¿Fill de Déu?

Allò era nou per a Ponci Pilat. I bon xic confús i sorprès, va ordenar que entressin el reu al pretori. Entretant, la guàrdia del palau havia estat reforçada, preveient qualsevol acte de violència per la banda de l'airat poble jueu. El mateix procurador havia advertit als seus oficials que en cas de desordre intervinguessin amb energia.

Aquella situació, en veritat, començava a molestar Ponci Pilat.

-¿No em dius res...?

Davant del silenci de l'arrestat, el centurió avançà fins Jesús, disposat a punir aquella insolència. Mes el procurador es va ançar a l'oficial romà i, encarant-se amb el Galileu, tornà preguntar-li amb veu amenaçadora:

-¿No sabeu que tinc poder per deixar-te anar i poder per clavar-te a la creu?

Immediatament, Jesús -que continuava amb les mans lligades- va murmurar:

No tindries contra meu cap poder, si no se t'hagués donat de dalt... Per això, aquell que m'ha lliurat a tu bé un pecat més gran.

I Jesús sostingué la mirada del procurador.

Pilat estava segur. En aquell home no hi havia supèrbia. No era aquell l'esguard, ni el to d'un arrogant. ¿Es tractava d'un foll...?

¿O estava de debó davant d'un profeta...?

Però, ¿com era possible que parlés així un individu que havia estat tan durament assotat i humiliat...?

"Llàstima de no haver-te conegut abans", pensà el procurador.

Era l'hora sexta quan arribaren fins al romà uns crits que va intranquil·litzar-lo una cosa de no dir.

-¡Si deixes anar a aquest -bramaba la torba-, no ets amic del César...! Tothom qui es proclami rei s'enfronta amb el César...!

Allò ja era massa. Si la creixent rebel·lió dels jueus, en vigílies de Pasqua, arribava a les oïdes del César, els seus favors davant el César podien veure's en un seriós perill.

I no obstant ser ben conscient de la dura pressió de que estava essent objecte per part del Sanedrí, Pilat titubejà.

Va asseure's novament al tribunal, en el lloc conegut com "enllosat", i col·locà a Jesús al seu costat. I va cridar el procurador:

-¡Aquí teniu al vostre rei...!

Però els manifestants cridaren amb força:

-¡Fora, fora...! Crucifica'l...!

I el romà va insistir:

-Es al vostre rei a qui vaig a crucificar...?

Els summes sacerdots, que havien anat ocupant un lloc més tocant

L'Orquestra del Baix Llobregat

Properament es presentaran els estatuts de l'Associació d'Amics de la Música del Baix Llobregat, institució que vol engegar una orquestra comarcal. Inicialment serà una orquestra de cambra formada per vint-i-set professors, però amb ganes de formar un conjunt simfònic en una comarca superpoblada (més de mig milió d'habitants) orfe de música. La nova institució musical pretén inculcar, a tots els nivells, el gust i l'amor per la bona música, però especialment als joves i menuts. De manera que s'estendrà l'ensenyament de música a totes les escoles i es connectarà amb directors i professors perquè, sistemàticament, es donguin classes de música. Es demanaran subvencions als ajuntaments de la comarca i també s'han iniciat gestions al ministeri de Cultura de la Generalitat, i a la seva pròpia presidència, per aconseguir ajuda. També han demanat al Congrés de Cultura Catalana i a altres entitats culturals i recreatives i a totes les gents amants de la música del Baix Llobregat, ajut i col·laboració.

La iniciativa d'aquesta entitat i orquestra és d'en Jordi Gorés, director dels cors Orfeó Català de Cornellà, Pau Casals de Palau de la Música, Elisard Sala de l'Hospitalet del Llobregat i Ferran Sors de Sant Andreu de la Barca. El fet que estigui treballant en cors de diferents ciutats significarà que és donarà una visió comarcalista a l'orquestra i ja està previst fer concerts en totes les poblacions de la comarca sense excloure altres llocs de Catalunya.

Centenari del mestre Llongueras

El dia sis s'escau el centenari del naixement del Mestre Joan Llongueras i amb aquest motiu a les dotze del migdia s'inaugurarà una placa commemorativa a la casa nadiua de la plaça de Marquilles n. 4 de Barcelona. A l'acte hi assistirà el batlle de Barcelona.

A dos quarts de vuit del vespre, Missa a la Catedral de Barcelona, celebrada pel Cardenal Jubany, arquebisbe de Barcelona. Hi participarà l'Orfeó Català.

Festival de música militar a Peníscola

Dintre del programa general del dia de les forces armades, el dissabte dia 7 de juny es farà a Peníscola, a la

L'Escolania de Montserrat actuarà en el IV Centenari de sant Pere Claver

Verdú.— La vila de Verdú es sent joiosa de poder comptar en aquest any claverià, amb la participació del grup de veus blanques més cobejat del món, l'Escolania de Montserrat.

Serà el segon concert que faran a fora de la basílica, després de la triomfal gira al Benelux de la que en féu grans elogis la premsa de Bèlgica, Holanda i Luxemburg on actuaren a les poblacions de Lieja, Dendermonde, Amberes, Bruges, Ueberchi i Haarlem.

L'Escolania donarà aquest concert, festejant la commemoració del quart Centenari del naixement de S. Pere Claver i també d'homenatge al mestre Joan Cererols compositor, fill de Martorell del qual aquest any es

compleix el tercer centenari de la seva mort ocorreguda a Montserrat. Cererols fou escolà a Montserrat. Als 18 anys ingressà com a monjo i fou mestre de música de l'escolania i mestre de capella durant més de 30 anys. Compositor d'innombrables peces musicals, algunes de les quals s'han perdut; i fou precisament a Verdú, a l'arxiu parroquial, on es descobrí cap a l'any 1930 un interessant fons musical en el qual hi figuraven diferents obres de Cererols que foren divulgades per el P. David Pujol i que avui es guarden a l'arxiu de la Biblioteca de Catalunya una de les quals es la famosa "Salve dels Ecos".

Heus aquí perquè la modesta vila de Verdú s'ha fet mereixedora d'es-

ser estatge d'aquest aureolat conjunt musical que actuarà ajudant Déu el dijous dia 26 de juny a les 10 de la vesprada.

Aquesta audició ha rebut el suport i patrocini de "La Caixa".

La notícia ha despertat molt interès a la nostra contrada i grups de Solsona, Guissona i Anglesola així com particulars d'altres poblacions. Molts ja s'han adreçat a la comissió organitzadora interessant-se per la reserva de localitats.

Si hom desitja més informació pot dirigir-se a la Comissió organitzadora del IV Centenari del naixement de S. Pere Claver a Verdú.

R. Boleda

comarca del Baix Maestrat, el Tercer Festival de Música Militar, la direcció del qual anirà a càrrec del comandant músic d'infanteria de marina, Agustí Bertomeu. Hi participaran entre altres les agrupacions musicals de la legió, terç de Llevant d'infanteria de marina, comandament aeri de transport, comandància mòbil de la guàrdia civil, grup de l'escola d'educació física de Toledo, banda de música de la policia nacional i una agrupació coral civil mixta de Castelló

El festival es farà a l'esplanada del port de Peníscola a les nou del vespre i la televisió n'enregistrarà per donar-lo en diferit el diumenge dia 8 de juny.

Medalla d'or de Ràdio Nacional

Barcelona.— Ha estat atorgada la Medalla d'Or de Ràdio Nacional, a la soprano M. Antonia Martín Regueiro, per la seva labor interpretativa en "La Cenerentola", de Rossini,

en la darrera temporada del Gran Teatre del Liceu.

XL Aniversari de l'Orfeó Català de Mèxic

Mèxic.— A l'auditori Silvestre Revueltas, fou celebrada una audició extraordinària commemorativa del quarantè aniversari de la Massa Coral de l'Orfeó Català de Mèxic, la qual havia donat la primera audició el mes de març del 1940.

II Tribuna de Joves Intèrprets

A Ciutat de Mallorca s'ha celebrat la II Tribuna de joves intèrprets convocada per Joventuts Musicals i patrocinada per la Direcció General de Joventut. Les primeres tingueren lloc a Sitges ara fa un any. Es concedeixen premis de 100.000 pts., per a solistes i 300.000 per a grups de cambra.

Concert de la Coral Joia a Gràcia

El diumenge dia 1 de juny vinent, a les 6.30 de la tarda i als locals de l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia, carrer del Sol, núm. 8, Barcelona, tindrà lloc el tradicional concert commemoratiu de la diada d'aquest Sant, a cura de la CORAL JOIA, dirigida per Josep Rius, i l'actuació de la soprano Carme Pardo, acompanyada al piano per Josep Rius. S'interpretarà un atractiu programa de cançons.

Una "Flauta màgica" persa

Normalment la deliciosa òpera de Wolfgang Amadeus Mozart "La flauta màgica" és representada en un ambient egipci encara que en un ambient ple de simbolisme maçònic. I així és feu, també en la meravellosa versió fílmica del suec Bergman que tan ha difós aquesta òpera i que ara s'ha presentat amb un altra adaptació.

Es tracta de la representació feta al Grand-Théâtre de Nancy (França) amb una escenificació inspirada en les miniatures perses prèvies a la invasió àrab. I així els vestits són imitació dels antics dervitx i afgans. Tot plegat es situa molt bé a la pàtria de Zoroastre a "Tamino" i a "Papageno".

Aquesta voluntat de renovació intel·ligent i mesurada caldria que s'estengués de manera que les representacions operístiques tinguessin nous alicients i més quan és tracta d'una obra que permet prendre's certes llibertats. Recordem que "La flauta màgica" té un rebuscat argument basat en un text alemany de E. J. Schikaneder i L. Giesecke, text que li fou imposat a Mozart.

La temporada 80-81 a l'Opera de París

Arreu del món les direccions dels teatres d'òpera ja presenten els programes de la propera temporada. L'Òpera parisenca que serà dirigida, a partir d'ara, per Bernard Lefort, presenta setze interessants programes dels quals tan sols una minoria són de repertori clàssic. Es a dir que hi ha una gran renovació presentant obres noves i antigues quasi bé desconegudes. El repertori té un altre alicient: els acords de cooperació amb altres teatres de prestigi que, amb aquest intercanvi, poden gaudir de presentacions inèdites i trenquen els esquemes tradicionals. Així "Un ballo in maschera", de Verdi, escenificat per Zeffirelli i dut de l'Scala de Milà; "Jenufa", de Janacek, vingut d'Estocolm; "El vaisell fantasma", de Wagner, de Ginebra; "Peter Griemes", de Benjamin Britten, de Londres; un "Don Juan", de l'òpera de Lyon, i "Les liaisons dangereuses", de Claude Prey d'Aix.

Les altres òperes que es representaran són "Dardanus", de Jean Philippe Rameau, compositor francès nascut a Dijon en 1683 i mort a París en 1764; "La forza del destino", de Verdi; "Turandot", de Puccini; "Roméo i Julieta", de Gounod; "Les mamelles de Tiresias", de Francis Poulenc; "La dona sense ombra", de Richard Strauss; "Le grand macabre", de Ligeti i "L'heritière", de Damase.

Complementarà la temporada uns quants ballets i una dotzena de concerts simfònics destacant pel mes de maig els concerts de la Filarmònica de Berlín dirigida per Herbert von Karajan.

ESCOLES, PARROQUIES, AGRUPAMENTS...

"MONTJOIA"

SI PENSEU:

- Colònies d'estiu
- Excursió fi de curs
- Final de setmana
- Lloc de campaments...

INFORMEU-VOS:

Direcció de Montjoia. Apart. 1 Moià (per escrit)
Dimarts nit, de 9 a 10 (concretar)
Telef. 692 15 26 Altres hores: Tl. 220 02 67
* 1000 mts. alt. * 60 kms. de Barna * pla ecològic
* servei religiós * piscina

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto.
Parvulario, EGB y BUP
Homologado (exámenes mismo colegio)

Media pensión, externado,
internado y acompañamiento
autocar
Zona alta ciudad,
muy saludable

C. Teodoro Roviralt, nº 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo)
Telèfons 247.01.10

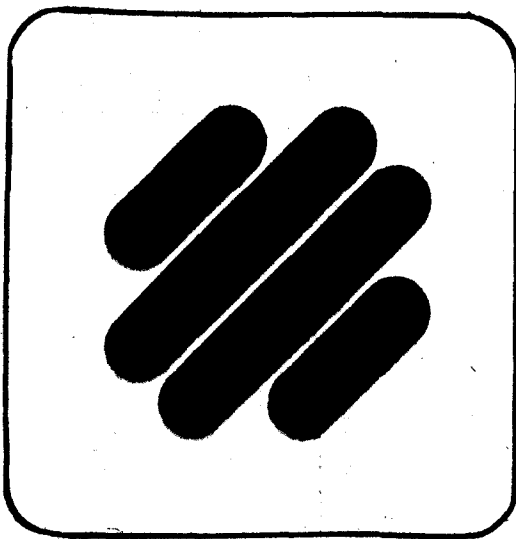
Desitjo subscriurem durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom
Cognoms
Domicili
Població Dp
Envio les 1.500 ptes. per gir postal
Incloc un taló barrat per aquest import
Prego al Banc/ Caixa
Agència que es
serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la
meva llibreta / compte corrent n
Lloc.....data.....

Signatura..

**PER A
NOSALTRES, LA
"TERCERA EDAT"
ÉS LA PRIMERA**

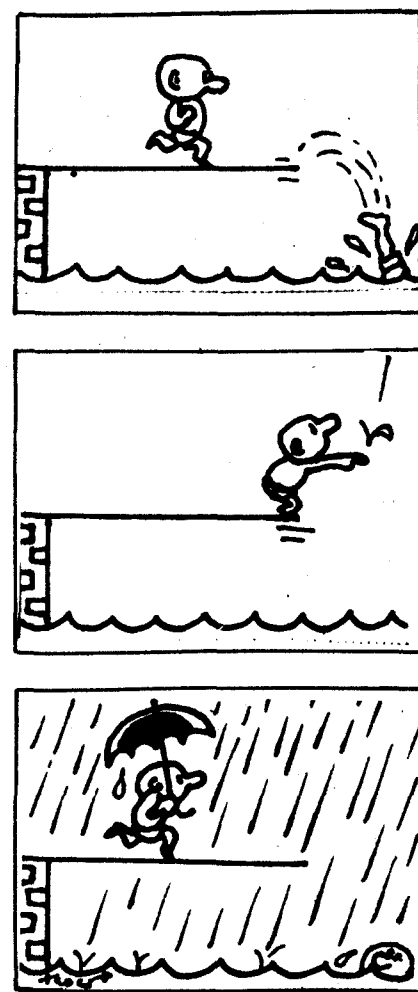
BANCA CATALANA

BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

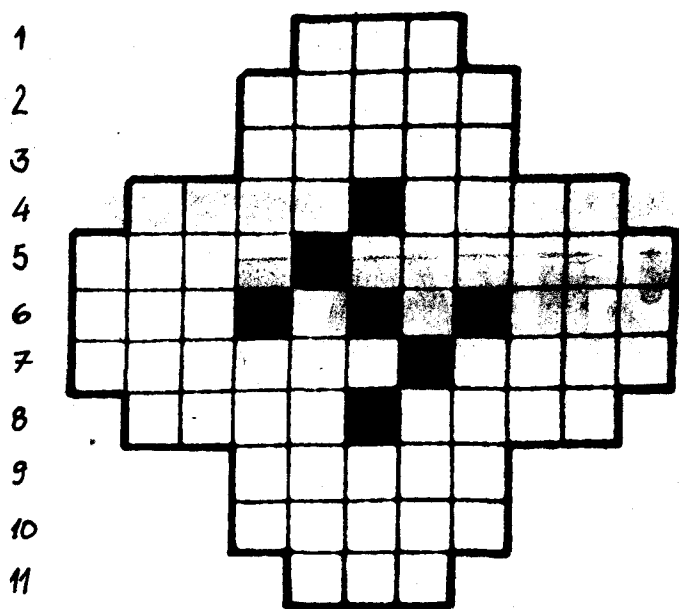
BANC DE BARCELONA

BANC DE GIRONA

La familia Moixó

Encreuats

HORITZONTALS:

1. Constenint d'una cosa el total de la cabuda.
2. Mamífer cervid, molt àgil, amb la punta de les banyes fent pala.
3. En el transcurs de poc temps.
4. Cada vehicle d'un tren. Desig de menjar
5. Sac gros d'uns quatre o més pams d'ample. Porció d'una menja.
6. Indica el lloc on és la persona que parla. Germana religiosa
7. Conçó propia de Nadal. Moderat.
8. Tallat arran, femení. Pronom personal
9. Riu valencià.
10. Que posa atenció
11. Estima

VERTICALS:

1. Adverbi de quantitat
2. Restar un carrec sense persona que l'exerceixi.
3. Agre
4. Punyal de fulla curta i aguda, amb dos o quatre talls. Pal de la bandera
5. Paó. Instrument musical de vent
6. Cinquanta-dos. Pal llarg acabat en forma de pala per fer avançar l'embarcació.
7. Peça de roba blanca que duïen les dones sota les faldilles. Instrument manual de treball.
8. Accés agut d'una malaltia. Guisat.
9. Del mes.
- 10 Reverencia com a cosa divina
11. Arma per a tirar sagetes.

SOLUCIO
HORITZONTALS. 1. ANIMAR. SARDANA 2. SAL. REVE. CSAC 3.IV.MA.DE.AC.PTI. 4.LE. INCIS. VALIUM 5. AG.NOLOG. ISIDRA 6. ANYS. OLOT. A 7. AC.ALEUM.NESPLA. 8.TI.NOTAT. ELACIO. 9. RO.AS.SE.TL.ITR. 10.ANY. BESO. PILAT 11.USATGE. PALLETA.

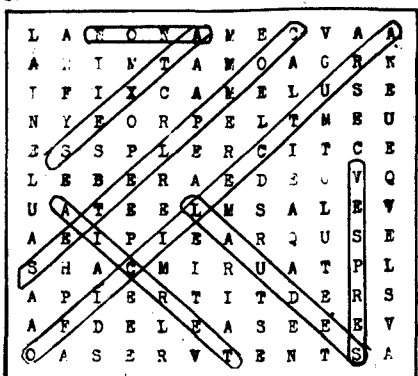
Jeroglífic

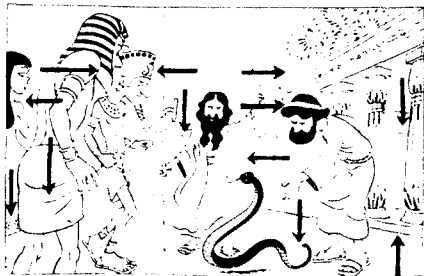
De què fa el teu pare?

SOLUCIO AN JEROGLIFIC ANTERIOR

Solució: De mé VeR Des en Maduren

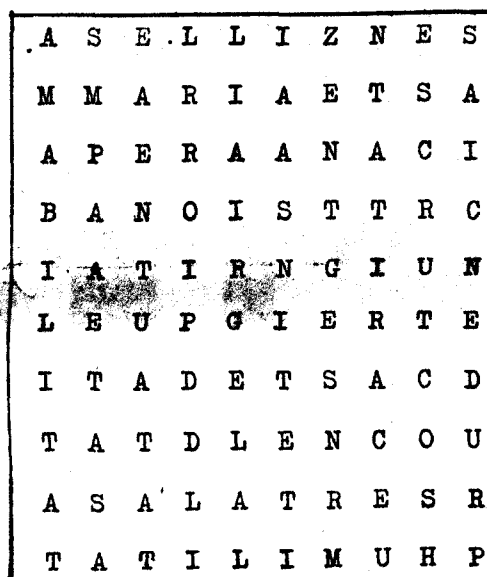

Solució sopa de lletres anterior:
"La meua anima salva, perquè la mirat la petitesa de la seva serventa magnifica el Senyor el meu esperit celebra Déu que em

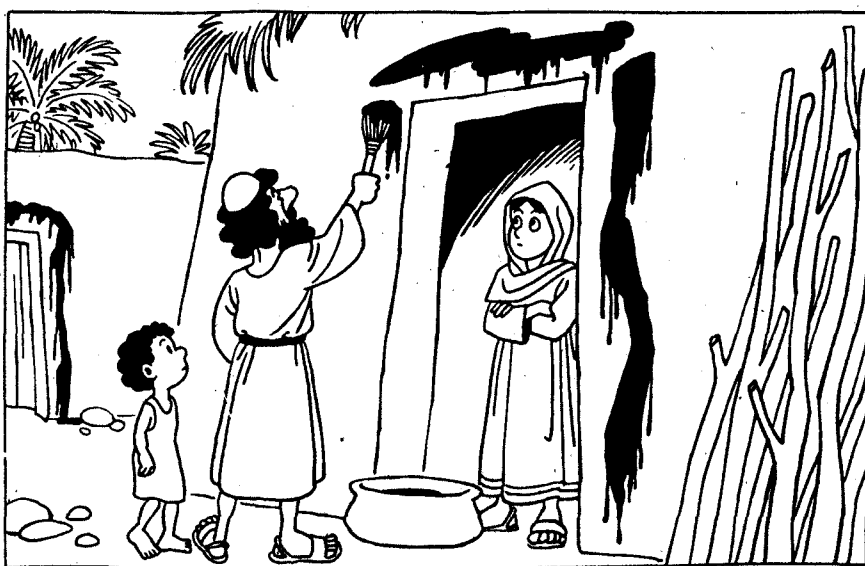
Després d' haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Historia Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Envieu-la a CATALUNYA CRISTIANA, València, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada al mes. Bona feina i..... sort.

Sopa de lletres

Busqueu set virtus que practicà la Vera Maria, Mare de Déu. Amb les lletres que sobrab trobareu dedicació a la Verge.

Els errors a dotzenes

muletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

en paquetes de
2 rollos

pañales

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

compresas
adhesivas

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

tissue higiénico

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

servilletas

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

braguitas pañal

media-día
en bolsas de
20 unidades
media-noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

guata de
celulosa

norm
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos